

Epistola întâi către Corinteni

Introducere

Prezentarea generală a epistolei

1. Introducere și mulțumiri (1 Corinteni 1:1-9)
2. Diviziuni și crucea lui Hristos (1 Corinteni 1,10–2,5)
3. Înțelepciunea lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 2,6–16)
4. Slujitorul lui Dumnezeu și slujirea lui (1 Corinteni 3,1–4,21)
5. Disciplina în biserică (1 Corinteni 5,1–6,11)
6. Căsătoria (1 Corinteni 6:12-7:40)
7. Jertfele aduse idolilor (1 Corinteni 8)
8. Drepturile și misiunea unui apostol (1 Corinteni 9)
9. Avertisment împotriva căderii (1 Corinteni 10:1-13)
10. Masa Domnului (1 Corinteni 10:14-22)
11. Totul pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:23-33)
12. Acoperirea capului și coafura (1 Corinteni 11:1-16)
13. Cina Domnului (1 Corinteni 11:17-34)
14. Darurile harului (1 Corinteni 12:1-31)
15. Dragostea (1 Corinteni 13)
16. Darurile în adunare (1 Corinteni 14)
17. Învierea (1 Corinteni 15)
18. Adunarea, planurile de călătorie și ultimele îndemnuri (1 Corinteni 16:1-18)
19. Salutări (1 Corinteni 16:19-24)

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 1

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	2
Capitolul 1	2
1. Către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint	2
2. Bogat în El	4
3. Lipsa de unitate în adunare	6
4. Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu	8
5. Cine se laudă, să se laude în Domnul	10

1. Către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint

1 Corinteni 1.1-3: Pavel, apostol chemat de Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos!

Acum începi cu a doua epistolă din Noul Testament. În prima epistolă, Epistola către Romani, s-a vorbit mai ales despre relația ta personală cu Dumnezeu. Dacă nu ai citit încă această epistolă, îți recomand să o citești mai întâi cu atenție.

În prima epistolă către Corinteni, după cum vei vedea, se acordă cea mai mare atenție Adunării și locului tău în ea. De aceea, această epistolă se leagă bine de Epistola către Romani. Ca și credincios, nu trebuie să-ți cauți calea separat de ceilalți credincioși. Este foarte important să descoperi că credincioșii aparțin împreună. Cel puțin așa vede Dumnezeu. Această epistolă oferă un răspuns clar cu privire la modul în care trebuie să arate aceasta în practică.

În această epistolă vei întâlni o mare varietate de teme. Cele mai multe se referă la modul în care ar trebui să funcționeze Adunarea în practică, adică la modul în care trebuie să se desfășoare totul în Adunare. Și pentru că faci parte din Adunarea lui Dumnezeu, tot ceea ce scrie în această epistolă este foarte important și pentru tine.

În exterior, Adunarea nu mai este de mult o unitate. Există nenumărate grupuri și biserici. Cred că te preocupă marea întrebare: „Unde pot găsi locul în care Adunarea se strânge laolaltă?” Nu-ți voi da o adresă, dar aș dori să cercetăm împreună ce spune această epistolă despre strângerea laolaltă a credincioșilor (deoarece ei formează Adunarea). Când vei descoperi ce spune Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, despre aceasta, va fi deja ceva mai ușor să găsești acest loc. Să vedem mai întâi ce ne spune Biblia în privința aceasta. Nu poți evita să nu participi la o adunare creștină. Tu nu poți

Capitolul 1

fi creștin singur. Alegerea pe care trebuie să o faci nu este ușoară: în multe locuri există lucruri bune, dar și lucruri greșite, pentru că în toate aceste locuri se adună oameni, care pot greși.

Aș vrea să-ți spun ceva despre întrebările pe care mi le-am pus eu când căutam acest loc. Ceea ce îți voi spune acum nu este o interpretare a versetelor pe care le avem în fața noastră. Este mai degrabă o reflecție generală despre strângerea laolaltă a Adunării. Prima mea întrebare era: „Este vorba acolo despre Domnul Isus?” A doua era: „Poate Duhul Sfânt să lucreze liber acolo?” A treia era: „Are Cuvântul lui Dumnezeu autoritate acolo?” A patra era: „Se adună acolo Adunarea sau sunt oameni care au stabilit în prealabil anumite lucruri într-un anumit mod, cu care trebuie să fii de acord înainte de a putea face parte din ea?”

Prin harul lui Dumnezeu, am găsit acest loc. Dar trebuie să-mi pun mereu aceste întrebări, pentru că se poate întâmpla ușor ca adunarea credincioșilor să nu mai fie în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată gândurile, dar noi putem foarte bine să ne schimbăm și să ne abatem de la Cuvântul Său.

Cu regret, acest lucru s-a întâmplat de-a lungul întregii istorii a Bisericii. Aceasta este cauza marii sciziuni din Adunare, pe care o vezi în jurul tău; și ceea ce este și mai trist: lumea vede aceasta, iar cel mai trist este că și Domnul Isus vede aceasta. Când întâlnești credincioși care vor să se adune doar ca credincioși – nici mai mult, nici mai puțin – poți găsi și acolo lucruri care nu sunt în acord cu Biblia. Adunarea perfectă nu se găsește pe pământ. Da, așa este, dar Biblia ar trebui să aibă autoritate în Adunare, adică credincioșii ar trebui să fie dispuși să lase ca greșelile care s-au strecurat să fie corectate prin Cuvânt. Asta încearcă Pavel aici, în epistola către Corinteni.

Dacă gândești că apostolul Pavel putea să indice adunarea din Corint ca exemplu ideal și că putea să spună despre această adunare: „Oameni, faceți ca cei din Corint”, te înșeli. Adunarea din Corint era departe de a fi perfectă. Corintenii nu erau exemplul ideal al modului în care ar trebui să se adune și să trăiască împreună ca adunare. Lucrurile erau destul de nepotrivite și dezordonate acolo. Atât căsătoria, cât și Cina Domnului, pentru a menționa doar câteva aspecte, nu erau practicate în mod creștinesc, iar Pavel le arată aceasta în mod clar în această primă epistolă.

Dar, oricât de ciudat ar părea, trebuie să ne bucurăm că credincioșii din Corint se comportau atât de rău. Știi de ce? Pentru că noi nu suntem mai buni și acum avem o epistolă în Biblie în care putem citi cum trebuie să ne comportăm unii cu alții și cu teme precum căsătoria și Cina Domnului. Din fericire, din a doua epistolă, pe care Pavel le-a scris-o credincioșilor din Corint, putem afla că ei l-au ascultat.

Așa funcționează și astăzi. Întreaga epistolă este la fel de valabilă ca atunci. Mulți creștini sunt de părerea că astăzi nu mai putem să ne strângem laolaltă așa cum Pavel o prezintă și o prescrie aici. Mai mult, ei gândesc că această epistolă era valabilă doar pentru credincioșii din Corint și că noi înșine putem decide cum vrem să procedăm astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este însă clar în această privință. Și dacă crezi că Cuvântul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile (și de ce nu ai crede asta?), atunci provocarea pentru tine este să experimentezi că este cu adevărat posibil să ne adunăm așa cum este descris în această epistolă.

Primele trei versete indică deja amploarea enormă a epistolei. Ea este adresată „adunării lui Dumnezeu ... împreună cu toți ... din orice loc”. Așadar, ceea ce este scris credincioșilor din Corint se aplică fiecărei adunări locale de pe pământ, unde este invocat Numele Domnului Isus Hristos. În plus, este vorba de Adunarea lui Dumnezeu, nu a vreunui om. Dacă este Adunarea lui Dumnezeu, este clar că El hotărăște cum trebuie să fie lucrurile acolo. Când oamenii încep să

Capitolul 1

stabilească propriile reguli în Adunarea lui Dumnezeu, confuzia nu poate lipsi. Aceasta se vede clar în întreaga creștinătate.

Dar mai există un alt motiv pentru starea proastă din Corint. Credincioșii de acolo nu se separaseră de lume. În versetul 2, ei sunt numiți „sfînți” și „sfînți chemați”. Și tu ești unul dintre ei. Prin urmare, consecința trebuie să fie că și tu te porți la fel. Dacă uiți că Dumnezeu te vede astfel, există un mare pericol să permiți din nou lucrurile lumești în viața ta. Aceasta este valabil și pentru o adunare locală. Dacă ea uită că este o adunare a lui Dumnezeu și că, prin urmare, nu mai aparține lumii, tot felul de influențe lumești pot pătrunde din nou în ea. Există numeroase exemple în această epistolă.

Citește din nou 1 Corinteni 1.1-3. - Cum poți fi sigur că te afli în locul unde Adunarea se strânge laolaltă?

2. Bogat în El

1 Corinteni 1.4-9: Mulțumesc Dumnezeului meu întotdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Hristos Isus; pentru că în toate ați fost îmbogățiti în El, în orice cuvânt și în orice cunoștință (după cum mărturia lui Hristos a fost întărit în voi), astfel încât nu vă lipsește nici un dar al harului, așteptând descoperirea Domnului nostru Isus Hristos, care vă va și întări până la sfârșit, ca să fiți de neînvinuit în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la comuniunea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.

Înainte de a se adresa credincioșilor din Corint cu privire la lucrurile greșite care erau la ei, Pavel mulțumește mai întâi pentru lucrurile bune care erau la ei. El face aceasta în aproape toate scrisorile sale. O învățătură importantă pentru noi! Când observăm lucruri care nu sunt bune la alții, suntem înclinați să ne concentrăm doar asupra lor. Atunci există pericolul să nu mai observăm lucrurile bune pe care le are celălalt. Când simțim nevoia să vorbim cu cineva despre ceva greșit, ar trebui să începem prin a-i spune lucrurile bune. Astfel, atmosfera conversației va fi propice pentru a primi bine indicațiile asupra lucrurilor greșite.

Ceea ce spune Pavel aici despre credincioșii din Corint este important. Dar observă bine că el îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ceea ce ei au primit de la El. El nu-I mulțumește lui Dumnezeu pentru felul în care ei au folosit darurile Lui. Ei le-au folosit greșit. Aceasta va deveni clar pe parcursul scrisorii. Faptul că le-a vorbit în acest fel trebuia să-i facă să se rușineze.

Harul lui Dumnezeu, care le-a fost dat în Hristos Isus, este pe primul loc. Din acesta provin toate binecuvântările și toată bogăția pe care le-am primit. Nu este ceva ce am meritat. Când Dumnezeu dă ceva, este întotdeauna legat de Domnul Isus. Dumnezeu nu dă niciodată ceva separat de El. Pentru Dumnezeu, Domnul Isus este în centrul gândirii și acțiunilor Sale. Prin toate lucrurile, Dumnezeu vrea să-L glorifice și vrea ca noi să participăm la această glorie. Fii atent la asta, pentru că o găsești peste tot în Biblie. O poți observa și în versetele următoare. Ei deveniseră bogați în toate privințele, dar în El. Cunoști tu ceva din aceste bogății? Unele sunt enumerate acum.

Prima bogăție este: „în orice cuvânt”. Pavel le-a vestit Evanghelia, rostind cuvintele care veneau de la Dumnezeu. Ei le-au primit. În acest fel, cuvintele lui Dumnezeu au ajuns la ei. Nu este o bogăție nespuse de mare să ai în mâini întregul Cuvânt al lui Dumnezeu? Dumnezeu nu a reținut

Capitolul 1

nimic din ceea ce era util să știi. Dar este o diferență între a ține ceva în mâini și a-l cunoaște cu adevărat.

Ei bine, credincioșii din Corint erau „îmbogățiți ... în... și în orice cunoștință”. Aceasta este a doua bogăție. Ei știau foarte multe. Cunoașterea nu este atât o chestiune a minții, cât a inimii. Nu este vorba despre câte versete din Biblie poți recita din memorie (oricât de important ar fi acest fapt!), ci despre o Persoană. „Orice cuvânt” și „orice cunoștință” se referă la mărturia lui Hristos. Hristos trebuie să fie în centrul studiului tău al Cuvântului și al creșterii cunoașterii tale. Ceea ce Dumnezeu dă, El îți dă pentru ca tu să vezi mai mult din Domnul Isus.

De aceea, credincioșii din Corint – aceasta este a treia bogăție – nu duceau lipsă de niciun dar al harului. Fiecare dar al harului trebuie să contribuie la gloria lui Hristos. Dacă însă credinciosul folosește un dar al harului pentru a străluci și a primi glorie pentru sine, el abuzează de acest dar, iar Dumnezeu îl va pedepsi pentru aceasta. Dumnezeu nu dă gloria Sa „altuia” (Isaia 42.8).

O a patra bogăție este așteptarea „descoperirii Domnului nostru Isus Hristos”. Descoperire înseamnă: a ieși din ascuns, astfel încât ceva să devină vizibil. Domnul Isus nu este acum vizibil pentru ochiul nostru omenesc. Dar asta se va schimba odată. El va apărea din nou în această lume, „și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1.7). Atunci El nu va mai veni ca un copil, așa cum a făcut-o prima dată. El va veni în putere și în mare glorie. Dar descoperirea Domnului Isus are și un alt aspect. Cu puțin înainte ca Domnul Isus să se arate public lumii, credincioșii vor fi arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). Atunci va ieși la iveală tot ce au spus, făcut și gândit credincioșii din Corint.

Dacă ar fi luat asta la inimă, ar fi început imediat să trăiască altfel. Conștiința lor ar fi fost cu siguranță muștrată în privința modului în care au folosit bogățiile primite. Acest aspect al descoperirii Domnului Isus este important și pentru tine, aceasta îți va fi clar. Cum te porți cu ceea ce ai primit de la Domnul?

Din fericire, aici se spune și (și aceasta este a cincea bogăție) că Domnul Isus te va „întări până la sfârșit”. Acest „întări” înseamnă că El are grijă de tine, te ține cu tărie și nu te lasă. El Și-a arătat grija față de tine prin faptul că a luat asupra Sa judecata lui Dumnezeu, pe care tu o meritați. El Își dovedește grija față de tine și prin faptul că te ascultă în fiecare zi când Îi vorbești și că îți vorbește când citești Cuvântul Său. Grijă Lui se manifestă într-o multitudine de lucruri din viața ta de zi cu zi.

Toată această purtare de grijă are ca scop ca tu să fii „de neînvinuit” în ziua venirii Lui (a șasea bogăție). Desigur, asta nu înseamnă că acum poți trăi cum vrei, pentru că odată totul va fi bine. Nu, este exact invers! Dacă știi că El Se îngrijește ca în viitor să nu fie nimic de reproșat în tine, atunci vei dori cu bucurie ca nici acum, în prezent, să nu fie nimic de reproșat în tine.

Pavel încheie cuvintele sale introductive cu o referire la credințioșia lui Dumnezeu. Este întotdeauna o mare încurajare să ne amintim de credințioșia lui Dumnezeu atunci când suntem necredincioși. Nu este vorba de a ne înfrumuseța necredințioșia. Aceasta reiese și din cuvintele care urmează. Dumnezeu credincios nu poate aproba faptul că copiii Săi sunt necredincioși chemării cu care El i-a chemat. Aici se spune foarte clar: suntem chemați „în comunitatea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”.

În trecut, ne simțeam bine exclusiv în forme de comunitate în care Hristos nu era „elementul unificator”. Nu trebuie să fie neapărat forme păcătoase de comunitate, deși în anumite cazuri poate

fi chiar așa. Iată câteva exemple. Probabil ai trăit într-un cerc de fani ai sportului, cu care discutai în detaliu despre sportul tău preferat sau îl practikai. Sau poate făceai parte din fanii motocicletelor, care nu puteau vorbi despre altceva decât despre motoare. Sau poate erai membru al unui club de hobby și împărtășeai pasiunea ta cu alți membri ai clubului. Sau poate că barul era locul unde te întâlneai cu cei care împărtășeau aceleași idei ca tine. Erau anumite forme de comunitate în care întâlneai oameni care găseau aceeași satisfacție ca tine în aceleași lucruri. Dar asta s-a schimbat radical când L-ai cunoscut pe Domnul Isus. Acum aparții în primul rând unei comunități în care totul „se învârt” în jurul Domnului Isus. Tot ceea ce faci trebuie să poarte amprenta Lui. Cu cât Îl iubești mai mult, cu atât vei îndepărta mai mult lucrurile greșite din viața ta. Atunci te vei bucura din ce în ce mai mult de comuniunea cu El, o comuniune pe care o vei experimenta în curând în cer, în eternitate, într-un mod desăvârșit.

Citește din nou 1 Corinteni 1.4-9. - Numește și alte bogății pe care le-ai primit în Domnul Isus. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ele!

3. Lipsa de unitate în adunare

1 Corinteni 1,10-17: Vă îndemn dar, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți desăvârșit uniți în același gând și în aceeași părere. Pentru că mi s-a arătat despre voi, frații mei, prin ai Cloei, că între voi sunt certuri. Vorbesc dar despre aceasta, că fiecare dintre voi zice: – „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu, al lui Apolo!” – „Și eu, al lui Chifa!” – „Și eu, al lui Hristos!” Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați? Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe nici unul dintre voi, afară de Crisp și de Gaiu, pentru ca nimeni să nu spun că am botezat pentru numele meu. Da, am botezat și casa lui Ștefana; încolo, nu știu dacă am mai botezat pe altcineva. Pentru că Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia; nu în înțelepciunea cuvântului, ca să nu fie făcută zadarnică crucea lui Hristos.

Ceea ce a spus Pavel în versetul 9 despre comunitatea cu Isus Hristos este punctul de plecare pentru versetele pe care tocmai le-ai citit. El a trebuit să-i mustre pe credincioșii din Corint pentru că uitaseră că există o singură Persoană care îi unea. Pavel accentuează mustrea sa prin adăugarea: „pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos”. Prin aceasta, el vrea să spună că mustrea sa este susținută în totalitate de autoritatea Domnului Isus. Îți poți imagina că aceasta trebuie să-i fi impresionat foarte mult pe credincioșii din Corint. Era necesar, deoarece Numele Domnului Isus nu mai era singurul Nume pentru ei. Alte nume deveniseră importante pentru ei: Pavel, Apolo, Chifa (versetul 12). Din această cauză, ei nu mai vorbeau „în același fel”. „A vorbi în același fel” nu înseamnă a folosi același ton sau aceleași cuvinte. Este vorba despre conținutul a ceea ce se spune! Conținutul ar trebui să fie același: ar trebui să se refere la aceeași Persoană. Domnul Isus vrea să fie unic pentru ai Săi. Nu-I este de ajuns să aibă un interes împărțit în adunare.

Consecința unui interes împărțit este apariția sciziunilor. Când credincioșii nu-și mai îndreaptă privirea numai spre El, aceasta duce la dezbinare. Ei nu mai formează o unitate adevărată. În exterior, totul pare să fie încă un întreg; credincioșii se adună încă în aceeași clădire sau încăpere, dar în interior apar fisuri. O clădire care are fisuri pe pereții interiori trebuie reparată, altfel fisurile se vor mări și va exista pericol de prăbușire. De aceea, Pavel continuă cu îndemnul la „reparare”: trebuie să fiți „desăvârșit uniți”. Aceasta poate fi realizat prin revenirea la a fi una în gândire și în ceea ce privește țelul. Toate lucrurile care au adus dezbinare trebuiau îndepărtate, și trebuiau să se concentreze din nou asupra unei singure Persoane. Din fericire, în Corint existau și credincioși

Capitolul 1

precum membrii familiei Cloe, care erau foarte întristați de dezbinarea care domnea acolo. Ei se întrebau ce ar putea face. Probabil că s-au rugat mult. Cred că Domnul le-a arătat că ar trebui să-i scrie lui Pavel. Este și cel mai bun lucru pe care îl putem face. Când în adunare se întâmplă lucruri care nu sunt bune, trebuie să „îl întrebăm pe Pavel”. El a primit mesaje speciale de la Domnul despre Adunare.

Deci, dacă te preocupă întrebări speciale despre Adunare, trebuie să citești mai ales epistolele lui Pavel din Biblie. Credincioșii din Corint au primit un răspuns, și îl vei primi și tu. Soluția problemelor nu constă în a le evita sau a te prefăca că nu există. Când te confrunți cu probleme, spune-I mai întâi Domnului și ascultă ce îți va spune El. Nu cred că membrii casei lui Cloe i-au scris lui Pavel pe ascuns, pentru că Pavel spune foarte deschis de la cine a auzit despre situația din Corint. Cei din casa Cloe nu erau bârfitori. Erau cu siguranță persoane de încredere, de la care Pavel putea să se aștepte să-i dea o imagine corectă a situației din Corint. Altfel, Pavel nu ar fi reacționat în acest fel față de credincioșii de acolo.

Ce bine că au existat și ce bine că mai există, pentru că astfel de oameni sunt și astăzi de aur în Adunare. De cele mai multe ori, ei nu sunt apreciați în Adunare și sunt considerați deranjați, pentru că atrag atenția asupra lucrurilor greșite. Dar este foarte important ca acest lucru să se întâmple. Atunci, cel puțin se lucrează la remedierea problemelor!

Erau certuri între ei, credincioșii se certau. Cauza era faptul că în Corint se formaseră diferite grupuri, fiecare având predicatorul său preferat. Un grup se simțea puternic atras de Pavel; el era omul lor. Ce taine putea el dezvălui! Un alt grup îl urma pe Chifa (adică Petru). Ce om, atât de plin de energie! Un alt grup era de partea lui Apolo. Ce orator era acest om! Și mai erau și cei care spuneau că ei sunt ai lui Hristos. Aceștia erau cei mai răi. Poate că pentru noi sună ciudat, dar așa era. Pavel enumeră aici patru grupuri, fiecare având un lider. Îți poți imagina că Hristos este unul dintre ei? Cum ar putea El să fie pus pe picior de egalitate cu vreun om? Dar exact asta făceau credincioșii din Corint. Hristos este făcut aici liderul unui grup, la fel ca Pavel, Petru și Apolo! Prin aceasta, acest grup spunea: „Noi suntem singurii care avem dreptate. Cine se alătură lui Pavel, Apolo sau Petru nu este de-al nostru.” Dar fiecare credincios aparține lui Hristos, chiar dacă (cu regret) s-a alăturat unuia sau altuia dintre grupurile care se numesc după un anumit slujitor al lui Hristos. Nu-L putem încadra pe Hristos într-o categorie (la fel cum nici slujitorii Lui nu au vrut să se afle în fruntea unei partide). Când Pavel spune că Hristos nu este împărțit, el vrea să spună că Hristos nu poate fi revendicat ca lider al vreunei partide.

Poți recunoaște cu siguranță această imagine în creștinătate. Ce dezbinare! Un grup se numește după Luther, altul după Calvin. Există, de asemenea, grupuri și biserici în care oamenii se adună doar pentru că sunt de acord cu anumite părți sau teme din Biblie, în timp ce alții, care nu sunt de acord cu acestea, nu se pot alătura lor. Chiar și un creștin care se numește „creștin” (= de la Hristos) pentru a se diferenția de alți creștini cade în greșeala menționată. Domnul Isus este Singurul prin care toți creștinii aparțin împreună – dar acest fapt a trecut din ce în ce mai mult pe planul secund. Prin aceasta nu vreau să spun că tu ar trebui să te prefaci că aceste ziduri ale bisericilor și aceste grupuri nu există. În niciun caz nu ar trebui să te lași încadrat într-o categorie. Arată că vrei să aparții numai Domnului Isus și că ești conștient de unitatea cu toți credincioșii, indiferent de biserica sau grupul din care fac parte. Pavel nu vrea să fie liderul unui partid. La urma urmei, nu el a fost răstignit pentru credincioșii din Corint! Ei nu-i datorează lui mântuirea lor! El a avut doar privilegiul de a le aduce mesajul mântuirii.

Capitolul 1

În versetul 13 se vorbește pentru prima dată în acest capitol despre cruce. Aceasta se va face și mai des. Când îți amintești de cruce, gândește-te la judecata pe care Dumnezeu a pronunțat-o acolo asupra omului. Când omul este judecat, nu mai este loc pentru lipsă de unitate, pentru că lipsa de unitate vine de la om. Ei nu au fost botezați în numele lui Pavel! Atunci i-ar fi aparținut doar foarte puțini oameni, pentru că el botezase doar câțiva; ei ar putea fi numărați pe degetele de la o mână. Pavel nu spune asta pentru a diminua importanța botezului, ci pentru că se consideră pe sine neimportant. Pentru el, numai Hristos are importanță. Pentru oameni poate fi foarte important de cine au fost botezați, dar în realitate acest fapt este complet nesemnificativ. Prin botez, cineva este adăugat la Hristos. Este vorba despre El și nu despre cel care botează. Pavel nu primise de la Hristos misiunea de a boteza. Această misiune fusese dată celor doisprezece ucenici, care L-au însoțit pe Domnul Isus pe pământ. Misiunea, pe care Pavel a primit-o de la Hristos, era să propovăduiască Evanghelia. Aceasta nu trebuia să se facă prin înțelepciunea oratoriei, pentru că atunci persoana lui Pavel ar fi ieșit din nou în prim-plan și crucea lui Hristos ar fi devenit fără putere. Crucea lui Hristos, asta este important! Crucea înseamnă mult mai mult decât mântuirea ta ca păcătos.

Când privești crucea, vezi, pe de o parte, cum Dumnezeu sfânt urăște păcatul și vezi judecata Lui nemiloasă asupra păcatului. Pe de altă parte, prin cruce vezi marea Lui dragoste pentru tine, pentru că acolo vezi ce a avut Mântuitorul pentru tine în suferința Lui insondabilă, în mila Lui infinită și în umilirea Lui profundă. De asemenea, acolo vezi, pe de o parte, colaborarea diabolică dintre răutatea fără margini a lui satan și omul căzut în păcat și, pe de altă parte, cum omul, în mândria sa, este înlăturat, păcatul este îndepărtat, iar satan este învins și biruit. Crucea este locul unde judecata s-a dezlănțuit și unde Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. Da, acolo, pe cruce, a fost pusă temelia unui cer nou și a unui pământ nou, unde gloria lui Dumnezeu va străluci în vecii vecilor.

Citește din nou 1 Corinteni 1.10-17. - Gândește-te la minunea crucii! (Fă asta des!)

4. Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu

1 Corinteni 1.18-25: Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu. Pentru că este scris: „Voi nimici înțelepciunea înțelepților și voi înlătura priceperea celor pricepuți”. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este certărețul veacului acestuia? N-a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? Pentru că, întrucât, în înțelepciunea lui Dumnezeu, lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred. Pentru că iudeii, în adevăr, cer semne și grecii caută înțelepciune, dar noi Îl predicăm pe Hristos răstignit: pentru iudei, poticnire; și pentru națiuni, nebunie; dar pentru cei chemați, și iudei și greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii.

În aceste versete, Pavel prezintă contrastul dintre vechea și noua viață. Pentru el, nu există cale de mijloc. Crucea nu permite calea de mijloc. Este vorba despre a fi pierdut sau a fi mântuit. Între acestea se află crucea.

„Cuvântul crucii” nu este popular, cel puțin nu așa cum îl prezintă Dumnezeu în Cuvântul Său. Eu îl numesc crucea veche. Adesea, în predicarea Evangheliei, marginile ascuțite ale cuvântului crucii sunt îndepărtate, acesta este făcut mai atrăgător și nu este prezentat în mod atât de radical. Eu

Capitolul 1

numesc aceasta crucea nouă. Crucea nouă permite omului să continue să trăiască cu principii de viață neschimbate. El continuă să se preocupe de propria plăcere, doar că multe lucruri au acum o tentă creștină. Crucea veche, pe de altă parte, nu lasă nimic din om. Ea este simbolul disprețului și al rușinii. În vremea când Domnul Isus trăia în Israel, poporul era stăpânit de romani. Pedepșa romană pentru un criminal era crucificarea. Este cea mai crudă pedeapsă capitală pe care ne-o putem imagina. Cel condamnat la moarte pe cruce era dus cu crucea pe spate pe străzile orașului până la locul execuției. El își lua rămas bun de la familie și de la cunoscuți. Nu se mai întorcea. Crucea nu cunoștea compromisul, nu slăbea nimic, nu scutea nimic, omora omul odată pentru totdeauna. Credincioșii din Corint uitaseră adevăratul înțeles al crucii. Certurile și dezbinarea lor arătau aceasta foarte clar. Dar cum este în cazul tău? Una este să știi că ești mântuit prin cruce, dar să trăiești conform acesteia este cu totul altceva.

Pentru lume, pentru cei pierduți, cuvântul crucii este o nebunie. Ei nu înțeleg semnificația crucii. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a ocupat de bunăvoie acest loc, pentru a împăca cu Dumnezeu pe oamenii vrăjmași, este o nebunie pentru oamenii care sunt orbi față de propria lor păcătoșenie și față de un Dumnezeu sfânt. Dar pentru tine, crucea era puterea lui Dumnezeu prin care ai fost mântuit. Toată înțelepciunea, filozofia lumii, nu a putut să ofere nimănui mântuirea. S-a filozofat mult (și se filozofează încă) despre cine este omul și cum poate deveni fericit. S-au formulat și se formulează încă multe teorii, una mai impresionantă decât alta. Dar deja în Vechiul Testament, Dumnezeu a spus că va distruge înțelepciunea înțelepților și va îndepărta priceperea celor pricepuți (Isaia 29.14).

Înțelepciunea omului este ceva care provine din om însuși. În Efeseni 4.17-19 putem citi ce este omul fără Dumnezeu. Cum ar putea un astfel de om să spună vreodată ceva judicios despre originea, existența și viitorul omului? Toate gândurile omului despre sine și din sine și toată căutarea omului după adevărul despre sine fără Dumnezeu sunt fără sens. Cine se încrede totuși în acest mod de gândire și îl admiră – și acesta era cazul credincioșilor din Corint – nu înțelege nimic din înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu procedează altfel. Dumnezeu nu poate folosi nimic, absolut nimic de la omul căzut în păcat pentru a-l îmbunătăți și a face din el un nou început. Chiar și cineva, pe care l-am considera cel mai înțelept om, nu va putea niciodată să înțeleagă ceva despre Dumnezeu cu mintea sau intelectul său. Dumnezeu nu Se adresează în primul rând minții omului, ci conștiinței sale. Cine vrea să-L înțeleagă pe Dumnezeu cu mintea, Îl judecă pe Dumnezeu. Cum ar putea un om să-L înțeleagă vreodată pe Dumnezeu cu mintea! Dar cine lasă pe Dumnezeu să-i vorbească conștiinței sale, recunoaște că este invers: Dumnezeu îl judecă. Un astfel de om capătă o perspectivă asupra înțelepciunii lui Dumnezeu, așa cum se exprimă ea în „nebulia predici”. Nu este nebunie să ascuți ceva, care îți este adus în cuvinte, pe care nu-l poți vedea, atinge sau înțelege logic cu mintea omenească? Nu, pentru că odată ce ai crezut în adevărul acestor cuvinte, ești cu adevărat mântuit.

Iudeii voiau mai întâi să vadă semne sau dovezi palpabile, înainte de a crede. Grecii voiau mai întâi să înțeleagă logic cu mintea, înainte de a crede. Dar asta nu este, desigur, credință. Credința este încrederea în Dumnezeu. Tu ai încredere că Dumnezeu are cele mai bune intenții pentru tine, chiar dacă El te judecă și trebuie să te pedepsească. Astfel de contradicții nu pot fi dovedite prin semne sau înțelese logic cu mintea, dar pentru credință, toate acestea se găsesc în Hristos, Cel răstignit. Iudeii nu voiau un astfel de Eliberator. Imaginează-ți: mândria lor, Mesia lor, care trebuia să alunge vrăjmașul (romanii) din țară, a murit pe cruce. Grecii meditau profund asupra naturii omului și credeau în propriile lor idei despre aceasta. Imaginează-ți: o ființă atât de înaltă ca omul trebuia să fie mântuită de ceva atât de disprețuitor precum un Om răstignit!

Capitolul 1

Dar cei chemați de Dumnezeu – cum ești și tu acum, fie că ești iudeu sau păgân – știu cu siguranță că mântuirea vine numai prin cruce. Pe cruce îl vezi pe Hristos. În El s-au arătat puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu nu poate fi comparată cu puterea musculară a unui om. Ea se manifestă prin faptul că Domnul Isus a biruit păcatul, moartea și pe satan. Vrajmașul a fost învins, nu prin putere, ci prin jertfa Domnului Isus pe cruce. Aceasta este o biruință definitivă. Este puterea dragostei divine, care a venit la tine în Domnul Isus și te-a câștigat pentru El. Numai Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a putut concepe o astfel de cale de mântuire pentru păcătoși. Niciun om nu ar fi putut ajunge la această idee. Atâta timp cât omul nu este atins în conștiința sa, va încerca întotdeauna să-și modeleze viața prin propria putere și după propria înțelegere. Până în prezent, s-a dovedit că toată rațiunea umană nu a dus la o lume fericită. Știm că aceasta nu va reuși niciodată. În fiecare zi se dovedește că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât a oamenilor și că slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât a oamenilor. Tu ai înțeles și ai experimentat că „nebunia lui Dumnezeu” ți-a adus mântuirea în situația ta fără speranță și că „slăbiciunea lui Dumnezeu” a fost puterea care te-a scos din mizeria ta și te-a adus la inima Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 1.18-25. - Compară nebunia omului cu înțelepciunea lui Dumnezeu.

5. Cine se laudă, să se laude în Domnul

1 Corinteni 1.26-31: Pentru că, uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt, ca să desființeze pe cele care sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus, care a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, „Cine se laudă să se laude în Domnul”.

Credincioșii din Corint erau în mod evident încă în căutarea înțelepciunii, puterii și onoarei. Pavel se referă la aceste trei lucruri în versetul 26. El le amintește momentul în care Dumnezeu i-a chemat. Când Dumnezeu i-a chemat prin Evanghelie, aparțineau ei claselor sociale superioare? Erau mulți înțelepți, puternici și respectați printre ei? Tocmai acești oameni consideră că nu au nevoie de Evanghelie și ignoră chemarea lui Dumnezeu.

Înțelepciunea omenească, gândirea omului, este foarte apreciată. Filozofii dau impresia că pătrund în partea invizibilă, intangibilă a creației, în timp ce pentru Dumnezeu nu au niciun loc. Și dacă Îi acordă un loc lui Dumnezeu, acesta este doar locul pe care ei I-l atribuie. În înțelepciunea omului, omul este foarte apreciat, iar Dumnezeu, singurul înțelept, este desconsiderat.

Mulți oameni se lasă impresionați de putere. Ei ar dori să aibă ei înșiși o anumită formă de putere. În lume, puterea este întotdeauna exercitată prin bani și violență. Dacă te supui puterii, o faci întotdeauna în interesul propriu. Dacă nu o faci, ieși în pierdere; dacă o faci, o faci în avantajul tău. Ochii omului sunt ațintiți spre aceasta. Prin aceasta, omul nu-L vede pe Dumnezeu, își reglează propria viață, nu are nevoie de Dumnezeu și declară astfel puterea lui Dumnezeu ca fiind ceva care nu este putere.

Capitolul 1

Mulți oameni se străduiesc să aibă *prestigiu* sau *onoare*. Privesc cu invidie oamenii care ocupă o poziție înaltă sau care au primit distincții speciale. Prestigiul face omul mare, iar Dumnezeu, căruia numai Lui Îi revine onoarea, este uitat.

Majoritatea oamenilor, care sunt mântuiți prin Evanghelie, nu fac parte dintre cei înțelepți, puternici și respectați. Din fericire, însă, există printre ei și oameni care își recunosc vina înaintea lui Dumnezeu și sunt mântuiți. Biblia ne dă un exemplu în acest sens: Iosif din Arimateea. Se spune despre el că era un „consilier onorabil” care aștepta Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 15.43). Dar, în general, cei care se refugiază la Domnul Isus sunt cei care nu mai știu ce să facă în viața lor, cei care nu au reușit (compară cu 1 Samuel 22.2). Așa era, în orice caz, în cazul credincioșilor din Corint. Pavel vorbește despre „lucrurile bune ale lumii”, „cele slabe ale lumii”, „cele de jos ale lumii” și „cele disprețuite” ca fiind genul de oameni pe care Dumnezeu i-a ales. Expresii de acest gen nu lasă loc pentru îngâmfare. Prin ele, Dumnezeu vrea să-i facă de rușine pe cei înțelepți și puternici care nu au reușit să salveze un om pentru veșnicie și să-i ofere fericire și pace în viață.

La sfârșit mai este ceva care nu lasă nimic din orgoliul omului: Dumnezeu a ales „ceea ce nu este”. Ai conștientizat vreodată aceasta? Cu cât ești mai conștient de acest fapt, cu atât vei fi mai recunoscător lui Dumnezeu că te-a primit. Atâta timp cât mai considerăm că ceva din noi înșine este important, încă nu am înțeles că Dumnezeu nu poate accepta nimic din carnea în care se manifestă omul vechi. El a trebuit să judece carnea în Hristos pe cruce. Trebuie să ne reamintim mereu aceste lucruri, pentru că suntem mereu în pericol de a admira ceva din carne (și, prin urmare, ceva din omul vechi).

Dumnezeu a făcut socoteala radical cu omul vechi. Chiar dacă ceva din acest om vechi re apare în creștinul credincios, asta nu schimbă cu nimic sentința lui Dumnezeu asupra lui; el nu poate sta în fața Lui. Ca și creștin credincios trebuie să înveți să te porți așa cum se poartă Dumnezeu. Vei fi capabil să nu mai acorzi nicio valoare vechiului numai atunci când vei vedea ceea ce ai devenit acum. Tu ești din Dumnezeu „în Hristos Isus” (versetul 30). Totul a pornit de la Dumnezeu. El ți-a dat o nouă poziție, pe care nici cel mai mare filozof nu ți-ar fi putut-o da. Așa te vede El acum. El nu te mai vede în legătură cu vechea viață, ci te vede în Hristos. Așa trebuie să te vezi și tu acum. Hristos a făcut posibil ca tu să poți obține acest loc minunat în El.

Ceea ce Domnul Isus a devenit pentru noi este descris în versetul 30 cu patru cuvinte. Aceste patru cuvinte oferă o descriere completă.

În primul rând, *înțelepciune* de la Dumnezeu. În Hristos ai recunoscut că adevărata înțelepciune se găsește numai la Dumnezeu. El a avut un plan pentru mântuirea omului, pe care niciun om nu l-ar fi putut concepe vreodată. Astfel, pe de o parte, Dumnezeu a fost glorificat, iar pe de altă parte, s-a arătat cât de lipsite de valoare sunt toate lucrurile pe care le concepe omul.

În al doilea rând, *dreptate*. Aceasta era primul lucru de care aveai nevoie ca păcătos pentru a putea sta în fața lui Dumnezeu. Domnul Isus a realizat aceasta prin moartea și învierea Sa. Acest subiect este tratat pe larg în Epistola către Romani.

În al treilea rând, *sfințenie*. Sfințenia înseamnă că ești pus deoparte pentru un scop anume. Acum ești cineva care nu mai aparține lumii, ci lui Dumnezeu. Dumnezeu te vrea pentru Sine, ca să-L glorifici. Așa a trăit Domnul Isus ca Sfântul pe pământ și așa este El acum în cer. Deoarece tu ești în El, Dumnezeu te vede așa.

Capitolul 1

În al patrulea rând, *răscumpărare*. Aici nu este vorba despre eliberarea de sub puterea păcatului. Această răscumpărare a avut deja loc atunci când ai fost îndreptățit. Răscumpărarea despre care este vorba aici are de-a face cu răscumpărarea trupului, așa cum scrie în epistola către Romani 8 (Romani 8.23). Aceasta va avea loc la venirea Domnului Isus și, prin urmare, este încă în viitor.

Tu vezi deci că Dumnezeu te-a păzit în Hristos de la început până la sfârșit. El a făcut totul. Omul rămâne complet în afara acestui plan. Singurul lucru pe care omul a putut și poate să-l facă este să se dovedească incapabil să rezolve problemele pe care le au atât de mulți oameni. Nici eforturile tale nu au avut alt rezultat decât să te facă să disperi din ce în ce mai mult în căutarea liniștii și a păcii. După ce ai recunoscut aceasta, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te bucuri de El. Dă-I, așadar, toată onoarea și toată gloria.

Citește din nou 1 Corinteni 1.26-31. - Spune-le altora ce înseamnă pentru tine faptul că ești „în Hristos Isus” prin Dumnezeu!

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/1>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 2

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	13
Capitolul 2.....	13
6. Isus Hristos și El răstignit.....	13
7. Ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc	15

6. Isus Hristos și El răstignit

1 Corinteni 2.1-7: Și eu, când am venit la voi, fraților, n-am venit cu superioritatea cuvântului sau a înțelepciunii, vestindu-vă mărturia lui Dumnezeu. Pentru că m-am hotărât să nu știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur; și cuvântul meu și predicarea mea nu stăteau în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii, încât credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu. Și vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți; însă înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a stăpânitorilor veacului acestuia, care vor fi desființați. Ci vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu care este în taină, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri spre gloria noastră:

Pentru cineva ca apostolul Pavel, nu ar fi fost dificil să-i câștige pe corinteni pentru Evanghelie prin discursuri impresionante. El era un orator experimentat, care cunoștea și modul de gândire al vremii sale. S-ar fi putut adapta fără efort. Cu darul său, ar fi putut prezenta Evanghelia într-un mod plăcut și atrăgător. Dar atunci nu le-ar fi vestit mărturia lui Dumnezeu, ci ceea ce voiau ei să audă. Astfel, el însuși ar fi fost onorat. Pavel voia să evite aceasta. Pe el îl interesa mărturia lui Dumnezeu, nu să arate ceva despre el însuși sau despre altcineva.

Pavel știa ce se întâmplă în Corint. Știa că există o singură cale de a-i câștiga pentru Hristos, și anume prezentându-le pe Hristos ca fiind Cel răstignit. Observi tu că în Corint el nu predica atât de mult mântuirea, cât crucea? Hristos era conținutul predicii sale. Dar el predica pe Hristos în cea mai mare umilire a Sa. El L-a prezentat ca pe un răstignit. Se poate obține multă glorie din asta? Putem spune cu siguranță că nu se poate obține niciun fel de glorie. Moartea pe cruce este cea mai rușinoasă moarte pe care ne-o putem imagina. Astfel, Pavel le amintește cum au ajuns la credință în acea vreme. Aceasta nu s-a întâmplat datorită elocvenței sale, ci datorită faptului că le-a prezentat pe Hristos ca răstignit. Ei uitaseră acest fapt și, de aceea, admirau din nou tot felul de lucruri care înalță omul. Ai întâlnit aceste lucruri în capitolul 1, lucruri precum înțelepciunea, prestigiul și puterea. Pavel nu voia să aibă nimic de-a face cu ele, pentru că, pentru el, ele erau judecate prin crucea lui Hristos. Și noi trebuie să ne amintim mereu acest fapt.

El nu fusese printre ei ca un om puternic, ca unul de care să fie mândri. Slăbiciune, frică și mult tremur – acestea erau sentimentele pe care le avea când era printre ei. Cu astfel de sentimente nu ajungi departe în lume. În lume trebuie să fii dur, să te impui și să nu accepți nimic. Dar, pentru că Pavel nu căuta să se prezinte nici pe sine însuși, nici gloria lui, Duhul Sfânt a putut să-l folosească și să dea putere cuvintelor lui. Astfel, credința lor nu se baza pe ceva uman, ci pe puterea lui Dumnezeu. Dacă credința ta se bazează pe ceva ce ai primit de la un om, acesta te va părăsi irevocabil în momentul decisiv. Niciun om, oricât de inteligent sau înțelept ar fi și oricât de frumos ar vorbi, nu poate da cuvintelor sale puterea de care ai nevoie pentru a trăi. Numai puterea lui Dumnezeu te ține în picioare și pe calea cea dreaptă și te duce în siguranță la ținta vieții tale. Tu te poți baza pe aceasta și trebuie să ții cu tărie la aceasta.

Dar credincioșii din Corint nu trebuiau să creadă că Pavel nu era în stare să vorbească cu înțelepciune. Ba da, era în stare! Dar Pavel știa unde era locul potrivit pentru asta – și anume nu în fața lor, ci în fața celor desăvârșiți. Poate că acum spui: „Atunci nu poate face asta nici cu mine, pentru că nici eu nu sunt desăvârșit.” Dar tocmai asta este întrebarea. În Biblie se vorbește despre diferite feluri de desăvârșiți. De exemplu, în Evrei 10 scrie: „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Aici este vorba despre poziția ta înaintea lui Dumnezeu. Prin jertfa Domnului Isus (moartea Lui ispășitoare), Dumnezeu te vede ca fiind desăvârșit, pentru că El îți atribuie lucrarea desăvârșită a Domnului Isus. Nimeni nu poate diminua valoarea acestei jertfe înaintea lui Dumnezeu. De aceea, nimeni nu poate diminua poziția ta înaintea lui Dumnezeu. Ești și rămâi desăvârșit, pentru că Dumnezeu te vede în jertfa desăvârșită a lui Hristos.

În Filipeni 3.12 citești despre o desăvârșire sau perfecțiune pe care încă nu o ai, pentru că este încă în viitor. Aceasta are legătură cu viața ta pe pământ, unde încă poți avea parte de durere și suferință. În cer, aceasta nu va mai fi așa. Acolo totul este desăvârșit.

În Filipeni 3.15 citești pentru a treia oară despre desăvârșire, și acesta este și sensul din 1 Corinteni 2.6. Cei desăvârșiți, la care se face referire aici, sunt creștinii care vor să-I dea lui Hristos primul și singurul loc în viața lor. Ei sunt creștini maturi, care se disting prin desăvârșire spirituală. Ei nu mai vor să dea loc în viața lor lucrurilor lumii, cum ar fi înțelepciunea, onoarea și puterea. Dar, deoarece credincioșii din Corint încă considerau aceste lucruri importante, ei nu puteau fi numiți „desăvârșiți”. Înseamnă asta că niciodată nu vei mai considera important nimic din ceea ce aparține acestei lumi? Nu, nu înseamnă asta, pentru că vechea ta natură, carnea, va încerca mereu să te impresioneze prin înțelepciune și putere. Dar dacă vei constata asta la tine – sau dacă altcineva îți atrage atenția asupra acestui fapt – spune-i imediat Domnului Isus.

Domnul Isus are mai mult pentru tine decât faptul că El, ca Cel răstignit, a pus totul în ordine pentru tine înaintea lui Dumnezeu. El vrea ca tu să te bucuri de faptul că El este acum Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Poți citi despre aceasta în epistolele către Coloseni și Efeseni. Acolo vei citi despre Hristos, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Coloseni 2.3), și despre „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10). Gândești că vei înțelege ceva din acestea dacă te ocupi încă de înțelepciunea acestei lumi sau dacă îi admiri pe cei mari ai acestei lumi? Toate acestea vor fi distruse cândva; nu va rămâne nimic din ele. Deși Pavel nu poate aprofunda acest subiect aici, el menționează totuși câteva lucruri importante în legătură cu înțelepciunea lui Dumnezeu.

În primul rând, este o „înțelepciune ascunsă”. Asta înseamnă că necredința nu poate vedea această înțelepciune. În lumea din jurul tău nu o poți percepe. Dar această înțelepciune este ascunsă și

pentru un credincios care gândește lumește și trăiește în mod lumesc sau care încă mai acordă valoare înțelepciunii acestei lumi. Înțelepciunea lui Dumnezeu este ascunsă minții omenești, care nu poate pătrunde în ea.

În al doilea rând, această înțelepciune a lui Dumnezeu este eternă. Nu poți indica momentul în care Dumnezeu a dobândit această înțelepciune. Este o înțelepciune la fel de eternă ca El Însuși.

În al treilea rând, Dumnezeu a predestinat această înțelepciune pentru noi. Deci, El a gândit în mod conștient să-ți dăruiască această înțelepciune. Poți să-ți imaginezi asta fără să-ți vină amețea și fără să-L lauzi în inima ta pentru asta?

În al patrulea rând, este o înțelepciune care servește la gloria ta. Din tine însuți nu ai avut și nu ai nici o glorie, nimic plăcut sau atrăgător. Prin înțelepciunea lui Dumnezeu, acest fapt s-a schimbat. În ochii lui Dumnezeu, tu ai acum glorie. Această glorie nu este altceva decât propria glorie a lui Dumnezeu, cu care El te-a îmbrăcat în Domnul Isus. În aceasta se exprimă înțelepciunea Lui. Despre modul în care Dumnezeu ți-a putut da această glorie poți citi în Ioan 17. Acolo, Domnul Isus Îi spune Tatălui Său: „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Cu cât te ocupi mai mult cu Domnul Isus, cu atât mai mult gloria înțelepciunii lui Dumnezeu va străluci în viața ta. Și asta este ceea ce Dumnezeu dorește să vadă.

Citește din nou 1 Corinteni 2.1-7. - Ce te atrage mai mult: înțelepciunea lumii sau înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu? De ce?

7. Ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc

1 Corinteni 2.8-16: ... pe care nici unul din stăpânitorii acestui veac n-a cunoscut-o (pentru că, dacă ar fi cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul gloriei). Dar, după cum este scris: „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc”. Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu. Pentru că cine dintre oameni știe lucrurile omului, decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le cunoaște, decât Duhul lui Dumnezeu. Dar noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu: despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul, explicând cele spirituale prin mijloace spirituale. Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual; dar cel spiritual judecă toate lucrurile și el nu este judecat de nimeni. Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos.

Ochii conducătorilor acestei lumi – care erau în primul rând conducătorii religioși ai lui Israel – erau închiși. Deoarece luptau pentru propriile lor avantaje, pentru propria lor onoare și pentru propria lor reputație în fața poporului, erau orbi față de înțelepciunea lui Dumnezeu, care era palpabilă în fața lor în Persoana Domnului Isus. Este de neconceput că ar fi crucificat pe Domnul gloriei dacă ar fi înțeles măcar puțin cine era El și de ce venise. Poți să știi totul foarte bine și să cunoști Biblia foarte bine, așa cum o făceau fariseii și cărturarii, dar dacă prin asta devii important, devii orb față de gloria Domnului Isus! Atunci pierzi din vedere ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

Capitolul 2

Lucrurile, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc, nu pot fi văzute cu ochii naturali sau auzite cu urechile. Ele nu au apărut nici în inima omului. Orice contribuție a omului natural – adică a omului fără Dumnezeu – lipsește. Sunt lucruri, pe care Dumnezeu le-a pregătit.

Dacă citești superficial versetul 9, s-ar putea să te gândești: „Deci totul este prea înalt și prea greu de înțeles pentru noi. Mai bine nu mă ocup de ceea ce «Dumnezeu a pregătit pentru noi», pentru că oricum nu pot să înțeleg.” Mulți au gândit și au vorbit astfel. Dar aceasta este doar consecința unei lecturi superficiale. Versetul 10 ne spune: „Iar nouă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.” Așadar, nu există nicio scuză pentru a nu te ocupa de lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu. Duhul este gata în orice moment să ți le dezvăluie. Este vorba despre faptul dacă inima ta tânjește după Dumnezeu, dacă Îl iubești, pentru că El a pregătit aceste lucruri pentru cei care Îl iubesc. Când iubești cu adevărat pe cineva, vrei să-l cunoști mai bine. La fel este și cu dragostea noastră pentru Dumnezeu.

Nu ai putea ști niciodată nimic despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru tine dacă El nu le-ar fi revelat. Dumnezeu ar fi putut păstra toate acestea pentru Sine și ți le-ar fi arătat abia când ai fi ajuns în cer. Dar Dumnezeu nu a făcut asta. El le-a revelat și le-a făcut cunoscute deja, prin Duhul.

În versetul 12 Duhul este numit „Duhul lui Dumnezeu”. Pentru a clarifica ce vrea să spună, Pavel face o comparație cu duhul omului. În cazul omului, nimeni nu cunoaște interiorul său în afară de propriul său duh. Numai tu știi, prin propriul tău duh, ce se întâmplă în interiorul tău. Tu ești singurul care știe cu ce întrebări și probleme te confrunți sau de ce ești bucuros și fericit. Toți ceilalți oameni nu au habar despre asta și nici nu pot să afle. Singura posibilitate ca altcineva să afle ceva despre asta este ca tu să-i spui. În același fel a procedat Dumnezeu pentru a-ți spune tot ce ți-a dăruit. Numai Duhul lui Dumnezeu cunoaște adâncurile inimii lui Dumnezeu și gândurile și sentimentele pe care El le are pentru tine. Tu ai primit acest Duh! Prin El poți cunoaște lucrurile care ți-au fost dăruite de Dumnezeu. Acum ai capacitatea necesară pentru asta. Duhul lumii – pe care nu l-ai primit – se găsește în ceea ce oamenii au inventat singuri sau în ceea ce le-a șoptit diavolul. Dar cu acestea nu ajungi nicidecum câtuși de puțin mai departe în ceea ce privește lucrurile divine. Duhul lumii nu știe absolut nimic despre acestea și nu are nicio legătură cu lucrurile divine; dimpotrivă, este diametral opus lor.

Începând cu versetul 13, vei citi despre mijloacele pe care le-a folosit Dumnezeu pentru a-ți comunica ceea ce avea în inima Sa. Dumnezeu nu a folosit cuvinte ale înțelepciunii omenești. Atunci omul ar fi primit din nou onoarea. S-ar fi putut spune: „Ce oameni înțelepți sunt aceștia, care pot comunica lucruri atât de înalte.” Despre ce este vorba de fapt? Este vorba despre lucruri spirituale. Cine poate comunica ceva despre acestea? Numai Duhul! Pentru a ne comunica ceea ce ne-a fost dăruit de Dumnezeu, Duhul folosește cuvinte spirituale. Ce fel de cuvinte sunt acestea? Sunt sunete de neînțeles? Nu, sunt cuvinte normale, de uz cotidian, cărora Duhul le conferă însă o semnificație spirituală. Sunt cuvinte care pentru omul natural sunt o nebunie; el nu înțelege absolut nimic din ele. Gândește-te! Înțelege un necredincios ceva din ceea ce îi spui despre relația ta cu Dumnezeu și despre cum ți s-a schimbat viața de când Îl cunoști pe Domnul Isus? Cum se explică asta? Tu vorbești limba română normală și totuși nu ești înțeles. Asta se întâmplă pentru că lucrurile Duhului lui Dumnezeu sunt o nebunie pentru omul natural. El nu le poate înțelege, pentru că ele sunt judecate spiritual, iar pentru a putea judeca spiritual, ai nevoie de Duhul lui Dumnezeu.

Este vorba de două lumi complet diferite. Într-o lume, lumea spirituală, în care totul se învârtă în jurul Domnului Isus, se vorbește limba Duhului. În cealaltă lume, lumea naturală, în care totul se

Capitolul 2

învârte în jurul omului și al intereselor sale, se vorbește limba cărnii. Între aceste două lumi nu există niciun fel de acord. Deoarece acum ești credincios, poți înțelege modul de gândire și de viață din lumea naturală, pentru că ai făcut parte din ea în trecut; acum ești în măsură să judeci toate lucrurile. Dar cineva care nu are Duhul nu te poate judeca sau înțelege. Numai prin Duhul lui Dumnezeu este posibil să ne formăm o părere despre tot felul de lucruri.

Pentru a rezuma această învățătură importantă a apostolului despre revelarea înțelepciunii lui Dumnezeu, putem spune următoarele: în primul rând, revelarea are loc prin Duhul (versetul 10). Apoi urmează comunicarea, modul în care ea ajunge la noi, și anume prin cuvinte spirituale (versetul 13). În final, ea este primită de persoane spirituale (versetul 14).

Cele spuse mai înainte par a fi destul de arogant. Ai putea aproape să crezi că ai devenit egal cu Dumnezeu. Ultimul verset al acestui capitol oferă soluția: nimeni nu a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură. Sună obraznic. Există oameni care cred că Dumnezeu a greșit în toate. Am auzit odată pe cineva spunând: „Dacă aș fi Dumnezeu, totul ar fi altfel.” O astfel de persoană crede că poate să-L învețe pe Dumnezeu, dar, în realitate, nu înțelege nimic despre Dumnezeu. Dar tu, ca credincios, ai o viață nouă, o natură nouă. Hristos este viața ta. Prin aceasta ai sensul, modul de gândire al lui Hristos. Acum poți privi și judeca lucrurile așa cum a făcut-o și face Hristos. Este foarte important să știi că, deoarece acum L-ai primit pe Hristos ca viață a ta, ești capabil să judeci toate lucrurile. Înțelegi cu siguranță că, în practica vieții tale de credință, trebuie să rămâi aproape de Domnul pentru a-I da spațiu „gândirii Lui”. Tocmai acest lucru le lipsea credincioșilor din Corint, după cum vei vedea în capitolul 3.

Citește din nou 1 Corinteni 2.8-16. - Ce lucruri citești aici despre Duhul?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/2>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 3

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	18
Capitolul 3.....	18
8. Spiritual și carnal.....	18
9. Zidirea pe temelie.....	20
10. Toate sunt ale voastre.....	22

8. Spiritual și carnal

1 Corinteni 3.1-7: Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos. V-am dat lapte să beți, nu hrană tare, pentru că încă n-o puteați primi, și încă nici acum nu puteți, pentru că tot carnali sunteți. Pentru că, atunci când între voi este invidie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Deoarece, când unul spune: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu, al lui Apolo!”, nu sunteți voi oameni? Ce este deci Apolo? și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut și după cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat creștere. Așa că nici cel care plantează nu este nimic, nici cel care udă, ci Dumnezeu, care dă creștere.

Cu regret, Pavel nu a putut face ceea ce dorea să facă pentru credincioșii din Corint. El ar fi vrut să le vorbească ca unor „spirituali”.

Expresia „spiritual” nu are nimic de-a face cu o funcție bisericească. Cu siguranță ai auzit deja vorbindu-se despre „clerici și laici”. „Clericii” sunt oameni precum preoții sau pastorii. Ei au frecventat o școală și au susținut un examen, astfel încât acum pot fi angajați de biserica lor în funcția de clerici. Toți ceilalți membri ai bisericii sunt „laici”. Aceștia sunt oamenii care nu au studiat teologia. Dumnezeu nu a vrut o astfel de diferență. Ca să nu mă înțeleagă nimeni greșit: printre „clerici” sunt cu siguranță foarte mulți care Îl iubesc din inimă pe Domnul Isus. Nu acesta este subiectul aici, ci mă refer la „profesia” lor de clerici. Aceasta este ceva ce Biblia nu cunoaște.

Acum, însă, în versetul 1 se vorbește despre cei spirituali și cei carnali. În ambele cazuri este vorba despre credincioși. În capitolul anterior se vorbea despre oamenii firești (1 Corinteni 2.14). Aceștia sunt necredincioșii. Deci, nu există doar o diferență între credincioși și necredincioși, ci și o diferență între credincioși. Despre asta este vorba aici. Poate că ai observat deja această diferență. Dar poate că pentru tine toți credincioșii sunt oameni care Îl iubesc din inimă pe Domnul Isus și Îi slujesc. Poate că trebuie să descoperi că, dintr-o clipă în alta, te poți transforma dintr-un credincios spiritual într-un credincios carnal.

De aceea este foarte important să lași aceste cuvinte să pătrundă adânc în tine. „Spiritual” sau „carnal” se referă la atitudinea ta față de viața ca credincios. Ești spiritual când Duhul Sfânt poate să-ți călăuzească viața și să-ți îndrepte inima și „gândirea” (îți mai amintești de 1 Corinteni 2.16?)

Capitolul 3

spre Domnul Isus. Atunci vei dori să faci toate lucrurile din viața ta pentru gloria lui Dumnezeu. Poți face încă ceva greșit, dar vei dori să îndrepti repede lucrurile. Ești, însă, carnal dacă te consideri important sau dacă consideri important ceea ce cred alții despre tine. Atunci tu ești în centrul atenției, nu Hristos.

Pentru a fi carnal, nu trebuie să trăiești neapărat în păcat. A fi carnal se strecoară foarte ușor în viața ta de creștin. Conținutul acestui capitol arată foarte clar aceasta.

Cel care este carnal seamănă cu un copil mic. Un copil mic are o înțelegere foarte limitată. Când adulții vorbesc între ei, el aude cuvintele, dar nu înțelege despre ce este vorba. Copiii mici trebuie tratați la nivelul lor. Astfel, Pavel nu a putut spune credincioșilor din Corint mai mult despre Persoana lui Hristos, decât că El a fost răstignit (vezi 1 Corinteni 2.2). El nu le-a putut vorbi despre înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru că ei încă nu făceau parte dintre cei desăvârșiți (= creștini maturi; vezi din nou 1 Corinteni 2.6). Ei încă nu puteau consuma decât lapte. Laptele este hrană pentru bebeluși. Hrana solidă este pentru adulți. În Evrei 5 găsim același lucru (Evrei 5.11-14). Acolo, credincioșii erau convertiți de mai mult timp, dar nu făcuseră progrese în viața lor de credință. De aceea, autorul Epistolei către Evrei a trebuit să-i mustre. Aceasta și se poate întâmpla ușor și ție. La început, totul merge bine. Ești entuziasmat și îți place să citești Biblia. Dar, după un timp, observi că entuziasmul scade. Atunci trebuie să fii hrănit din nou cu lucrurile simple din Biblie, pentru că adevărurile mai profunde nu le înțelegi. Adevărurile mai profunde nu puteau fi comunicate credincioșilor din Corint, pentru că ei erau încă carnali.

Ca dovadă că ei erau carnali, li se arată că erau invidioși și că erau certuri între ei. Pavel le spune chiar că umblau după felul omului. El se referă la faptul că se comportau ca oamenii lumii. Aceasta nu este ceva neînsemnat. Formarea grupurilor lor cu un lider preferat era pur omenească. Așa se procedează în lume. Este vorba aici despre alegerea unor conducători spirituali pentru ei înșiși, așa cum grecii aveau filozofii lor preferați și iudeii rabinii lor preferați. Accentul se pune atunci pe oameni și nu pe Dumnezeu. Pentru a alege un exemplu dintr-un alt domeniu: în politică sau în sport, fiecare alege o persoană sau un club care îi place cel mai mult. Ceilalți sunt respinși. Invidia și certurile sunt la ordinea zilei. Suporterii echipelor de fotbal se luptă cu lanțuri, bâte și cuțite. Politicienii se întrup reciproc în dezbaterile publice pentru a se pune în evidență și a-și asigura sprijinul susținătorilor. Așa nu trebuie să fie în Adunarea lui Dumnezeu. Acolo, fiecare are locul și sarcina lui.

Pavel se numește pe sine și pe Apolo doar slujitori, prin care credincioșii din Corint au ajuns la credință. Din fericire, așa și era. Dar au ajuns ei la credința în Pavel sau în Apolo? Nu, la credința în Dumnezeu! Fiecare slujitor a avut partea sa în lucrarea pe care Dumnezeu a săvârșit-o în inimile credincioșilor din Corint. Nu știi cum ai ajuns tu la credință. Probabil că Dumnezeu s-a folosit de mai mulți credincioși pentru asta. Vei fi foarte recunoscător tuturor acestor oameni pentru asta, și asta este bine. Dar ai grijă să nu-i venerezi sau să-i urmezi. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu se va simți bine dacă este pus pe un pedestal. El va da toată lauda, toată gloria și toată cinstea numai lui Dumnezeu, pentru că El este Cel care a dat creșterea. Așa spune Pavel aici. Așa a spus și Petru în Faptele apostolilor 10 (Faptele apostolilor 10.25-26). În Apocalipsa 19, citești că nici măcar un înger nu acceptă închinarea noastră (Apocalipsa 19.10). Singurul care merită închinare este Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 3.1-7. - Cum recunoști la tine dacă ești spiritual sau carnal?

9. Zidirea pe temelie

1 Corinteni 3.8-15: Dar cel care plantează și cel care udă sunt una; însă fiecare va primi propria lui răsplată după propria lui muncă. Pentru că noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un arhitect înțelept, am pus temelie, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește deasupra pe această temelie: aur, argint, pietre prețioase, lemne, fân, paie, lucrarea fiecăruia va fi arătată, pentru că ziua o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva deasupra va rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc.

Fiecare credincios, deci și tu, este un slujitor. Poate că sună puțin demodat, dar știi că un slujitor este cineva care primește porunci de la o autoritate superioară. Există cineva care este deasupra lui. Dumnezeu este deasupra tuturor slujitorilor Săi și le spune fiecăruia ce are de făcut. Este vorba despre lucrarea Lui, și toți slujitorii trebuie să fie conștienți de acest fapt. Dacă fiecare merge pe calea lui proprie, lucrarea lui Dumnezeu nu se va împlini. Slujitorii trebuie să fie uniți. Ei nu trebuie să lucreze unul împotriva celuilalt, nu trebuie să se preocupe de reputația personală, ci trebuie să lucreze împreună, să colaboreze. Unitatea în slujba lui Dumnezeu este foarte importantă. Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după comportamentul său.

Când scrie aici că suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu, înseamnă că suntem și împreună-lucrători unii cu alții și că împreună suntem slujitori ai lui Dumnezeu. Așadar, nu înseamnă că tu faci o anumită lucrare împreună cu Dumnezeu. Nu, El este deasupra ta și împreună cu alții poți lucra pentru El. De aceea, nu trebuie să te ghidezi după ceea ce oamenii sau partidele așteaptă de la tine sau îți poruncesc. În acest caz nu vei căuta interesele lui Dumnezeu și ale lucrării Lui, ci interesele oamenilor și vei intra în conflict cu cei care sunt împreună-lucrători cu tine. În acest fel, unitatea va dispărea în cel mai scurt timp.

Imediat după aceea în versetul 9 și în versetul 10 citim despre un ogor și o clădire. Nu sunt acestea două lucruri complet diferite, care nu pot fi schimbate între ele? Da, așa este. Dar Pavel trece aici de la o imagine la alta. Ambele reprezintă un domeniu în care lucrează cei care sunt împreună-lucrători ai lui Dumnezeu.

Un ogor este un ținut în care muncitorul urmărește să obțină roadă. Și Dumnezeu dorește să obțină roadă. Pavel spune aici că credincioșii din Corint formau împreună acest ogor. Aceasta este valabil și pentru toate locurile în care credincioșii se adună laolaltă. Gândește-te din nou la capitolul 1 (1 Corinteni 1.2). Dumnezeu dorește să primească, prin viața tuturor credincioșilor, gloria care I se cuvine.

„Zidirea lui Dumnezeu” se referă, de asemenea, la credincioși în ansamblul lor. Împreună, ei formează zidirea lui Dumnezeu. Când ne gândim la o clădire, ne gândim la locuire. Dumnezeu locuiește în Adunare. Acest fapt este exprimat în versetul 16 al acestui capitol. Sunt menționate și alte lucruri care au legătură cu o clădire. Este nevoie de fundație. De asemenea, sunt necesare materiale și constructori.

Mai întâi fundația. Aceasta a fost pusă de Pavel. El nu se lăuda cu asta. El spune că a pus această fundație „prin harul lui Dumnezeu”, care i-a fost „dat”. Așadar, gloria Îi revine lui Dumnezeu. Nu este așa, că el ar fi inventat fundația. Fundația este Isus Hristos. Ca un constructor înțelept, el L-a prezentat corintenilor prin predică pe El și nimic altceva. Nu există altă fundație.

Capitolul 3

Acum trebuie construit. „Dar”, avertizează Pavel, „ai grijă cu ce materiale construiești”. Cele șase materiale de construcție, pe care le numește, pot fi împărțite în două grupe. Primele trei sunt materiale nobile. Ele rezistă la încercarea focului. Ultimele trei sunt materiale care sunt mistuite de foc și, prin urmare, sunt fără valoare pentru o clădire bună. Deci, depinde de atitudinea celui care construiește cu ce material este mulțumit.

Am spus deja că aceasta este o vorbire figurativă. Aceste lucruri reprezintă ceva din care se poate trage o învățătură spirituală. După cum știi, credincioșii formează împreună Adunarea lui Dumnezeu. În Biblie, aceasta este comparată cu o mireasă, cu un trup și, de asemenea, cu o casă. Vom vorbi mai târziu despre mireasă și trup. Aici este vorba despre Adunare ca și casă. Aceasta este o imagine ceva mai dificilă decât cea a trupului sau a miresei, deoarece Adunarea ca și casă poate fi privită din două puncte de vedere. Biblia vede Adunarea, pe de o parte, ca o casă construită de Dumnezeu și, pe de altă parte, ca o casă construită de oameni. Gândești tu că Dumnezeu, când vine vorba de o casă construită de El, folosește materiale care vor fi distruse de foc? Imposibil! Când Dumnezeu construiește casa, El folosește numai materiale bune. Despre Adunare ca o casă construită de Dumnezeu se poate citi în alte pasaje, de exemplu în Matei 16.18; Efeseni 2.20–22; 1 Petru 2.4–5.

Dar Biblia vede Adunarea și ca o casă construită de oameni. Așa este descrisă aici: „Fiecare să ia seama cum zidește deasupra.” Și atunci este posibil să se folosească materiale false, materiale care nu rezistă la foc. Poate că deja îți dai seama ce reprezintă aceste materiale. Aurul, argintul și pietrele prețioase reprezintă credincioșii, lemnul, fânul și paieile reprezintă necredincioșii. Cum trebuie să-ți imaginezi acum clădirea? Poți face asta în felul următor. Tu predici Evanghelia. Astfel, oamenii sunt apelați. Sunt oameni care își recunosc vina înaintea lui Dumnezeu. Tu ești convins că sunt sinceri și îi consideri creștini. Îi botezi. Prin aceasta, ei mărturisesc că părăsesc lumea (botezul este o înmormântare) și intră în creștinătate. Prin acțiunea ta de botezare, ei intră în domeniul casei lui Dumnezeu, cu care este de asemenea comparată creștinătatea. În acest fel, tu construiești casa lui Dumnezeu. Dar ceea ce nu este posibil pentru Dumnezeu – și anume, să greșească – este foarte posibil pentru tine. De aceea trebuie să fii atent la modul în care construiești. Sunt conștient că am explicat totul foarte succint, dar sper că ai înțeles mesajul principal și importanța acestui pasaj.

Există însă și un alt mod de a construi. Modul în care transmiți ceva din Biblie poate fi atât corect, cât și greșit. Transmiți gândurile lui Dumnezeu sau gândurile tale? Este ceva ce se aplică și mie în timp ce scriu aceste rânduri. Trebuie să mă întreb în permanență dacă interpretez corect Cuvântul lui Dumnezeu. Același lucru este valabil și pentru modul nostru de viață. Ce fel de exemplu dăm? Când vine vorba de comportamentul nostru practic, ne uităm în Biblie pentru a afla cum vrea Dumnezeu să ne comportăm și cum să arătăm? Dacă vrem să ne ținem de Cuvântul lui Dumnezeu în toate privințele, vom consolida clădirea lui Dumnezeu. Unde nu facem asta, o slăbim.

Va veni o zi în care tot ce am învățat și am făcut va fi făcut cunoscut. Faptele tale și ale mele vor fi încercate prin foc. Asta înseamnă că sfințenia lui Dumnezeu va cerceta tot ce am făcut și am spus. Și El nu greșeste în judecata Sa. Ce va rămâne, El va răsplăti. Ceea ce arde este în detrimentul nostru și nu va fi răsplătit. Din fericire, noi înșine vom fi mântuiți. Faptele noastre pot fi greșite, dar mântuirea noastră este întemeiată în Hristos. Să ne străduim să fim constructori care lucrează la clădirea lui Dumnezeu cu materiale bune.

Citește din nou 1 Corinteni 3.8-15. - Cum construiești?

10. Toate sunt ale voastre

1 Corinteni 3.16-23: Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi. Nimeni să nu se înșele pe sine însuși: dacă cineva dintre voi gândește că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept. Pentru că înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu; pentru că este scris: „Cel care prinde pe înțelepți în viclenia lor”. Și din nou: „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți, că sunt deșarte”. De aceea nimeni să nu se laude cu oameni, pentru că toate sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre; și voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu.

Pavel continuă să scrie despre construirea casei lui Dumnezeu, a templului. Aici, templul nu se referă la o clădire vizibilă din piatră, așa cum era cea din Ierusalim. Uneori, o clădire bisericească este numită „casă a lui Dumnezeu”, dar Noul Testament (adică de la apariția Adunării) nu mai numește o clădire pământească „casă a lui Dumnezeu”. Casa lui Dumnezeu este acum formată din toți credincioșii în care locuiește Duhul Sfânt.

După cum s-a menționat, construirea casei lui Dumnezeu este văzută în acest capitol ca o lucrare a oamenilor. În versetele anterioare, am avut în fața noastră două grupuri de constructori. Acum întâlnim un al treilea grup. Aceștia sunt oameni care vor să distrugă templul lui Dumnezeu. Asta spune deja ceva! Este vorba de oameni care distrug în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu. În versetele anterioare s-a discutat posibilitatea ca cineva să construiască cu materiale greșite. Se poate întâmpla, dar nu este vorba de o acțiune intenționată. O astfel de persoană rămâne mântuită, dar ca prin foc. Pierde totul, dar scapă cu viață. Despre oamenii care vor să distrugă templul lui Dumnezeu se spune însă că Dumnezeu îi va distruge. Cum trebuie să ne imaginăm că templul lui Dumnezeu va fi distrus? Permite Dumnezeu aceasta?

În primul rând, trebuie să ne amintim că credincioșii formează împreună templul lui Dumnezeu. Chiar și credincioșilor din Corint a trebuit să li se reamintească: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu?” Ei erau templul lui Dumnezeu, în care locuia Duhul Sfânt. Dacă te gândești bine, ajungi la concluzia că Singurul care are autoritate în templul lui Dumnezeu este Duhul Sfânt. Imaginează-ți acum că în templul lui Dumnezeu, adică în adunare, se ridică oameni care învață lucruri care sunt în totală contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci Adunarea lui Dumnezeu devine un loc în care Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu sunt dați la o parte, iar oamenii își aduc propriile gânduri despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Ce este viclenie în felul în care o fac este faptul că ei se dau drept oameni care știu. Adesea au o educație bună, sunt excelenți oratori și nu-și dau bătaie de cap cu conștiința. Cel mai bine îi recunoști după felul în care vorbesc despre Domnul Isus. Adesea vorbesc despre El în mod foarte plat, ca despre cineva care îți este foarte apropiat și care era exact ca tine, cu aceleași poftă și dorințe. Este ceva foarte viclean. El îți este într-adevăr foarte apropiat. În Biblie scrie că El a fost „ispitit în toate asemenea nouă”. Dar la sfârșitul acestui verset mai este ceva: „în afară de păcat” (Evrei 4.15). Uneori ei vorbesc despre El cu mult respect și solemnitate, ca despre cineva care este cu mult deasupra ta. El este prezentat ca un fel de înger, prin care poți afla multe despre Dumnezeu. Și aceasta este la fel de viclean. Prin El poți afla într-adevăr multe despre Dumnezeu, dar adevărul despre El merge mult mai departe: poți afla *totul* despre Dumnezeu numai prin El, pentru că El este Dumnezeu Însuși. De aceea El este mult mai presus decât îngerii. Poți citi aceasta în Evrei 1 (Evrei 1.5-13). Prin faptul că vorbesc în acest mod viclean despre Domnul Isus, templul lui Dumnezeu este pângărit. Cine face asta nu va scăpa de judecata lui Dumnezeu: Dumnezeu îl va distruge.

Capitolul 3

Casa lui Dumnezeu este numită aici „templu”, pentru că este vorba despre gloria care Îi revine lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu este glorificat când Domnul Isus este glorificat, și El este dezonorat când Domnul Isus este dezonorat.

Templul lui Dumnezeu este numit și „sfânt”. În această clădire nu ar trebui să se găsească nimic din lume și din înțelepciunea ei. Nimeni din adunare nu ar trebui să gândească că deține înțelepciunea. Înțelepciunea, de care este nevoie în lume, nu trebuie să pătrundă în Adunare. O astfel de înțelepciune este foarte periculoasă în Adunarea lui Dumnezeu. Ea face să uităm că adevărata înțelepciune se găsește numai la Dumnezeu și la Hristos. Pavel repetă că înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Probabil că este necesar să repete aceasta, deoarece a spus-o deja în capitolul 1 (1 Corinteni 1.20). Este evident că suntem rapid influențați de înțelepciunea lumii. Încă o dată: nu uita că ea este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Pentru a deveni cu adevărat înțelept, trebuie mai întâi să devii nebun. A deveni nebun nu înseamnă a deveni irațional. Înseamnă mai degrabă că nu te mai bazezi pe priceperea oamenilor înțelepți sau pe propria ta minte. Tu te vei orienta după înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care ai găsit-o în Hristos. Pentru lume, aceasta este nebunie. Dar Dumnezeu te numește înțelept.

În continuare citești că Dumnezeu îi prinde pe cei înțelepți în propria lor înțelepciune. Toți oamenii care se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, care Îl neagă prin discuții, vor fi demascați de Dumnezeu. El le va arăta cine sunt, prezentându-le ceea ce au făcut și ce a rezultat din faptele lor. Tot ceea ce au gândit nu a dus la niciun rezultat. Dimpotrivă, haosul a devenit și mai mare. Tot ceea ce au gândit oamenii se dovedește a fi lipsit de conținut.

Această goliciune a înțelepciunii omenești ar trebui să fie un motiv suficient pentru a nu se lăuda cu oamenii. Dar urmează încă un motiv pentru care este o prostie să te lauzi cu oamenii. Lauda din partea oamenilor limitează enorm bogăția credincioșilor. Dacă Pavel era omul, asta era în detrimentul lui Apolo. Pentru că discipolul lui Pavel găsisese la el ceva ce îi lipsea la Apolo. De aceea Pavel le-a vorbit în acest fel.

Astfel, slujitorii erau comparați unii cu alții, iar apoi se făcea o alegere. Aceasta se întâmplă și astăzi. Dacă participi la aceasta, trăiești sub nivelul privilegiilor tale. Pentru că fiecare slujitor este prezent pentru tine, și nu doar cel pe care îl preferi tu. Și nu numai slujitorii îți sunt dați, ci și toate celelalte lucruri. Întregul domeniu în care te afli, lumea, îți aparține. Asta pentru că aparții lui Hristos. La fel este și cu viața și moartea. Viața îți aparține, pentru că Hristos este viața ta. Moartea îți aparține, pentru că Hristos a biruit moartea. Lucrurile prezente și viitoare îți aparțin, pentru că tu aparții lui Hristos. Hristos are o privire de ansamblu asupra prezentului și viitorului. Nimic nu-I scapă din mână, nici în viața ta, nici în marile evenimente mondiale. El va conduce totul astfel încât Dumnezeu să fie glorificat în toate. „Iar Hristos este al lui Dumnezeu” înseamnă că Dumnezeu va împlini prin Hristos tot ce și-a propus. Rezultatul final va fi vizibil când Hristos va preda toate lui Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15.28). Tu aparții acestui Hristos, ești de partea Lui. Nu este aceasta o mare bogăție?

Citește din nou 1 Corinteni 3.16-23. - Dacă totul îți aparține, poți face cu ele ce vrei? Cum folosești ceea ce îți aparține?

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 4

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	24
Capitolul 4.....	24
11. Un administrator al lui Dumnezeu	24
12. Nebuni pentru Hristos	26
13. Ceea ce învață Pavel pretutindeni în toate adunările.....	28

11. Un administrator al lui Dumnezeu

1 Corinteni 4.1-7: Așa să ne socotească cineva: ca slujitori ai lui Hristos și ca administratori ai tainelor lui Dumnezeu. În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios. Dar pentru mine este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de judecata omului. Ba încă nici chiar eu nu mă judec. Pentru că nu sunt conștient de nimic rău despre mine însumi; însă nu prin aceasta sunt îndreptățit: ci Cel care mă judecă este Domnul. Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu. Iar acestea, fraților, le-am spus despre mine și Apolo, pentru voi, ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris, ca să nu vă lăudați unul cu altul împotriva celui alt. Pentru că cine te face deosebit? Și ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?

În capitolul anterior, Pavel a pus un accent deosebit pe responsabilitatea credincioșilor din Corint. Aceasta nu înseamnă însă că el ignoră propria sa responsabilitate. Și el primise o misiune, pe care trebuia să o îndeplinească. El era – împreună cu alții – un slujitor al lui Hristos. Asta înseamnă că ei fuseseră puși în slujba Lui. Deci, ei nu ocupaseră această poziție din proprie inițiativă. De asemenea, el era – din nou împreună cu alții – un administrator al tainelor lui Dumnezeu.

Un administrator este cineva care a primit ceva de la altcineva pentru a-l administra. El trebuie să facă ceva cu acel lucru, astfel încât celălalt să aibă un beneficiu. Așadar, ceea ce a primit nu îi aparține. El a primit acel ceva, ca să zicem așa, cu împrumut și, la momentul potrivit, trebuie să dea socoteală proprietarului pentru ceea ce a făcut cu ceea ce i-a fost încredințat. Apostolilor le-a fost încredințat foarte mult, și anume tainele lui Dumnezeu. Înțelegi cu siguranță că de la cineva căruia i se încredințează astfel de lucruri speciale se așteaptă în primul rând credincioșie. Tainele lui Dumnezeu sunt lucruri care erau necunoscute în Vechiul Testament. Ele erau ascunse în Dumnezeu, adică numai Dumnezeu le cunoștea. Dar după ce Domnul Isus a fost pe pământ și a trimis Duhul Sfânt din cer pe pământ, aceste taine sunt acum revelate. Dumnezeu și-a ales instrumentele pentru a face cunoscute aceste lucruri aici, pe pământ.

Pavel a luat foarte în serios misiunea sa. Pentru el, singurul lucru important era ceea ce Dumnezeu gândea despre slujba lui. Nu-i păsa ce gândeau credincioșii din Corint sau orice instituție

Capitolul 4

omenească. El știa că nu era dator să dea socoteală nici lor, nici altui om. El exprimă aceasta atât de puternic, încât nici măcar nu se judeca pe sine însuși. Fiind complet pătruns de gândul că numai Dumnezeu îi cunoștea inima, el nu își forma nicio sentință despre propria slujire. El lăsa întreaga judecată în mâinile lui Dumnezeu. Dacă poți gândi astfel despre propria ta slujire, ești liber de orice influență a oamenilor, fie ei credincioși sau necredincioși.

S-ar putea crede că Pavel se punea deasupra altora cu o astfel de atitudine. Era oare fără cusur? Nu avea nevoie uneori de corectare? Cu siguranță putea greși și cu siguranță avea nevoie uneori de corectare, la fel ca noi toți. El nu vrea să spună că alții nu ar trebui să-i judece slujirea. El voia să spună că nu se lăsa condus de judecata altora în slujirea sa. Singurul care avea dreptul să decidă totul pentru el era Domnul.

Aceasta este foarte important și pentru tine în slujba ta pentru Domnul, pentru că și ție ți s-a încredințat o administrare. În 1 Petru 4 citești că trebuie să slujești altora ca un bun administrator cu darul harului pe care l-ai primit (1 Petru 4.10). Dacă alții judecă aceasta, nu trebuie să ignori acest lucru. Dar nici nu trebuie să te lași influențat de ceea ce se spune. Este important să te adresezi Domnului în această privință. Acest lucru este valabil și pentru propria ta evaluare a slujirii tale. Lasă Domnului să decidă ce părere are El despre aceasta. Asta nu înseamnă că trebuie să credem că nu realizăm nimic și că facem totul greșit. Totuși, dacă suntem conștienți sau devenim conștienți că acționăm greșit, trebuie să schimbăm asta. Dar chiar și atunci când nu suntem conștienți de nimic, asta nu înseamnă că este automat bine. Conștiința noastră nu este standardul perfect după care putem judeca lucrurile pe care le facem. Încă o dată: lasă judecata în seama Domnului! Va veni un timp când tot ce am făcut va ieși la iveală. Atunci nu va conta doar ce am făcut, ci mai ales cum am făcut. Motivele, gândurile inimii care ne-au determinat să facem un anumit serviciu vor fi atunci dezvăluite.

Este aceasta ceva de care trebuie să ne temem? Da, dacă ești preocupat de propria ta glorie și dacă îți pasă ce cred alții (credincioși sau necredincioși) despre slujirea ta. Dar nu, dacă te interesează gloria lui Dumnezeu și vrei să fii credincios în slujirea Lui.

Pavel a privit întreaga sa slujire în contextul venirii Domnului. Abia când Domnul va veni, totul va deveni clar, pentru că numai El poate judeca fără greșală. Înainte de acea vreme, orice judecată a motivelor pentru care cineva slujește lui Dumnezeu este ne la locul ei. „Atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu.” Ce contează este lauda pe care o acordă Dumnezeu.

Pavel nu îi învață pe credincioșii din Corint dintr-o poziție de superioritate. Ceea ce a spus, a aplicat la el însuși și la Apolo. Iată din nou ceva foarte important! Când spunem cuiva ceva din Scriptură, nu putem aștepta un efect bun decât dacă realizăm noi înșine acel lucru. Altfel, mustrea nu are niciun sens. Ceea ce spunem trebuie să fie și în Scriptură. Observă că aici scrie: „să nu treceți peste ce scris”. Pavel și Apolo au arătat în viața lor ceea ce le spuneau altora. Dar ei au spus ceea ce „este scris”. Norma pentru viața noastră și pentru cea a fraților noștri trebuie să fie Scriptura. Nu trebuie să-i învățăm pe alții să gândească ca noi, ci alții trebuie să poată învăța de la noi să nu gândească mai mult decât este scris.

Când ne supunem Scripturii, ocupăm cu toții același loc. Nu există niciun motiv să ne punem slujitorii unii împotriva altora sau să ne considerăm mai importanți decât ceilalți. Orice diferență între credincioși – și există diferențe! – este făcută de Dumnezeu Însuși. Dumnezeu a creat diferențele în daruri. Fiecare a primit darul său de la Domnul. Dumnezeu a intenționat aceste diferențe pentru ca noi să ne completăm reciproc. Când folosim aceste diferențe împotriva celorlalți, folosim darurile pentru noi înșine și uităm că le-am primit pentru a ne sluji unii pe alții.

Citește din nou 1 Corinteni 4.1-7. - Ai deja o idee despre ce „administrare” ți-a încredințat Dumnezeu?

12. Nebuni pentru Hristos

1 Corinteni 4.8-13: Sunteți deja sătui; sunteți deja îmbogățiți; ați împărățit fără noi; și chiar aș fi vrut ca voi să împărățiți, ca și noi să împărțim împreună cu voi. Pentru că gândesc că Dumnezeu ne-a pus pe noi, apostolii, să fim cei din urmă, ca rânduți la moarte. Pentru că am ajuns o priveriște pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni; noi suntem nebuni pentru Hristos, iar voi cu judecată în Hristos; noi slabi, iar voi puternici; voi onorați, iar noi dezonoarați. Până în ceasul acesta flămânzim și însetăm; și suntem fără îmbrăcăminte și loviți cu pumnii și pribegim fără casă; și trudim, lucrând cu mâinile noastre. Insultați, binecuvântăm; persecutați, răbdăm; vorbiți de rău, ne rugăm: am ajuns ca gunoiul lumii, lepădătura tuturor până acum.

Credincioșii din Corint se făcuseră confortabili. Corintul era la acea vreme un oraș comercial înfloritor. Ei beneficiau și ei de această prosperitate. Erau sătui și bogați. Nu le lipsea nimic. Aveau chiar și influență politică, pentru că Pavel spune că ei domneau.

Pare, desigur, avantajos să-ți poți face auzită vocea în consiliul orașului. Atunci poți să te îngrijești măcar puțin de propriile interese și de propria bunăstare. Pavel spune însă: „Ați împărățit fără noi.” El vrea să spună că era prea devreme pentru a împărăți. Credincioșii vor împărăți când Domnul Isus Se va întoarce pentru a instaura Împărăția de o mie de ani de pace. Pavel aștepta aceasta. El dorea ca acest timp să fi venit deja. Atunci ar fi domnit împreună cu ceilalți apostoli, cu credincioșii din Corint și cu Domnul Isus. Dar acum nu era încă timpul. Domnul Isus este încă un Mântuitor respins. Pentru toți cei care Îi aparțin, aceasta înseamnă că și ei sunt respinși. Domnul Isus a spus: „Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta” (Ioan 15.20). Pavel și ceilalți apostoli erau consecvenți. Ei doreau să domnească curând împreună cu Hristos, de aceea doreau să sufere acum pe pământ împreună cu Hristos (compară cu Romani 8.17). Poate că nu este atât de plăcut, dar aceasta face parte din viața de creștin.

Poți să eviți aceasta, așa cum au făcut credincioșii din Corint. Poți să-ți faci viața plăcută și să nu arăți atât de clar că aparții Domnului Isus. Dar atunci nu mergi pe urmele lui Pavel, care L-a urmat îndeaproape pe Domnul Isus. El și ceilalți apostoli s-au decis pentru Hristos. Pentru viața pe pământ, aceasta înseamnă ocară și respingere. Cei care au primit un loc atât de înalt în Adunare – un apostol era cel mai mare dar – au fost rânduți de Dumnezeu să fie ultimii în lume. Ei nu mai aveau nimic de așteptat de la viața aceasta; erau ca și condamnați la moarte. Au acceptat acest loc pentru că Dumnezeu li l-a dat. Au devenit un spectacol.

Gândește-te la asta. Un spectacol servește la divertismentul spectatorilor. În trecut, mii de oameni umpleau tribunele arenelor romane pentru a vedea cum oameni condamnați la moarte erau învinși într-o luptă inegală. Sub împăratul Nero, creștinii erau aruncați în arenă în fața leilor înfometați, care îi devorau, în timp ce tribunele erau pline de oameni însetat de senzații tari.

Și în Vechiul Testament există un eveniment care arată ce este un spectacol. Este vorba despre istoria lui Samson. Cu siguranță ai auzit deja de acest om puternic ca un urs. El a obținut multe victorii asupra vrăjmașilor de moarte ai poporului Israel, filistenii. Dar când a dezvăluit secretul puterii sale, a pierdut-o și a fost capturat (Judecători 16.15,21). După aceea, a fost obligat să participe la o sărbătoare a filistenilor pentru a-i distra (Judecători 16.25). Acum puteau să-l batjocorească cu adevărat. Totuși, era vina lui Samson că a devenit un spectacol. Acest eveniment

Capitolul 4

ne arată cât de puțin contează cineva care aparține poporului lui Dumnezeu. Am auzit odată de un tânăr creștin din străinătate care a fost chemat în fața clasei la școală. Colegii lui au fost încurajați de profesor să-l batjocorească pentru credința lui. Acest băiat a devenit un spectacol, pe care ceilalți îl priveau cu bucurie. Ai fost vreodată într-o situație pe care ai perceput-o ca pe un spectacol?

Nu este ușor să fii un nebun pentru Hristos. Mai ales când vezi că alți creștini o duc foarte ușor. Pavel compară viața apostolilor cu cea a credincioșilor din Corint. Face aceasta pentru a-i face conștienți că s-au îndepărtat de o viață creștină adevărată. El se numește pe sine nebun pentru Hristos, iar pe ei îi numește înțelepți și puternici, pentru că ei deja împărțeau. Când împărțești ocupi locul unui puternic, un loc deasupra altora. Ei primiseră și onoare din partea oamenilor. Apostolii, în schimb, erau disprețuiți. Ei doreau să fie aproape de Domnul Isus. Cum a fost El în această lume, poți citi în Isaia 53 (Isaia 53.1-12).

Pentru a le prezenta ce înseamnă viața creștină, el povestește ceva despre suferințele pe care le-a îndurat el însuși. Ceea ce le prezintă el lor și nouă nu este tocmai de invidiat. De asemenea, apostolilor nu li s-a întâmplat asta o singură dată, ca o întâmplare. Nu, el scrie că au trăit aceste lucruri „până în ceasul acesta”. Au avut de-a face cu ele toată viața lor.

Fără mâncare, fără băutură, fără haine – asta trebuia să-i facă pe credincioșii din Corint bogați și bine îmbrăcați să se gândească. Ei trăiau atât de bine, iar slujitorii lui Dumnezeu trăiau atât de rău. Cum se putea asta? Nu împărțeau ei din belșugul lor cu cei care aveau mai puțin? Ne putem pune întrebarea: este posibil ca un slujitor al lui Dumnezeu, care are un Tată îngrijitor în cer, să trebuiască să îndure astfel de lucruri? Da! A trăi aproape de Domnul Isus nu înseamnă că poți trăi în lux. Uneori, experimentezi exact opusul. Grijă Tatălui se manifestă tocmai în momentele de mare nevoie. La timpul potrivit, El ne dă exact ceea ce avem nevoie. Astfel de experiențe ne fac să fim cu atât mai recunoscători celui care ne dăruiește.

Chiar și suferințele fizice făceau parte din viața de creștin a apostolilor. Pavel știa ce înseamnă să fii bătut. În a doua sa epistolă către Corinteni, în capitolul 11, el enumeră o întreagă listă cu tot felul de suferințe pe care le-a îndurat (2 Corinteni 11.23-33). El spune că a primit mai multe lovituri decât oricine altcineva. Atunci înseamnă că avea ceva pentru Domnul și Mântuitorul său!

Ei nu aveau un loc de reședință stabil. Erau literalmente pelerini, trecători. Noi putem avea o locuință în adevăratul sens al cuvântului, dar este foarte important să fim conștienți că nu avem o patrie pe pământ.

Ei nu erau prea mândri sau prea spirituali ca să muncească – și nu doar puțin. Munceau atât de mult încât se chinuiau cu adevărat. A-L urma pe Hristos înseamnă și să fim harnici în munca noastră de zi cu zi. În ocupația ta zilnică poți arăta ce înseamnă să fii creștin.

Acum, observă atitudinea apostolilor față de răul și ocară care le-au fost făcute. Nu vezi o asemănare izbitoare cu reacția Domnului Isus față de răul și ocară care I-au fost făcute? Noi reacționăm de obicei altfel. Asta pentru că încă nu am înțeles cu adevărat care este poziția noastră în lume. Este poziția gunoiului și a lepădăturii. Materialul fără valoare, care nu mai este bun de nimic, este mai bine aruncat. Acest fapt contrazice cu siguranță idealurile înalte cu care se ajunge departe în lume. Dar tu cui aparții de fapt?

Citește din nou 1 Corinteni 4.8-13. - Care este diferența dintre un spectacol, precum cel oferit de Samson, și cel al apostolilor? (Vezi și 1 Petru 4.14-16.)

13. Ceea ce învață Pavel pretutindeni în toate adunările

1 Corinteni 4.14-21: Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă ruinez, ci vă sfătuiesc ca pe copiii mei preaiubiți. Pentru că, dacă ați avea zece mii de îndrumători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie. Vă rog deci, fiți imitatori ai mei. Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul, care vă va aminti căile mele care sunt în Hristos, după cum dau învățătură pretutindeni, în fiecare adunare. Dar unii s-au îngâmfat, ca și cum n-aș veni la voi. Dar voi veni în curând la voi, dacă Domnul va vrea; și voi cunoaște nu vorba celor care s-au îngâmfat, ci puterea lor. Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere. Ce vreți? Să vin la voi cu o nuia, sau cu dragoste și cu duh de blândețe?

Când au citit versetele anterioare, credincioșilor din Corint trebuie să le fi înroșit fața de rușine. Li se arătase marea diferență dintre felul lor de a fi creștini și cel al apostolilor. Și totuși, nu ar fi trebuit să existe nicio diferență. Pavel nu intenționa însă să-i facă de rușine. Le scria ca un tată care vede la copiii săi lucruri pe care el nu i-a învățat. Oare nu era el tatăl lor? Nu-i născuse el prin Evanghelie? El îi numește „copiii mei preaiubiți”. Asta înseamnă că ei au auzit și au primit Evanghelia prin el. În acest fel, el a devenit tatăl lor, iar ei copiii lui. Vedem aici o relație de familie. În dragostea lui Pavel pentru credincioșii din Corint vedem dragostea unui tată pentru copiii săi. Poate că și tu ai pe cineva care înseamnă mult pentru tine, pentru că prin slujirea lui ai ajuns la credință, care se îngrijește de tine și are grijă de starea ta spirituală. Este foarte frumos când există părinți în credință care îi ajută pe tinerii credincioși în călătoria lor spirituală.

În Corint erau mulți oameni care nu apreciau slujirea lui Pavel. Pavel vorbește cu o oarecare ironie despre „zece mii de îndrumători”. Se referă la oamenii care se prezentau credincioșilor din Corint ca învățători. Ei credeau că sunt învățători mai buni decât Pavel. Slujirea lor era bine primită de credincioși, pentru că ei le prezentau o viață creștină frumoasă și confortabilă. Oare ceea ce le spunea Pavel era prea mult? Nu, nu era prea mult. El nu le propovăduia o teorie aridă. Ceea ce le spunea, el însuși practica în viața sa. De aceea, atât datorită „paternității” sale, cât și datorită vieții sale, el putea să le ceară: „Fiți imitatori ai mei”.

În capitolul 11, el spune același lucru, dar adaugă: „cum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corinteni 11.1). Pavel se aștepta ca ei să-l urmeze numai în măsura în care el însuși Îl urma pe Hristos. În acest sens, și tu poți să urmezi pe cineva care te ajută spiritual. De aceea, exemplul credincioșilor mai în vârstă este atât de important. Dar fii atent mai ales dacă ei înșiși Îl urmează pe Hristos. Când vei citi Biblia, vei putea vedea dacă ei sunt un exemplu bun. Un exemplu bun este atunci când seamănă cu Domnul Isus.

Tot ceea ce scrie Pavel aici este valabil pentru toate adunările. El nu învață ceva diferit în adunarea din Efes și altceva în adunarea din Colose. El a vorbit despre lucruri diferite în locuri diferite, dar ceea ce a învățat în Efes sau Colose nu era în contradicție cu ceea ce a învățat în Corint. El nu a spus una și apoi alta. Era un om de încredere. El nu a învățat o dată ceva și altă dată altceva. Sciziunea din creștinătate provine tocmai din interpretarea mereu diferită a Bibliei. Toate scrisorile lui Pavel, da, întreaga Biblie formează o unitate. Interpretarea Bibliei nu este supusă schimbărilor, altfel ar fi o mare confuzie. Din nou, Pavel a putut să se refere la modelul său. Căile lui erau căi „în Hristos”, adică cuvintele și faptele lui erau așa cum voia Hristos. Modul în care Pavel a procedat era în deplină concordanță cu Hristos. Nu numai învățătura lui era în concordanță cu Hristos, ci și modul în care o făcea cunoscută. El nu folosea cuvinte frumoase sau discursuri inteligente pentru a-i câștiga pe credincioși de partea lui. El era preocupat de Hristos și de gloria Lui în Adunare. Și pentru că există o singură Adunare, el a învățat același lucru pretutindeni.

Capitolul 4

Acum, o paranteză: uneori se aud plângeri că fiecare interpretează Biblia în mod diferit. De cele mai multe ori, aceasta este o scuză pentru a nu se ocupa de Biblie. Și dacă nu citești Biblia, poți continua să trăiești în mod normal, fără a te ghida după Biblie. Nu accepta astfel de argumente! Singura condiție pentru a putea înțelege ce spune Biblia este să fii dispus să faci ceea ce spune Biblia. Uite ce spune Domnul Isus în Ioan 7: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui [a lui Dumnezeu], va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17). Învăță acest verset pe de rost! El spune că ascultarea de voia lui Dumnezeu este condiția necesară pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Numai dacă ești dispus să asculți, poți recunoaște dacă o anumită interpretare a unui pasaj din Biblie este a oamenilor sau dacă ea reflectă intenția lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegi bine că Pavel spune aceste lucruri cu privire la adunări. Există *o singură* Adunare, și ea este formată din credincioși adevărați. Dar, după cum ai văzut în primele versete ale capitolului întâi, există o adunare în fiecare loc de pe pământ unde locuiesc credincioși. Ea este formată din toți credincioșii care locuiesc în acel loc. Ceea ce Pavel scrie acum, sub călăuzirea Duhului Sfânt, credincioșilor dintr-un anumit loc, se aplică, prin urmare, și tuturor credincioșilor care locuiesc în alte locuri. El nu menționează că credincioșii sunt separați unii de alții prin tot felul de ziduri pe care ei înșiși le-au ridicat. Pe atunci, aceste ziduri nu existau, dar astăzi există. Cine vrea să asculte aceste cuvinte ale lui Pavel, care sunt cuvintele lui Dumnezeu, trebuie fie să dărâme zidul, fie să plece.

Pentru a arăta că nu era doar părerea lui personală, Pavel l-a trimis pe Timotei la ei. De la el aveau să audă exact același lucru. Unii considerau că Pavel nu îndrăznește să vină și de aceea l-a trimis pe Timotei. Dar nu era așa. Dacă Domnul ar fi vrut, ar fi venit. Și atunci nu ar fi ascultat de ceea ce spuneau cei îngâmfați. Cuvintele lor erau goale, le lipsea puterea lui Dumnezeu, de aceea nu aveau niciun efect. Tu trăiești într-o lume în care se vorbește mult. Dar câte cuvinte au cu adevărat putere și produc ceva? Adesea se promit multe, dar se ține puțin. Nu din asta este alcătuită Împărăția lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă o viață în care puterea lui Dumnezeu este vizibilă. Acesta este domeniul, acolo unde tu ești acasă și unde poți arăta că Domnul Isus este Domnul tău. Dacă Îl asculți și faci ceea ce El spune, puterea Lui va deveni vizibilă în viața ta.

Cum ar trebui să vină Pavel la ei? Ei ar trebui să o spună ei înșiși. Ar trebui să vină cu nuiua? Asta s-ar întâmpla dacă nu ar asculta îndemnul lui de a-l urma. Da, uneori trebuie să se vorbească clar. Acest lucru nu este în contradicție cu dragostea. Așa procedează și Dumnezeu cu copiii Săi. În Evrei 12, pedepsirea de către Domnul este numită o dovadă a dragostei Sale (Evrei 12.6). Sau ar trebui să vină la ei în duhul blândeții și al dragostei? El spera că da, pentru că asta ar fi însemnat că și-ar fi recunoscut atitudinea greșită. Scrisoarea lui ar fi avut atunci efectul pe care și-l dorea atât de mult. Ei l-ar fi avut din nou pe Hristos înaintea ochilor, atât în viața lor personală, cât și în viața lor ca adunare. Când ar fi venit, el i-ar fi ajutat cu dragoste și blândețe.

Citește din nou 1 Corinteni 4.14-21. - Cu siguranță cunoști și tu credincioși care sunt un exemplu pentru tine. Întreabă-te de ce îi consideri un exemplu și gândește-te la ceea ce a spus Pavel.

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 5

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	30
Capitolul 5.....	30
14. Păcatul în adunare	30
15. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă.....	32

14. Păcatul în adunare

1 Corinteni 5.1-5: Se aude pretutindeni că este curvie între voi, și o astfel de curvie cum nu este nici chiar între națiuni, astfel încât cineva să aibă pe soția tatălui său. Și voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit, mai degrabă, pentru ca acela care a făcut lucrul acesta să fie dat afară din mijlocul vostru. Pentru că eu, fiind absent în trup, dar prezent în duh, am judecat deja, ca fiind prezent, pe acela care a înfăptuit astfel acest lucru; în Numele Domnului nostru Isus Hristos (fiind adunați împreună, voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos): să-l dați pe unul ca acesta lui Satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

Nu este ușor să spui ceva simplu despre acest capitol important. Și capitolul este important! Aici ai una dintre cele mai importante părți din Noul Testament, unde poți citi ce trebuie să facă o adunare locală când se dovedește că există păcat acolo.

Nicio adunare locală nu poate împiedica păcatul. Adunarea este formată din credincioși care, cu regret, pot încă păcătui. Întrebarea decisivă este cum reacționează adunarea când un păcat este făcut cunoscut. Răspunsul la această întrebare este atât de important, pentru că astfel se poate vedea dacă o comunitate de credincioși se comportă cu adevărat ca o adunare a lui Dumnezeu. Dacă nu este mâhnire pentru păcat și nu se reacționează la îndemnul de a-l îndepărta, atunci acea comunitate de credincioși nu se comportă ca o adunare a lui Dumnezeu.

Înainte de a continua acest capitol, trebuie să înțelegi mai întâi că există o diferență între a cădea în păcat și a trăi în păcat. Diferența este următoarea: a cădea în păcat înseamnă că facem ceva care este păcat. A trăi în păcat, pe de altă parte, nu este ceva unic, ci un mod de viață păcătos. Este îngrozitor când cineva comite o singură dată adulter. Dar este și mai îngrozitor când cineva trăiește în adulter. Exact despre asta este vorba în acest capitol.

De asemenea, trebuie să știi că nu toate păcatele trebuie tratate în același mod. Imaginează-ți că un frate sau o soră păcătuiește împotriva ta. El sau ea face astfel ceva care contravine voinței lui Dumnezeu. Ce trebuie să faci atunci? Trebuie să spui imediat adunării, adică tuturor fraților și surorilor? Nu, cu siguranță nu! Ce trebuie să faci poți citi în Matei 18 (Matei 18.15-17). Pe scurt, acolo scrie: mai întâi trebuie să mergi singur și să încerci să-l câștigi pe celălalt. Dacă nu reușești, trebuie să iei cu tine încă o persoană (una sau două) și să încerci din nou să-l câștigi pe celălalt. Abia dacă nici atunci nu reușești să-l aduci pe celălalt să-și mărturisească păcatul, trebuie să spui

Capitolul 5

adunării. Atunci adunarea începe să se ocupe de el sau de ea. Imaginează-ți că reușești, într-o discuție personală, să-l convingi pe celălalt de faptele sale greșite. El sau ea a mărturisit și totul este în regulă. Nimeni altcineva nu a aflat despre asta. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi dus imediat la adunare și ai fi spus ceea ce știai. Cu siguranță ar fi fost un mare rău pentru fratele sau sora respectivă.

Aici, în Corint, era vorba de un păcat îngrozitor. Era vorba de un caz de curvie, cum nu se întâmpla nici măcar printre păgâni. Păgânii, care trăiau fără Dumnezeu, trăiau în tot felul de poftes și desfrâu. Dar ceea ce se întâmpla aici, în adunarea lui Dumnezeu, era chiar și pentru ei prea mult. Poți să te întrebi dacă așa ceva este posibil la un credincios. Da, este posibil. Să nu crezi niciodată că, după ce ai devenit credincios, nu mai ești capabil de așa ceva. Cine gândește astfel, nu a înțeles încă învățătura din Romani 7, unde scrie: „Știi că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Aceasta nu trebuie să fie o lecție învățată pe de rost, ci trebuie să fie o convingere interioară profundă. Cu cât ești mai conștient de aceasta, cu atât vei fi mai ferit de a cădea în păcat.

Cum au reacționat credincioșii din Corint la acest păcat? S-au comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu le păsa deloc. Dimpotrivă, erau îngâmfați, adică se prezentau mai mari decât erau; se considerau minunați. Nu aveau oare daruri enorme? Pavel sparge această bulă de săpun. El le spune că ar fi mai potrivit să se mânghească și să sufere pentru ceea ce s-a întâmplat. Apoi, cel care a comis păcatul trebuia îndepărtat din mijlocul lor, pentru că este de neconceput ca păcatul să fie tolerat în adunare. Nu putem să-L asociem pe Dumnezeu cu păcatul! Dumnezeu și Domnul Isus nu pot rămâne într-o adunare în care păcatul este prezent.

Deci, problema era că credincioșii din Corint nu s-au mâhnit. Ei erau insensibili față de faptul că cineva dintre ei trăia într-un mod atât de păcătos. La aceasta se adaugă și faptul că se vorbea despre asta pretutindeni (versetul 1)! Ce rușine pentru Domnul Isus! Dacă ar fi avut măcar un pic de simț al sfințeniei lui Dumnezeu, nu s-ar fi plecat adânc înaintea Domnului și nu l-ar fi mărturisit că așa ceva se putea întâmpla în mijlocul lor? Poți fi sigur că Domnul ar fi arătat clar ce trebuia să se întâmple. Aceasta este foarte important și pentru noi. Imaginează-ți că într-o adunare este dezvăluit un păcat și că este un păcat care chiar și în lume este considerat o rușine, așa cum era cazul în Corint. Ce facem atunci? Ne comportăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Continuăm adunările noastre ca și cum totul ar fi în regulă și ne lăudăm cu toate binecuvântările pe care le-am primit? Sau ne întristăm pentru asta? Ne rușinăm? Mergem la Domnul să-L întrebăm ce să facem? Sper că facem asta din urmă.

Pentru Pavel, lucrurile erau foarte clare. Explicațiile lungi și miile de scuze erau inutile pentru el. El deja îl predase pe cel vinovat lui satan. Ceea ce face Pavel aici este o chestiune personală. Ca apostol, el avea autoritatea să facă aceasta. Noi nu putem face așa ceva. Dar vezi că el o face pentru binele celui rău. Carnea trebuie să piară, dar duhul trebuie să fie mântuit. Cel rău a urmat poftesle cărnii sale. Prin faptul că Pavel l-a predat lui satan, acesta a primit mână liberă să-l facă să simtă ce este de fapt carnea. Satan este aici un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru a-l face pe unul dintre copiii Săi să simtă cât de nebunesc este să se dedice propriilor patimi (hedonism). Faptul că este vorba aici de un credincios reiese din a doua epistolă către Corinteni. Acolo citim despre efectul benefic pe care l-a avut disciplina aplicată (2 Corinteni 2.1-11; 7.2-16).

Deși aici era vorba de o acțiune personală a lui Pavel ca apostol, el nu a făcut-o fără credincioșii din Corint. El se simțea unit cu ei în Duhul și se aștepta ca ei să se considere una cu el. Atunci s-ar fi alăturat lui în ceea ce făcea cu cel care săvârșise răul. Este foarte important ca o măsură disciplinară aplicată unui credincios să fie recunoscută de toți. Aceasta înseamnă că toți trebuie să

participe atunci când cineva trebuie exclus dintr-o adunare. O astfel de persoană trebuie să rămână cu adevărat singură. Pare a fi o măsură dură. Poate părea că credincioșii care trebuie să facă aceasta se consideră superiori. Dar suntem noi ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu pentru că ne considerăm mai buni? Nu este aceasta datoria noastră? În plus, cel care a greșit nu este, în esență sa, mai rău decât noi. Noi suntem la fel! Dacă înțelegem aceasta, vom fi feriți de o atitudine dură. În familie se întâmplă același lucru. Părinții trebuie să-și pedepsească copiii când aceștia fac lucruri greșite. Părinții nu fac asta pentru că sunt mai buni, ci din ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a-și feri copiii de lucruri mai rele. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii din mânie sau din răutate. Părinții care își iubesc cu adevărat copiii îi vor pedepsi din dragoste, pentru că știu că o pedeapsă (dreaptă) are un efect bun.

Încă ceva: adunarea are puterea sau autoritatea de la Domnul Isus de a lua măsurile necesare. Adunarea este adunarea lui Isus Hristos. Prin urmare, măsurile luate de o adunare locală se aplică tuturor adunărilor locale din întreaga lume (vezi și 1 Corinteni 4.17).

Citește din nou 1 Corinteni 5.1-5. - Ce trebuie să faci dacă se dovedește că în adunarea locală există păcat?

15. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă

1 Corinteni 5.6-13: Lauda voastră nu este bună. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat. Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de violență, ci cu azimele curăției și ale adevărului. V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvari; nu cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani și hrăpăreți, sau idolatri, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Dar acum v-am scris să nu vă însoțiți cu vreunul care, numit frate, este curvar, sau lacom de bani, sau idolatru, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu unul ca acesta nici măcar să nu mâncați. Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!

Deci, lucrurile nu stăteau prea bine în Corint. Cu toate acestea, la începutul acestei epistole, Pavel se adresa credincioșilor din Corint ca „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint”. Pentru că ei erau asta, el putea și trebuia să le atragă atenția asupra greșelilor lor. Dacă nu ar asculta ceea ce le scria, nu ar mai funcționa ca adunare a lui Dumnezeu. Aceasta este valabil și astăzi. Numai dacă un grup de credincioși respectă ceea ce a scris Pavel sub călăuzirea Duhului Sfânt în epistolele sale, un astfel de grup poate fi recunoscut ca expresie locală a „Adunării” lui Dumnezeu. Desigur, trebuie să luăm în considerare întreaga Biblie, pentru că întreaga Biblie este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar sunt în special scrisorile apostolului Pavel de la care s-au abătut mulți creștini. Și dintre toate scrisorile lui Pavel, este mai ales prima scrisoare către Corinteni cea căreia mulți creștini i-au dat propria interpretare. Astfel au apărut atât de multe biserici și grupări. Dacă vrei să știi cum poate avea loc adunarea în timpul nostru, vei găsi răspunsul în prima scrisoare către corinteni.

În Corint, după cum am spus, situația era departe de a fi ideală. Ei se lăudau cu binecuvântările lor, în timp ce cel mai mare păcat se petrecea printre ei, fără ca ei să se preocupe de aceasta. De aceea, Pavel i-a muștrat clar în versetele 1-5.

Capitolul 5

În versetul 6, el le mai clarifică ceva. Și acest lucru este foarte important. El compară răul, păcatul, cu aluatul dospit. Pentru a înțelege de ce face această comparație, trebuie să știm mai întâi ce este aluatul dospit. Aluatul dospit este o bucată de aluat care este luată dintr-un bulgăre de aluat de pâine și pusă deoparte. Treptat, această bucățică se dospește complet. Dacă această bucățică de aluat dospit este amestecată cu aluatul de pâine, ea dospește întreaga plămădeală. Pavel folosește aici imaginea dospirii (fermentării). În Biblie se vorbește deseori despre aceasta. Și oriunde se vorbește în Biblie despre aluat dospit, acesta este o imagine a răului, a păcatului. Dar, după cum reiese clar din imaginea aluatului, nu numai persoana care păcătuiește are de-a face cu acesta, ci și ceilalți care intră în contact cu el. Dacă păcatul nu este îndepărtat din mijlocul adunării, Dumnezeu consideră întreaga adunare ca fiind pângărită. Acest lucru nu înseamnă neapărat că și ceilalți trăiesc în același păcat. Pavel nu spune că toți cei din Corint au devenit curvari. Dar pentru că nu au făcut nimic împotriva păcatului care era în mijlocul lor, el a trebuit să le arate că se identificau cu păcatul.

Ce ar trebui să facă acum? Ce trebuie să facem când păcatul este descoperit? Porunca este: „Îndepărtați aluatul vechi”. Aceasta înseamnă că păcatul trebuie îndepărtat. Și dacă persoana care a comis păcatul nu vrea să-l mărturisească, trebuie să fie scoasă din mijlocul lor. Când se întâmplă aceasta, adunarea este din nou o plămădeală nouă. Nu este adunarea o plămădeală fără aluat? Adică: nu este adunarea formată din credincioși care știu că Dumnezeu le-a îndepărtat păcatele, judecându-le în lucrarea Domnului Isus? El ne este prezentat aici ca „Paștele nostru”; Pavel le amintește credincioșilor din Corint de Exodul 12. Acolo puteau citi (și poți citi și tu) că Paștele era sărbătoarea pe care au sărbătorit-o israeliții cu puțin timp înainte de a fi eliberați din Egipt (Exodul 12.1-14). Tatăl unei familii lua un miel și îl sacrifica. Sângele mielului era stropit pe ușorii ușilor și pe pragul de sus al ușii. Aceasta se făcea după porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese că va trimite un înger prin țară pentru a ucide pe toți întâii născuți. Dar dacă va vedea sângele pe ușorii ușilor, va trece mai departe. Acolo, moartea era deja prezentă, ca să zicem așa: mielul murise în locul primului născut. Astfel, putem ști că „Paștele nostru, Hristos”, a fost jertfit.

Dar Pavel nu se oprește aici. El le amintește credincioșilor din Corint și de sărbătoarea azimelor, care urma imediat după Paște (Exodul 12.15-20). Aceasta este indisolubil legată de Paște. Această sărbătoare dura șapte zile, iar aceste șapte zile reprezintă, de fapt, întreaga noastră viață. Înțelegeți deja puțin legătura? În cazul lui Israel, după Paște urma sărbătoarea azimelor. În cazul nostru, al adunării, după moartea lui Hristos pentru noi, nu mai trebuie să existe loc pentru păcat în întreaga noastră viață. Dacă totuși păcatul pătrunde în viața unui credincios, el trebuie să acționeze imediat și să-l alunge sau să-l îndepărteze. Atunci practica este din nou în concordanță cu poziția. Ceea ce am încercat să clarific poate fi rezumat în câteva cuvinte: Hristos și păcatul nu pot fi împăcați unul cu altul.

Dar dacă o adunare locală nu acționează în conformitate cu aceasta și nu elimină răul? Atunci găsim în 2 Timotei 2 porunca pentru fiecare credincios al acestei adunări locale care dorește să acționeze după voia lui Dumnezeu (2 Timotei 2.21). Acolo scrie că el trebuie să plece de acolo. El trebuie să se „curețe” singur. Apoi trebuie să caute pe alții care au făcut același lucru și, împreună cu ei, să „cheme pe Domnul din inima curată” (2 Timotei 2.19-22).

După ce totul a fost îndepărtat și curățat, în versetul 8 urmează îndemnul de a sărbători. Prin această sărbătoare nu se înțelege ceea ce am văzut odată pe tricouri: halbe mari de bere spumoasă și sub ele textul: „Viața este o mare sărbătoare”. O astfel de „sărbătoare” face parte din aluatul vechi. Adevărata sărbătoare o sărbătorim atunci când trăim pentru Domnul Isus. El este adevărata pâine

Capitolul 5

nedospită. În viața Lui nu a fost nimic păcătos. El a trăit în toate pentru Tatăl Său, și aceasta era bucuria Lui.

Lumea din jurul nostru este plină de oameni care trăiesc în cele mai urâte păcate. Este imposibil să eviți contactul cu ei când ești în mijlocul vieții. Ai de-a face cu ei la școală, la serviciu, în cartierul în care locuiești. Când Pavel spune că nu trebuie să avem de-a face cu curvarii, el nu se referă la oamenii din lumea din jurul nostru. Nu, este vorba despre cineva „numit frate” și totuși trăiește în păcat. Se prezintă ca fiind credincios și poate că este, dar în viața lui nu se vede nimic din asta. Dimpotrivă, viața lui este în contradicție cu Biblia. (Apropo: lista păcatelor care urmează în versetul 11 nu vrea să fie o enumerare completă a tuturor păcatelor posibile cu care se poate confrunta o adunare. Nu găsești acolo, de exemplu, nici un ucigaș, nici un hoț).

Nu trebuie să avem de-a face cu cineva care este „numit frate”, dar trăiește în păcat. Nu trebuie nici măcar să mâncăm cu el. Prin urmare, este de neconceput ca o astfel de persoană să poată participa la Cina Domnului. În această privință, nu avem nimic de-a face cu oamenii lumii. Dumnezeu îi va judeca la timpul Său, iar noi trebuie să le vestim Evanghelia acum, pentru ca ei să scape de judecată. Dar adunarea are responsabilitatea de a-i judeca pe cei care îi aparțin. Cel rău trebuie îndepărtat din mijlocul adunării. Uneori se spune că adunarea nu trebuie să exercite disciplina. Ca dovadă, se citează Matei 13.29. Dar dacă citim corect acest pasaj, vedem că nu este vorba despre adunare, ci despre Împărăția cerurilor (Matei 13.24-30). Împărăția cerurilor cuprinde însă mult mai mulți oameni decât cei care aparțin adunării. Așadar, nu trebuie să te lași indus în eroare de aceasta.

Dacă există o dragoste adevărată pentru Domnul Isus și pentru Adunarea Sa, nu vom permite nimic în adunare care să-L dezonoreze. Este important să fim de partea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatul.

Citește din nou 1 Corinteni 5.6-13. - De ce este atât de important ca cel rău să fie îndepărtat din mijlocul adunării?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/5>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 6

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	35
Capitolul 6.....	35
16. Litigii și căutarea dreptății.....	35
17. Toate îmi sunt îngăduite, dar.....	37
18. Glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!	39

16. Litigii și căutarea dreptății

1 Corinteni 6.1-6: Îndrăznește vreunul dintre voi, având ceva împotriva altuia, să se judece înaintea celor nedrepti și nu înaintea sfinților? Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, sunteți voi nevrednici de cele mai neînsemnate judecăți? Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu atât mai mult lucrurile acestei vieți. Deci, dacă aveți judecăți pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe cei puțin prețuiți în adunare. Spre rușinea voastră vorbesc. Astfel, nu este nici un înțelept între voi, nici măcar unul, care să poată decide între frații săi? Ci frate cu frate se judecă, și aceasta înaintea necredincioșilor!

Certurile – se întâmplă și în cele mai bune familii. Dar această afirmație nu trebuie să servească drept scuză pentru faptul că astfel de lucruri se întâmplă și în familia lui Dumnezeu. În familia lui Dumnezeu nu ar trebui să existe certuri. Și totuși se întâmplă. Cum este posibil?

Poate ți s-a întâmplat și ție ca cineva să-ți facă o nedreptate. Îți dau un exemplu: poate ai o mașină. O împrumuți unui frate. Îți primești proprietatea înapoi repede și intactă. Dar, puțin timp mai târziu, primești o amendă pentru depășirea vitezei. Din fericire, îți amintești că în ziua la care se referă amenda, îți împrumutase-și mașina. Așa că te duci la fratele tău. Dar el se comportă de parcă nu știe nimic despre asta. Dar tu știi cu siguranță că în ziua respectivă el a împrumutat mașina ta. Situația devine atât de gravă încât ajungi cu el în instanță. De ce ar trebui să accepți așa ceva? Vrei să se facă lumină în această chestiune. În final, doi frați se află în fața judecătorului și își cer dreptatea. Ce lucru grav pentru mărturia lui Dumnezeu pe pământ!

Pavel auzise despre un astfel de caz de la credincioșii din Corint. El a numit această situație un comportament trist. Cum au putut să facă așa ceva? Tocmai în fața celor nedrepti și-au expus disputele! Nu se menționează despre ce era vorba. În locul exemplului meu, poți da multe alte cazuri care pot duce la certuri între credincioși. Așa ceva, după cum am spus, nu ar trebui să se întâmple între credincioși. Dar dacă totuși se întâmplă, cum trebuie să procedăm? Aceasta este întrebarea care se pune. Pavel îi mustră pentru că s-au dus cu certurile lor la judecători lumești și nu la sfinți, adică la frații și surorile lor.

Știi de ce spune el asta? Pentru că sfinții, credincioșii, vor judeca lumea. Ce spune Pavel aici? Noi vom judeca lumea? Da, asta spune el. Judecata trebuie înțeleasă aici în sensul de a governa, nu de

a condamna. Și dacă sfinții vor judeca lumea, nu ar trebui să fie capabili să judece cele mai neînsemnate cauze? Lasă aceasta să pătrundă adânc în tine. În curând, când Domnul Isus va guverna lumea, tu vei guverna împreună cu El. Atunci vei ști exact cum trebuie să acționezi în toate situațiile posibile. Vei fi diferit față de acum? Nu, vei fi același. Singurul lucru care se va schimba la tine este că nu vei mai avea trupul tău, vechea ta natură. Și tocmai acest fapt te împiedică adesea să reacționezi corect, când cineva îți face rău.

Nu se poate da un sfat mai bun decât cel dat de Pavel aici: gândește-te la viitorul tău! În viitor vei judeca chiar și îngerii – și aici, din nou, în sensul de a domni peste îngeri, adică de a le spune ce să facă. Nu este puțin lucru. Îngerii sunt ființe puternice. *Un singur* înger a ucis odată, *într-o singură noapte*, 185.000 de oameni (Isaia 37.36). Îngerii sunt ființe care sunt folosite acum de Dumnezeu pentru a ajuta și a proteja credincioșii (Evrei 1.14). În curând, vei spune îngerilor unde să meargă și ce să facă. Ce vor crede aceste ființe puternice despre tine, dacă te lași purtat de „lucrurile acestei vieți”, care în curând își vor pierde semnificația? Pentru că despre asta este vorba aici: despre lucrurile vieții de zi cu zi. Este vorba despre lucruri care în sine nu au nicio valoare pentru viitor. Întrebarea este: cât de importante sunt ele pentru tine acum? Vrei să ceri cu toată puterea partea care ți se cuvine, dar pe care nu ai primit-o? Îngerii privesc cum reacționezi în astfel de situații. Poți aprecia cel mai bine valoarea „lucrurilor acestei vieți” când le privești în lumina viitorului. Asta face Pavel aici. Dacă faci asta, pierderea nu te mai doare și te bucuri de ceea ce vei primi în curând.

Acest pasaj este foarte practic. Se referă la lucrurile obișnuite ale vieții. Când apar probleme între credincioși din cauza unor astfel de lucruri, ceilalți credincioși ar trebui să poată rezolva aceste probleme. Pentru aceasta nu este nevoie de daruri speciale și nici de o cunoaștere spirituală extraordinară. Cel mai simplu credincios este capabil să spună ceea ce trebuie în astfel de cazuri, cu ajutorul înțelepciunii divine. Pavel a spus că ei ar trebui să le fie rușine. Nu se laudau ei cu darurile lor multe? Dar, în ciuda darurilor multe, un frate a intentat un proces împotriva celui alt frate. În acest fel, au spălat rufele murdare ale adunării în fața ușii, și acest lucru a devenit cunoscut în lume. Ce spectacol rușinos! Când oamenii din lume aud astfel de lucruri, sunt ei stimulați să devină și ei creștini? Vor putea vorbi numai cu dispreț și răutate despre creștinii care se ceartă. Simplul fapt că există atât de multe biserici și grupuri este deja un motiv de rușine. Însă mă doare în mod special când citesc în ziar lucruri care arată că creștinii din aceste diferite biserici și grupuri nu sunt nici măcar una între ei. Pentru mine nu contează despre ce biserică sau grup este vorba.

Unde era acel frate care putea judeca între frații săi? Trebuie să fi fost o adunare mare în Corint, pentru că Domnul îi spune lui Pavel: „Am mult popor în cetatea aceasta” (Faptele apostolilor 18.10). Totuși, un număr mare de credincioși într-o adunare locală nu este o garanție pentru o viață spirituală sănătoasă: dacă consideri că ești doar un frate simplu sau o soră simplă, poți să te pierzi foarte ușor în mulțime; dacă ai primit un dar special, poți să te simți foarte ușor puțin superior față de mulțime sau să fii ridicat de alți credincioși. Niciuna dintre aceste situații nu este bună.

În adunare, fiecare are locul său și misiunea sa. În capitolul 12, Pavel revine în detaliu asupra acestui subiect. Cu toate acestea, fiecare are responsabilitatea de a veghea, ca să nu se întâmple lucruri care să aducă adunarea în discuție. Oricât de simplu te-ai simți (de altfel, nu te poți considera niciodată prea simplu): ai misiunea de a ajuta la rezolvarea disputelor din adunare cu privire la lucruri obișnuite. Pentru aceasta nu ai nevoie în primul rând de o minte strălucită sau de o înțelegere profundă, ci de o relație zilnică cu Domnul Isus. Atunci vei primi înțelepciunea de care ai nevoie în astfel de cazuri. (Sfat: dacă ești încă tânăr, această înțelepciune te va determina să discuți mai întâi un anumit lucru cu frații mai în vârstă și mai înțelepți.)

Citește din nou 1 Corinteni 6.1-6. - Ai avut vreodată o ceartă cu un frate sau o soră? Cum s-a rezolvat? Sau poate ai o ceartă cu cineva în acest moment? Cum crezi că poate fi rezolvată cearta? Sau știi pe alții care au certuri între ei? Care ar putea fi misiunea ta în acest caz?

17. Toate îmi sunt îngăduite, dar...

1 Corinteni 6.7-13a: Deci, în adevăr, oricum este deja în voi o greșală, că aveți judecăți între voi. De ce nu suferiți mai bine nedreptate? De ce nu, mai degrabă, să fiți păgubiți? Ci voi înșivă nedreptățiți și păgubiți, și aceasta pe frați! Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate folosesc; toate îmi sunt îngăduite, dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de nimic. Mâncărurile sunt pentru pântece și pântecele pentru mâncăruri, iar Dumnezeu le va nimici și pe acesta și pe acelea.

Era foarte regretabil că în Corint nu era nimeni care să poată judeca o dispută neînsemnată. Dacă ar fi fost cineva, disputa ar fi putut fi încheiată. Dar, cu regret, nu era nimeni, și pentru că frații, care se certau, voiau să-și apere drepturile, s-au dus la un judecător necredincios. Ce situație!

Totuși, ar fi existat o altă posibilitate de a pune capăt certei, și anume dacă unul dintre cei doi ar fi vrut pur și simplu să fie cel mai mic. Este de fapt de neînțeles că credincioșii se ceartă pentru lucruri neînsemnate. De ce nu preferăm să suferim nedreptatea? Lasă-l pe celălalt să aibă avantajul și să fie fericit. Dar pentru asta trebuie să te depășești pe tine însuți, pentru că este nevoie de efort să reacționezi astfel. Toți vrem să avem ceea ce considerăm că ni se cuvine. Nu ne place deloc să fim cei mai mici. Dar avem un model extraordinar în Domnul Isus. El nu Și-a revendicat niciodată drepturile, ci a suferit nedreptatea și S-a lăsat înșelat. El știa că nu era timpul să lupte pentru propriile drepturi. Și El Își cunoștea foarte bine drepturile. Dar El a așteptat – și încă așteaptă – timpul Tatălui Său. Și, într-adevăr, pentru tot răul pe care îl înduri de bunăvoie aici, Tatăl te va răsplăti la timpul Său.

Dacă reușești să înduri nedreptatea sau să te lași exploatat, vei fi ferit și de a face rău altuia. Pavel a trebuit să reproșeze credincioșilor din Corint că ei înșiși făceau nedreptate și îi înșelau pe alții, și asta între frați. Așa suntem noi, credincioșii, din fire. Putem avea un simț al dreptății foarte puternic când este vorba de propriile noastre interese. Atunci pare că apărăm dreptatea, care este de partea noastră, în timp ce, în realitate, îi facem nedreptate fratelui nostru și îl înșelăm.

Pavel ia acest lucru foarte în serios. A face nedreptate înseamnă să te asemeni cu un om nedrept. Iar un om nedrept nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu – la fel ca un curvar și toți ceilalți care comit păcatele urâte enumerate de Pavel în versetele 9 și 10. Ceea ce spune Pavel aici este foarte grav. El îl pune pe cel care face rău fratelui său pe același nivel cu cel care comite aceste păcate îngrozitoare. Și el subliniază în mod special cuvintele sale când spune: „Nu vă amăgiți!”

Este vorba despre moștenirea Împărăției lui Dumnezeu. În această Împărăție nu este loc pentru niciun păcătos. Acolo sunt acasă doar oamenii care au rupt-o cu trecutul lor păcătos și vor să trăiască acum pentru Dumnezeu. Dacă cazi din nou în păcatele vechi, trebuie să mărturisești imediat și să o rupi din nou cu ele. Este necesar să ți se reamintească încă o dată ce ai fost înainte. În același timp, ți se reamintește și ce s-a întâmplat cu tine: ești

Capitolul 6

- (a) spălat,
- (b) sfințit și
- (c) îndreptățit.

Primul lucru este că păcatele tale au fost spălate prin sângele Domnului Isus. Tot răul a fost îndepărtat.

Al doilea lucru este că ești sfințit, adică Dumnezeu te vrea acum pentru Sine, ca să trăiești pentru El. Mai întâi a trebuit să fii spălat, pentru că, atunci când trăiai încă în păcat, Dumnezeu nu putea face nimic cu tine.

Al treilea lucru este că ești și îndreptățit. Dumnezeu nu numai că te-a desprins de lume pentru ca tu să trăiești în lume pentru El, ci te-a și unit cu Sine, pentru că te-a declarat drept și te privește ca și cum n-ai fi păcătuit niciodată. Acum poți și ai voie să fii foarte aproape de El.

Sigur înțelegi că aceste lucruri minunate nu s-au întâmplat pentru că ai fost bun. Dumnezeu a putut face asta „în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru”. Numai pe baza a ceea ce este Domnul Isus și prin lucrarea pe care El a împlinit-o, Dumnezeu a putut să acționeze astfel cu tine. Și Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în tine, îți dă certitudinea că Dumnezeu a acționat astfel cu tine.

Legătura dintre versetele 11 și 12 este următoarea. Dumnezeu ne-a scos radical din sfera versetului 10. Modul în care a făcut aceasta este descris în versetul 11. În versetul 12 urmează apoi descrierea unei alte situații: cea a libertății creștine. Dar Pavel arată în versetele care urmează că această libertate creștină poate fi folosită în mod greșit. „Toate îmi sunt îngăduite.” Într-adevăr. Totuși, în ambele cazuri se adaugă ceva. Acest lucru nu se face pentru a-ți limita libertatea, ci pentru a te ajuta să o folosești în mod corect. Prima completare este: „dar nu toate folosesc”. Gândește-te dacă este util să faci ceva care în sine nu este păcătos sau rău. Când mă gândesc la copiii mei sau la alți tineri, este posibil ca prin asta să dau un exemplu rău. Observă că Pavel vorbește aici la persoana întâi. Este vorba despre folosirea personală a libertății creștine.

A doua completare este: „dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de nimic”. Dacă nu te folosești corect de libertatea ta, vei ajunge din nou sub o lege. Vei descoperi atunci că lucruri care sunt perfect permise capătă putere asupra ta. Pot face cu adevărat ceva fără să devin dependent? Dacă devin dependent, nu mai sunt stăpânul meu, ci ceea ce mă face sclav este stăpânul meu.

În versetul 13 Pavel vorbește despre mâncare. Mulți oameni se lasă conduși de stomac. Pentru ei, este foarte important să mănânce bine și mult. Mâncarea este, desigur, permisă; Dumnezeu o dă pentru a-ți întreține trupul. Poți să te bucuri de mâncare și să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru ea (1 Timotei 4.3). Dar și aici se aplică: cum te porți cu ea, ce importanță are ea în viața ta? În cazul lui Isaac și Esau, de exemplu, pofta de ceva gustos a avut consecințe grave. Ei nu s-au purtat corect cu mâncarea. Esau și-a vândut dreptul de întâi născut pentru un fel de mâncare cu linte (Geneza 25.29-34). Despre Isaac se spune: „Vânatul era mâncarea sa” (Geneza 25.28). Din cauza preferinței sale pentru mâncarea gustoasă, el a decis să-l binecuvânteze pe Esau împotriva voinței lui Dumnezeu (Geneza 25.28; 27.3-4). Iată câteva exemple de oameni care nu au putut spune: „dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de nimic”. Ei nu mai erau stăpâni pe ei înșiși și au făcut lucruri pe care mai târziu le-au regretat foarte mult.

Mâncarea este pentru pântece, iar pântecul este pentru mâncare, dar Dumnezeu le va nimici pe amândouă. Aceasta nu are nimic de-a face cu nimicirea omului. Fiecare om va exista etern, fie în

cer, fie în iad. Aici este vorba despre faptul că pântecul și mâncarea nu mai au nicio funcție în cer. Credincioșii din Corint au tras concluzia greșită că nu ar fi important ce faci cu trupul tău. Dar despre aceasta vei afla mai multe în pasajul următor.

Citește din nou 1 Corinteni 6.7-13. - Când faci ceva, te gândești uneori dacă este folositor? Gândește-te și la lucrurile care probabil te domină.

18. Glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!

1 Corinteni 6.13b-20: Dar trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul, pentru trup. Și Dumnezeu și pe Domnul L-a înviat, și pe noi ne va învia prin puterea Sa. Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădulare ale unei curve? Nicidecum! Sau nu știți că cel care se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Pentru că spune: „Cei doi vor fi un singur trup”. Dar cel care se lipește de Domnul este un singur Duh cu El. Fugiți de curvie! Orice păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!

În lumea din jurul nostru, totul se învârtă în jurul sexului. Ceea ce le spune Pavel credincioșilor din Corint devine din ce în ce mai actual pentru noi. Datorită influenței creștinismului, lucruri precum prostituția erau considerate în trecut în mod clar ca fiind rele. Dar influența creștinismului este în scădere, încet, dar sigur. Pentru foarte mulți tineri, dar uneori și pentru persoanele în vârstă, sexualitatea a fost degradată la rangul de bun de consum. În lumea noastră occidentală, adevărul lui Dumnezeu a fost aruncat peste bord, inclusiv în ceea ce privește căsătoria și sexualitatea. Avem de-a face cu o generație care nu știe nimic despre ceea ce spune Biblia despre căsătorie și sexualitate. Modul în care această generație gândește și vorbește despre aceste lucruri și ceea ce a făcut deja în practică cu ele demonstrează că este complet deraiată în această privință. Este necesar ca tinerii (și, bineînțeles, și cei mai în vârstă), care vin la convertire și la credință, să fie învățați din Biblie despre funcția corpului.

Nici credincioșii din Corint nu erau convertiți de mult timp. Unii trăiseră în cele mai grave păcate sexuale (versetele 9-11). În jurul lor trăiau semenii lor, care considerau acest mod de viață absolut normal. De aceea, ei erau în pericol de a nu mai simți gravitatea anumitor păcate. Dar și pentru noi este exact la fel. Lumea din jurul nostru trăiește propria viață desfrânată. Valorile și normele dispar. Dacă nu ești atent, vei fi atras treptat și vei începe să vezi lucrurile mai puțin clar. Singura modalitate de a păstra o viziune clară asupra a ceea ce este bine și rău este să ascuți de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci vei vedea și adevărata intenție a lui Dumnezeu cu privire la trupul tău.

Nu poți face ce vrei cu trupul tău. Când vine vorba de mâncare și băutură, poți să le folosești cu recunoștință pentru a-ți menține trupul. Și poftă bună, pentru că poți să te bucuri cu adevărat de ele. Dar trupul tău nu este pentru curvie. Când vine vorba de curvie, nu trebuie să te gândești în primul rând la prostituția plătită. Curvia este de fapt un termen generic pentru orice relație sexuală interzisă, adică pentru sexualitatea în afara căsătoriei. Trupul tău și Domnul aparțin împreună, nu numai astăzi, ci și în viitor. Așa cum Domnul a fost înviat, tot așa și trupul tău va fi înviat. Trupul tău este – și va rămâne în viitor – un mădular al lui Hristos.

Nu știi că trupul tău este un mădular al lui Hristos? Așa cum tu folosești o parte a propriului tău trup, brațul, capul, mâna, piciorul etc., tot așa și Hristos vrea să folosească trupul tău în întregime.

Capitolul 6

Odată ce ai înțeles aceasta, vei recunoaște imediat imposibilitatea de a face din trupul tău un mădular al unei curve. Căci, prin faptul că te lipești de o curvă, ești „un singur trup” cu ea. Astfel, concepția credincioșilor din Corint că poți face ceva cu trupul tău fără a-ți pângări duhul a fost combătută. A fi un singur trup cu o curvă este în contradicție directă cu ceea ce spune Dumnezeu în Geneza 2.24, unde este descrisă instituirea căsătoriei. Unirea care are loc prin actul sexual are loc în cadrul căsătoriei. Căsătoria este mai mult decât simpla relație sexuală. A fi un singur trup înseamnă că în relația sexuală se experimentează unitatea completă dintre bărbat și femeie, și anume în duh, suflet și trup. Fiecare se dăruiește complet celuilalt și experimentează unitatea fizică ca încununare a unității în dorințe și scopuri, în timp ce în cazul prostituției este vorba doar de unitate fizică.

De aceea se spune că cel care se lipește de o curvă „este un singur trup cu ea” și nu „o singură carne”. Acest lucru reiese și din Geneza 2.24. Citatul menționat „cei doi vor fi un singur trup” este precedat de ceva. Mai înainte se spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa ...”. Asta înseamnă că, în momentul în care cineva se îndrăgostește de o femeie, despre care știe că va deveni soția lui, el se pregătește pentru o nouă unitate. Până atunci, el aparținea familiei – unității – părinților săi. Acum, el se detașează din ce în ce mai mult de aceasta, părăsește această familie. Mai departe scrie: „și se va lipi de soția sa”. Acesta este momentul în care el formează efectiv o nouă familie, o nouă unitate cu soția sa. Este ziua căsătoriei. El părăsește definitiv familia părinților săi și formează o nouă unitate cu soția sa, având loc atunci și o unire completă a intereselor. Din acest moment, el nu mai face nimic fără soția sa. El împărtășește totul cu ea. Această unitate este exprimată prin expresia „un singur trup”.

După cum s-a spus deja, curvia este un termen generic pentru orice formă de sexualitate în afara căsătoriei. Dacă o persoană căsătorită comite acest păcat, Biblia numește acest lucru „adulter”. Câtă suferință și nenorocire înseamnă un astfel de act pentru inimile celor afectați! Din acest păcat rezultă cele mai grave consecințe. Numai mărturisirea, pocăința și iertarea pot duce la refacerea relației deteriorate. Dacă cineva, care nu este căsătorit comite acest păcat, nu se poate spune fără ezitare că acesta poate fi îndepărtat prin mărturisire, pocăință și iertare. Depinde foarte mult de circumstanțele în care a fost comis păcatul. Pentru a recunoaște voia lui Dumnezeu într-o astfel de situație și pentru a reduce la minimum prejudiciul cauzat, este foarte necesară consilierea spirituală. În orice caz, este sigur că Dumnezeu va arăta o cale de ieșire, dacă păcatul este mărturisit cu sinceritate.

Același lucru este valabil și pentru oamenii, tineri sau bătrâni, care vin din lume la convertire și la credință. Din ce în ce mai puțini nou convertiți sunt liberi de curvie. Adesea, ei nu au „dormit” doar cu o singură persoană, ci cu mai multe. Un lucru este sigur: înainte de a se converti, tot ceea ce face cineva este păcat. Mărturisirea înaintea lui Dumnezeu și iertarea lui Dumnezeu sunt necesare. Cu cât cineva vorbește mai ușor despre trecutul său, cu atât mărturisirea lui a fost mai puțin sinceră. Gravitatea unui astfel de păcat trebuie să-i fie prezentată în mod clar. Cu cât cineva este mai convins de păcatele sale din trecut, cu atât mai mult poate fi îndreptat spre iertarea pe care Dumnezeu i-a dat-o. Dacă există pocăință adevărată, Dumnezeu va arăta și aici o cale de ieșire.

Credinciosul aparține Domnului, el este un duh cu El. Aceasta este unitatea care s-a realizat la convertire. Această unitate spirituală nu trebuie să fie afectată de o unitate fizică falsă.

Îndemnul este: „Fugiți de curvie!” Nu te juca niciodată cu sentimentele tale sexuale. Nu căuta locuri unde poți fi ușor ispitit să-ți satisfaci în mod greșit dorințele sexuale (care nu sunt greșite în sine, deoarece Dumnezeu le-a dat). Curvia ocupă un loc special printre toate păcatele pe care le

Capitolul 6

poate comite omul, deoarece corpul tău este afectat în mod direct și într-un mod extrem de negativ. Și asta în condițiile în care trupul a primit de la Dumnezeu o funcție atât de extraordinară. Trupul tău este o casă, în care locuiește Duhul Sfânt. Un oaspete divin s-a mutat în el. Atunci trupul tău trebuie să fie ceva cu totul special. În același timp, asta înseamnă că nu mai aparții ție însuși. Dacă Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește în tine, nu are El oare toate drepturile în casa trupului tău? Ți amintești cum a obținut dreptul de proprietate asupra trupului tău? Nu ocupând „casa” sau intrând prin efracție în ea. Prețul a fost plătit în întregime – cu sângele prețios al Domnului Isus, pe care El l-a vărsat după suferința Sa îngrozitoare pe cruce. Gândește-te din nou și lasă să pătrundă în tine tot ce a făcut Domnul Isus pentru tine. Nu ți-a făcut El trupul tău proprietatea Sa prin dragostea Sa? Dacă Îi dai Duhului Sfânt, care locuiește în tine, stăpânirea asupra trupului tău, fiecare mădular al trupului tău va fi folosit pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. Glorifică-L acum pe Dumnezeu în trupul tău!

Citește din nou 1 Corinteni 6.14-20. - Gândește-te la felul în care Îl poți glorifica pe Dumnezeu în trupul tău (adică cu urechile, ochii, mâinile, picioarele etc.).

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/6>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 7

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	42
Capitolul 7.....	42
19. Bărbatul și femeia în căsătorie	42
20. Cei necăsătoriți, cei căsătoriți, ceilalți.....	44
21. Dumnezeu ne-a chemat la pace	46
22. Rămânerea cu Dumnezeu	48
23. Timpul s-a scurtat.....	50
24 Căsătoria cu cine vrei, dar numai în Domnul.....	52

19. Bărbatul și femeia în căsătorie

1 Corinteni 7.1-7: Dar referitor la cele despre care ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza curviilor, fiecare să-și aibă soția lui și fiecare să-și aibă soțul ei. Soțul să-i dea soției ce îi datorează și, tot astfel, și soția, soțului. Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci soțul; de asemenea, nici soțul nu este stăpân pe trupul lui, ci soția. Nu vă lipsiți unul de altul decât, poate, prin înțelegere, pentru un timp, ca să vă dedicați rugăciunii; și fiți din nou împreună, ca să nu vă ispitească Satan, din cauza neînfrânării voastre. Dar spun aceasta ca îngăduință, nu ca poruncă. Pentru că aș dori ca toți oamenii să fie ca și mine, dar fiecare are darul său de la Dumnezeu: unul într-un fel și altul în alt fel.

Acest capitol urmează imediat după ultimele versete din capitolul 6. Acolo s-a arătat clar că relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt curvie. Dar cum să se procedeze atunci în căsătorie? Credincioșii din Corint i-au pus această întrebare apostolului Pavel. În acest capitol, el răspunde în detaliu.

Unii au susținut că Pavel, fiind necăsătorit, nu avea dreptul să se pronunțe în această privință. Dar astfel de oameni nu înțeleg locul special pe care Pavel îl primise de la Dumnezeu. Pavel era omul, căruia Dumnezeu îi încredințase o slujbă specială. El avea dreptul să împărtășească adunărilor în mod special taina unității care există între Hristos și Adunare. Această unitate este comparată cu căsătoria. Bărbatul trebuie să-L reprezinte pe Hristos, iar femeia Adunarea. Poți citi ceva despre aceasta în Efeseni 5.22-33. Această comparație între Hristos și Adunare și relația dintre bărbat și femeie nu este făcută în 1 Corinteni. Dar este de înțeles că tocmai Pavel putea da indicații foarte practice despre relația dintre bărbat și femeie, deoarece cunoștea atât de bine relația dintre Hristos și Adunarea Sa. De aceea, preocuparea lui era ca în căsătorie relația dintre soți să devină din ce în ce mai asemănătoare cu marele model.

Capitolul 7

Înainte de a scrie despre aceasta, el spune mai întâi în versetul 1 că este bine pentru un bărbat să nu se atingă de o femeie. Pare că el ar avea ceva împotriva căsătoriei. Și când spune în acest verset că, din cauza curviei, este bine ca fiecare să aibă propria sa soție, acesta nu este un motiv foarte înalt. Pare mai degrabă un rău necesar. Dar dacă citim întregul capitol, vedem că el recunoaște căsătoria fără restricții și subliniază importanța fidelității conjugale. Atunci de ce se exprimă astfel? Pentru că în acest capitol el consideră căsătoria ca fiind ceva temporar. În cer nu se căsătorește nimeni și nimeni nu este căsătorit. Așa spune Domnul Isus în Matei 22.30. Așadar, căsătoria este valabilă doar pentru perioada în care cineva trăiește pe pământ. Pentru a avea o căsnicie bună, nu trebuie să cunoști doar privilegiile ei, ci și îndatoririle. A fi căsătorit este o mare responsabilitate. Când ești căsătorit, „jumătatea ta” așteaptă foarte multe de la tine. Trebuie să dedici timp căsniciei tale. Dacă nu ești căsătorit, poți folosi acest timp în alt mod. Desigur, nu pentru tine însuși, ci pentru Domnul. Pavel privește căsnicia din această perspectivă. Aș dori să subliniez încă o dată: căsătoria este o imagine strălucitoare despre Hristos și Adunarea Sa. Când Dumnezeu a instituit căsătoria, El a avut deja în vedere acest fapt. Dar, așa cum am spus, acest capitol se referă la aspectul temporal. Pavel nu este unilateral aici. Vei vedea că el prezintă lucrurile în mod echilibrat, chiar și atunci când vine vorba de îndatoririle pe care le implică căsătoria.

Când spune că este bine pentru un bărbat să nu se atingă de o femeie, aceasta înseamnă că este bine să rămână necăsătorit, cu scopul de a fi complet liber să slujească Domnului (vezi versetele 26 și 32). El nu vrea să spună că nu trebuie să dai mâna unei femei. Cu toate acestea, este necesară o avertizare împotriva relațiilor prea intime cu persoane de sex opus. Fii atent la îmbrățișări și sărutări sau la a fi îmbrățișat și sărutat de persoane de sex opus. Multe probleme conjugale au apărut din cauza acestui fapt. În relațiile prea prietenoase, gelozia joacă rapid un rol important. De altfel, apostolul spune aici că, din cauza pericolului de curvie, fiecare bărbat trebuie să aibă propria soție și fiecare femeie propriul soț.

Căsătoria impune bărbatului obligații față de soția sa și femeii obligații față de soțul ei. Este vorba despre îndeplinirea acestei obligații. Prin căsătorie, bărbatul și femeia s-au predat unul altuia. Niciunul dintre ei nu mai are control asupra propriului corp. Nu este o chestiune de a da și a primi, ci doar de a da. Contextul arată clar că este vorba în primul rând de satisfacerea nevoilor sexuale ale celuilalt. Nevoile sexuale nu sunt o rușine, ele au fost create de Dumnezeu. Cu toate acestea, ele trebuie satisfăcute în cadrul pe care Dumnezeu le-a dat, și acesta este căsătoria. În căsătorie, bărbatul și femeia se pot bucura unul de celălalt. Coroana acestui lucru este actul sexual. Dumnezeu a dat actul sexual și în vederea procreării copiilor. Prin urmare, acesta are o dublă funcție. Prin utilizarea arbitrară a tuturor mijloacelor contracepționale artificiale posibile, această dublă funcție este separată una de cealaltă.

O scurtă privire asupra scrisorii lui Petru poate fi utilă. Trebuie însă să ținem cont de faptul că Petru scrie despre sexualitate dintr-un alt punct de vedere și că expunerea sa are, prin urmare, un alt scop. Ce spune Petru? În 1 Petru 3.7, el scrie că bărbatul trebuie să trăiască cu soția sa „după cunoștință”. Desigur, aceasta se referă la întreaga relație cu soția, dar și la cea sexuală. Un bărbat trebuie să-și înțeleagă soția. Ea a fost creată de Dumnezeu în mod complet diferit. Gradul de înțelegere al unui bărbat față de soția sa în acest domeniu se reflectă în măsura stăpânirii de sine pe care o are. Prin faptul că anumite mijloace sunt foarte ușor de obținut face ca această stăpânire de sine să fie puțin exersată. Și încă ceva: dacă îi predăm Domnului conducerea în toate aspectele vieții noastre, nu ar trebui să-I lăsăm să ne conducă și în acest domeniu? Cine dorește să afle voia Lui în această privință, nu va fi rușinat. În mai multe pasaje din Biblie se află rânduielile Lui, la fel și în capitolul pe care îl ai acum în față ta.

Trebuie un bărbat sau o femeie să se dedice celuilalt în orice moment? Nu. În trei situații este permis să se lipsească unul de celălalt:

- (1) Dacă amândoi sunt de acord.
- (2) Nu trebuie să se întâmple pentru o perioadă lungă de timp.
- (3) Scopul trebuie să fie dedicarea pentru rugăciune.

În viața credincioșilor se pot întâmpla lucruri din care ei nu văd nicio ieșire. Singura cale care rămâne deschisă este atunci să te orientezi complet spre Dumnezeu și să-I ceri o ieșire. În astfel de situații, este bine să renunți voluntar și pentru o perioadă determinată la satisfacerea nevoilor fizice. Apostolul spune foarte accentuat că după aceea trebuie să se reunească, pentru că altfel satan va profita de ocazie pentru a-i ispiți la curvie. Pentru că nevoile există cu siguranță.

Ceea ce spune Pavel aici nu este o poruncă. El ne spune aceasta pentru a ne face să ne gândim. Nu este bine să presupunem pur și simplu, fără să ne gândim și fără să ne rugăm, că Dumnezeu ne va călăuzi pașii. Atunci nu mai există întrebări serioase în prezența Domnului, pentru a afla ce trebuie să facem în anumite situații. Vezi astfel cât de practice sunt aceste instrucțiuni.

Pavel dorea însă ca toți să fie ca el, adică necăsătoriți. El spune asta, pentru că vede câtă lucrare este de făcut pentru Domnul. În același timp, recunoaște că este necesar un anumit dar al harului lui Dumnezeu pentru a putea rămâne necăsătorit. În mod normal, un bărbat se căsătorește cu o femeie și o femeie se căsătorește cu un bărbat. Dumnezeu Însuși a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2.18). Și aceasta este de asemenea un dar de har al lui Dumnezeu, pentru că „fiecare are darul de har al său de la Dumnezeu: unul într-un fel [să rămână necăsătorit], altul în alt fel [să se căsătorească]”.

Citește din nou 1 Corinteni 7.1-7. - Ești căsătorit? Gândește-te în ce măsură căsnicia ta poate fi îmbogățită de aceste versete. Ești necăsătorit? Cum stai cu dorința ta de a avea o soție/un soț: (a) Te domină complet? Sau (b) este o dorință sănătoasă, pe care o aduci în rugăciune înaintea Domnului, în timp ce Îi slujești din toată inima? Sau (c) crezi că poți rămâne necăsătorit pentru a putea trăi în întregime pentru Domnul, fără griji în ceea ce privește un bărbat/o femeie?

20. Cei necăsătoriți, cei căsătoriți, ceilalți

1 Corinteni 7.8-14: Spun dar celor necăsătoriți și văduvelor: este bine pentru ei să rămână ca și mine. Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească, decât să ardă. Dar celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul: soția să nu se despartă de soț. (Dar chiar dacă este despărțită, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei.) Și soțul să nu-și părăsească soția. Dar celorlalți le spun eu, nu Domnul: dacă vreun frate are o soție necredincioasă și ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească. Și o femeie care are un soț necredincios și el vrea să locuiască mai departe cu ea, să nu-și părăsească soțul. Pentru că soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; pentru că, altfel, în adevăr, copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți.

Atenția noastră este îndreptată aici către trei grupuri de oameni:

- (1) În versetul 8, cei necăsătoriți și văduvele.
- (2) În versetul 10, cei căsătoriți.
- (3) În versetul 12, ceilalți, adică „căsătoriile mixte”, în care numai bărbatul sau numai femeia este credincios/credincioasă.

Pavel are un cuvânt pentru fiecare dintre aceste trei grupuri.

(1) Cei necăsătoriți și vădulele ar trebui cel mai bine să rămână necăsătoriți, așa cum este el însuși. Atunci nu ar avea de ce să-și facă griji pentru o căsnicie fericită. Timpul pe care ar trebui să-l investească în acest scop l-ar putea folosi în slujba Domnului. Dar Pavel are pe deplin o viziune practică. El este foarte conștient că pot exista nevoi, care nu permit cuiva să rămână necăsătorit. Poate te preocupă întrebarea dacă Domnul vrea să te căsătorești sau dacă vrea să rămâi singur. Și pe mine m-a preocupat această întrebare. Am primit răspunsul când cineva mi-a spus: „Dacă tânjești după un partener de viață, poți să pornești de la premisa că Domnul vrea să te căsătorești. El a pus această dorință în tine.”

Un răspuns simplu, care pentru mine a pus capăt întrebării dacă ar trebui să mă căsătoresc sau nu. Așadar, cred că nu trebuie să te agiți prea mult în privința asta. Desigur, mai este și problema de a afla cu cine trebuie să te căsătorești după voia Domnului, dar pentru asta poți continua să te rogi. Uneori se întâmplă ca, în ciuda dorinței de a avea un partener de viață, să rămâi singur. Asta poate însemna o luptă destul de grea, atât de puternică încât poți începe să te îndoiești chiar de dragostea lui Dumnezeu. Te înțeleg foarte bine, mai ales când alții vorbesc cu compătimire despre asta. Un capitol ca acesta te poate încuraja foarte mult.

Pentru Dumnezeu, viața ta nu și-a ratat scopul, chiar dacă nu apare un partener de viață în viața ta. Nu da sentimentului de lipsă ocazia să-ți umple viața, ci mai degrabă dă-i acest spațiu lui Dumnezeu. Nu vreau să dau impresia că vreau să resping problema cu câteva fraze. Ar fi foarte ieftin. Vreau doar să încerc să arăt direcția în care s-ar putea găsi probabil puțină putere care să ușureze această povară.

(2) Cine este căsătorit, este căsătorit până la moarte. Orice divorț înainte de moarte este interzis. În Maleahi 2.16 se spune că Dumnezeu urăște despărțirea (divorțul). Nu există niciun motiv pentru care un bărbat și o femeie ar trebui să divorțeze. Se aude, desigur, de situații insuportabile: certuri constante, injurii, alcoolism, relații cu alte persoane, adulter. Și, din punct de vedere uman, este foarte ușor de înțeles că partea care trebuie să suporte toate acestea inițiază procedura de divorț. Dar Domnul Isus a spus (și la aceasta se referă Pavel când afirmă: „nu eu, ci Domnul”): „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19.6). Aici se află o poruncă clară: să nu vă despărțiți! Este aceasta imposibil în orice circumstanțe? Domnul Isus menționează o excepție în Matei 19.9, și anume cazul în care unul dintre parteneri a comis adulter (cu toate că și în acest caz unii nu văd o excepție). Motivul este că partenerul care a curvit a rupt legământul căsniciei prin aceasta, deci prin aceea că a avut relații sexuale cu altcineva (vezi 1 Corinteni 6.16). Însă, deși aceasta este o excepție, cel care are dreptul acesta ar trebui să se întrebe dacă el sau ea trebuie să se folosească de el. Dacă nu ar face-o (vreau să mă exprim din nou cu mare prudență), ar fi o victorie a harului, și anume, să rămână fideli legământului căsătoriei, prin care cei doi sunt uniți.

În cazul unor divorțuri, se invocă ca scuză faptul că este vorba de o căsătorie în care bărbatul și femeia nu ar fi uniți de Dumnezeu. Există într-adevăr suficiente căsătorii care au avut loc fără a se întreba voința lui Dumnezeu. Dacă este așa, acest fapt trebuie recunoscut ca păcat, dar nu poate servi drept scuză pentru a divorța. Când se spune „ceea ce a unit Dumnezeu”, se referă la instituirea căsătoriei ca atare. Cei doi oameni uniți prin legătura căsătoriei nu pot niciodată să se despartă. Este o legătură pe care Dumnezeu a pus-o între ei și care nu poate fi niciodată ruptă. Gândește-te la asta când te gândești la căsătorie.

Dacă totuși s-a ajuns la divorț, porunca este la fel de clară: să rămână necăsătoriți sau să se împace.

(3) Ceilalți. Cine sunt aceștia? Sunt, de asemenea, persoane căsătorite, dar din cele ce urmează se poate deduce că este vorba de căsătorii mixte, adică căsătorii în care unul dintre parteneri a ajuns la credință, iar celălalt este încă necredincios. Persoana în cauză a ajuns la credință după ce s-au căsătorit. Deci nu este vorba despre cineva care Îl cunoaște pe Domnul Isus și se căsătorește cu un necredincios. Această căsătorie este în contradicție clară cu Biblia (2 Corinteni 6.14) și nu poate fi binecuvântată. Dar ne putem imagina că într-un oraș păgân precum Corint, unde Evanghelia fusese primită, în multe familii credința a dus la conflicte cu membrii necredincioși ai familiei. Cum ar trebui să se procedeze în astfel de cazuri? Aici Pavel vorbește ca apostol, fără a se referi la o declarație a Domnului Isus Însuși. De aceea el spune: „spun eu, nu Domnul”. Asta nu înseamnă că nu trebuie să-ți pese de ceea ce spune Pavel aici. El este totuși un apostol, care a primit autoritate de la Dumnezeu pentru a spune cum trebuie să se procedeze în tot felul de cazuri. În cazul căsătoriilor mixte, cel care a ajuns la credință nu trebuie să ia niciodată inițiativa divorțului.

Cine citește Ezra 10 și Neemia 13 ar putea ajunge la concluzia că, în cazul căsătoriilor mixte, necredinciosul trebuie alungat (Ezra 10.1–4.10–16; Neemia 13.23–27). Totuși, acolo este vorba despre căsătorii interzise de Dumnezeu. Israelii se legaseră cu popoarele păgâne din jur. Prin aceasta, ei se întinaseră și deveniseră vinovați de încălcarea Legii (vezi Deuteronomul 1.1-6). Singura cale, de a îndepărta păcatul, era mărturisirea și alungarea femeilor străine și a copiilor pe care i-au născut. Așa hotărâse Dumnezeu, când poporul Său era sub Lege. În timpul în care trăim, nu mai suntem sub Lege, ci sub har. Dacă într-o familie necredincioasă unul dintre părinți se convertește și vine la credință, acest fapt are un efect asupra întregii familii. Bărbatul necredincios este sfințit prin femeia credincioasă sau femeia necredincioasă este sfințită prin bărbatul credincios. Această sfințire nu are nimic de-a face cu relația lor veșnică cu Dumnezeu. Nu s-a schimbat nimic în această privință. Fără convertire, ei rămân pierduți. Are însă de-a face cu locul lor în lume. Prin legătura cu un credincios, necredinciosul a ajuns într-un loc special în lume, și anume sub influența directă a creștinismului. Înainte, întreaga familie se afla în întunericul păgânismului. Acum, prin convertirea bărbatului sau a femeii, lumina a pătruns în întreaga familie. Necredinciosul intră acum în contact cu aceasta în fiecare zi, fie că vrea sau nu. Întregul mediu știe: în această familie se simte influența credinței creștine. Fie că îi place sau nu, din momentul convertirii partenerului său, necredinciosul este legat de cineva care nu mai participă la modul de viață păgân. Același lucru este valabil și pentru copii.

Vezi astfel cum Evanghelia aduce binecuvântare în familii, nu numai pentru cel convertit, ci și pentru cei din casa lui.

Citește din nou 1 Corinteni 7.8-14. - Ce motive poți invoca pentru a nu te lega de un necredincios?

21. Dumnezeu ne-a chemat la pace

1 Corinteni 7.15-20: Dar, dacă cel necredincios se desparte, să se despartă; în astfel de cazuri, fratele sau sora nu sunt legați, ci Dumnezeu ne-a chemat la pace. Pentru că, ce știi tu, soție, dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu, soțule, dacă vei mântui pe soția ta? Totuși, așa cum Domnul a împărțit fiecăruia, așa cum Dumnezeu a chemat pe fiecare, așa să umble. Și așa rânduiesc eu în toate adunările. A fost cineva chemat fiind circumcis? Să nu se facă necircumcis. A fost cineva chemat în necircumcizie? Să nu se facă circumcis. Circumcizia nu este nimic și necircumcizia nu este nimic, ci ținerea poruncilor lui Dumnezeu. Fiecare să rămână în chemarea aceea în care a fost chemat.

Când într-o căsătorie unul dintre soți se convertește, în acel moment se creează o prăpastie enormă între bărbat și femeie. Credinciosul vrea din acel moment să se supună voinței lui Dumnezeu, în timp ce necredinciosul nu face (încă) aceasta. Aceasta creează tensiuni în căsătorie, care pot deveni atât de puternice încât necredinciosul vrea să se despartă. În astfel de cazuri, credinciosul nu trebuie să încerce cu toată puterea să-și păstreze partenerul necredincios.

În astfel de situații, credinciosul va gândi adesea că a eșuat în mărturia sa. Cine poate spune că a fost întotdeauna un martor perfect? Nu spun aceasta pentru a diminua responsabilitatea noastră. Dacă s-au comis greșeli, acestea trebuie recunoscute, chiar dacă au fost comise față de un necredincios. Dar dacă necredinciosul dorește să se despartă, în ciuda unei mărturisiri sincere a lucrurilor greșite, atunci poate să se despartă. Singurul lucru care îi rămâne credinciosului este să se roage neîncetat pentru necredincios.

Cum ar trebui să trăiască credinciosul în continuare? Pavel spune aici că fratele sau sora este liber. Înseamnă asta că este posibilă o altă căsătorie? În acest caz, însă, calea spre reunire ar fi exclusă, în cazul în care necredinciosul ar deveni mântuit. De aceea, mai este menționat ceva aici: „Dumnezeu ne-a chemat la pace” (versetul 15). Prin convertirea unui membru al familiei, această pace poate dispărea din familie. La fel spune și Domnul Isus, că El nu a venit să aducă pace, ci mai degrabă dezbinare (Luca 12.51-53). Dacă unul dintre membrii familiei Îl primește pe Domnul Isus, apare dezbinarea între credincios și necredincios. Așa cum am spus la începutul acestui paragraf, în anumite situații acest fapt poate duce la tensiuni. În relația dintre soț și soție, se poate ajunge până la punctul în care necredinciosul dorește să se despartă. Atunci poate să se despartă, pentru că Dumnezeu ne-a chemat la pace. Credinciosul nu trebuie să facă totul pentru a-l reține pe celălalt în detrimentul păcii. În cele din urmă, nu se poate spune cu certitudine dacă el sau ea se va converti.

Gândesc că în versetul 17 se poate găsi mângâiere pentru oricine s-a aflat într-o astfel de situație prin convertirea sa. Acest verset îți face mai ușor să te pui în situația respectivă și să nu te răzvrătești. Găsești acolo două motive pentru aceasta. Primul are legătură cu circumstanțele vieții tale. Situația ta nu este o surpriză pentru Dumnezeu. Când L-ai primit pe Domnul Isus, El îți cunoștea situația. Acum El dorește ca tu să arăți în mediul tău schimbarea pe care El a operat-o în viața ta. Al doilea motiv are legătură cu tine personal. Dumnezeu te-a chemat așa cum ești. Ce înseamnă asta este explicat în versetul 18 și în versetele următoare. Dar înainte de această explicație, mai este ceva foarte important: „și așa rânduiesc eu în toate adunările”. Ceea ce spune Pavel aici despre căsătorie nu poate fi aplicat de oricine după bunul său plac. De asemenea, nu este limitat în timp. Nu se aplică doar credincioșilor din Corint, ci tuturor adunărilor din toate timpurile. Este bine să ținem cont de aceasta, mai ales în vremurile noastre, când moralitatea căsătoriei este în continuă scădere și divorțul este acceptat fără probleme.

Dar acum să trecem la întrebarea: cum putea cineva să fie chemat, adică cum era situația personală a cuiva înainte de a fi chemat de Dumnezeu să primească Evanghelia? El putea fi circumcis sau necircumcis; putea fi chemat ca sclav sau ca om liber. Era oare o diferență pentru Dumnezeu dacă cineva era circumcis sau necircumcis? În trecut, da. Atunci, circumcizia era semnul exterior al legământului pe care Dumnezeu îl încheiase cu poporul Său. Dar, de la moartea pe cruce a Domnului Isus, un astfel de semn exterior nu mai are nicio valoare specială pentru Dumnezeu. Lipsa unui astfel de semn nu îl face pe cineva mai mic în fața lui Dumnezeu. Lucrurile exterioare și-au pierdut semnificația ca fundament al relației cu Dumnezeu. Ele nu mai determină relația cu Dumnezeu. De aceea, cineva, care avea origini iudaice și era circumcis, nu trebuia să-și anuleze circumcizia. El putea să-și refacă prepuțul printr-o operație. Cuvântul „trage” înseamnă „întinde”.

Ne-am putea întreba de ce ar vrea cineva să-și anuleze circumcizia. Cine a văzut asta? Lucrurile se schimbă însă dacă știm că sportul se practica în trecut în pielea goală. Atunci se vedea dacă cineva era circumcis sau nu. Dacă un iudeu dorea să se despartă de originea sa iudaică după convertire, acest lucru era posibil. Dar Pavel spune aici că nu era nevoie să se preocupe de asta. Același lucru era valabil și pentru cineva care era necircumcis în momentul convertirii. Nu era nevoie să se circumcidă. Acest fapt nu schimba cu nimic poziția sa față de Dumnezeu.

Ceea ce contează acum este respectarea poruncilor lui Dumnezeu. Contează atitudinea inimii. Dragostea pentru Dumnezeu trebuie să se manifeste prin ascultarea de ceea ce a spus Dumnezeu. Atunci vei dori să-ți organizezi întreaga viață după voia lui Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu dă porunci și cu privire la lucrurile exterioare, le vei îndeplini cu dragoste pentru El. Atunci nu mai este important din ce mediu ai venit la convertire. Prin relația ta cu El, El îți va arăta cine este El și cine ești tu. Totuși, este important să fii dispus să păzești poruncile lui Dumnezeu. Deci, nu este vorba despre originea ta, ci despre atitudinea ta, despre ascultarea ta față de Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 7.15-20. - Cum poți respecta poruncile lui Dumnezeu?

22. Rămânerea cu Dumnezeu

1 Corinteni 7.21-28: Ai fost chemat fiind rob? Nu te neliniști de aceasta; totuși, dacă poți deveni liber, mai curând folosește-te de aceasta. Pentru că robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului; tot astfel, cel care a fost chemat liber este rob al lui Hristos. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor. Fiecare, fraților, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu. Iar despre fecioare, nu am poruncă de la Domnul; dar îmi dau o părere, ca unul care am primit îndurare de la Domnul ca să fiu vrednic de crezare. Gândesc deci că aceasta este bine, din cauza necesității prezente: este bine pentru om să fie așa cum este. Ești legat de soție? Nu căuta dezlegare. Ești dezlegat de soție? Nu căuta soție. Dar și dacă te vei căsători, nu păcătuiești. Și dacă fecioara se căsătorește, nu păcătuiește. Dar unii ca aceștia vor avea necaz în carne; eu însă aș vrea să vă cruț.

A fi circumcis sau necircumcis ține de contextul religios al convertirii tale. Dar mai există un alt aspect care joacă un rol în convertire, și anume contextul social. În timpul lui Pavel, robia era ceva absolut normal. Felul în care te simțeai depindea de stăpânul pe care îl aveai. Dar, în general, era o poziție foarte joasă. Cu un rob se putea proceda în mod arbitrar. El nu era mai mult decât un instrument.

În unele dintre scrisorile sale, Pavel se adresează și robilor. La prima vedere, aceștia se aflau într-o situație deloc de invidiat. De aceea, istoria relatează despre multe revolte ale sclavilor (robilor). Dar dacă urmărești ceea ce Pavel le spune robilor în diferitele sale scrisori, vei descoperi că un rob creștin avea o ocazie specială de a mărturisi despre Domnul și Mântuitorul său (Tit 2.9–10). Prin comportamentul său, el putea arăta că era un ucenic al Domnului Isus, care, la rândul său, devenise rob. De aceea, nu trebuia să-i pese că era chemat pe când era rob. Tot ce conta era să se comporte ca un creștin și să nu mai participe la revolte împotriva stăpânului său. Un exemplu excelent de rob credincios este Iosif în Geneza 39. Se spune acolo în repetate rânduri că Domnul era cu el (Geneza 39.2,21). Apoi, Pavel mai spune ceva despre posibilitatea de a deveni liber. Dacă exista această posibilitate, un rob putea să se folosească de ea. El se gândește aici la faptul că cineva care este liber are alte posibilități de a sluji Domnului.

Dar, oricum ar fi, atât robul creștin, cât și cel liber nu-și puteau trăi viața după bunul plac. Cel care era chemat pe când era rob, era chemat „în Domnul” și, prin urmare, era liber de puterea păcatului. Dar atenție: el era un eliberat al Domnului. La fel, cel care era chemat pe când era liber, era un rob al lui Hristos. Hristos a plătit răscumpărarea pentru amândoi. Și ce răscumpărare! El a plătit cu prețul vieții Sale pentru a-i răscumpăra de sub autoritatea lui satan. Acum ei îi aparțineau. El dobândise dreptul asupra întregii lor vieți. De aceea, ei nu mai trebuiau să țină seama de ceea ce doreau oamenii. Asta nu înseamnă că nu trebuiau să se supună stăpânilor lor, ci că știau că, mai presus de toate, trebuiau să se supună lui Dumnezeu.

Pavel încheie acest pasaj în versetul 24 cu o afirmație care se aplică întregului pasaj. Este vorba despre faptul că fiecare trebuie să rămână „cu Dumnezeu” în chemarea în care a fost chemat. Este ceva ce trebuie să te întrebi și tu. O schimbare este posibilă numai dacă înainte de convertire erai ocupat cu o muncă sau cu lucruri care nu erau bune. Un exemplu clar în acest sens este convertirea unei prostituate. Este de la sine înțeles că, după convertire, ea nu poate rămâne „cu Dumnezeu” în „lucrarea” pe care o făcea. Dar, în general, intenția lui Dumnezeu este ca, după convertire, cineva să nu-și schimbe profesia, ci să arate tocmai în vechiul său mediu că s-a schimbat. În Luca 3.10-14 găsim exemple de oameni care au venit cu pocăință la Ioan Botezătorul și l-au întrebat ce să facă. El nu le spune vameșilor și soldaților să-și dea demisia, ci să-și facă meseria așa cum se cuvine. Ei puteau arăta în meseria lor că s-au schimbat. În societatea noastră, în unele profesii este aproape normal ca angajații să noteze că au lucrat mai multe ore și să fie plătiți pentru mai multe ore decât au lucrat în realitate. Cine l-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, nu va mai participa la astfel de practici.

În versetele 25-39 Pavel dezvoltă în detaliu ceea ce a sugerat deja în versetele 8 și 9. El vede o sarcină specială pentru cei necăsătoriți și pentru văduve. Când citim întregul pasaj, observăm că el se adresează atât bărbaților necăsătoriți, cât și femeilor necăsătorite. Recomandarea lui pentru cei necăsătoriți este să rămână necăsătoriți. El nu face aceasta pentru că este atât de comod să fii liber, fără obligații. Nu, el face aceasta dintr-un anumit punct de vedere, și anume având în vedere nevoia actuală. Cât de mare este această nevoie, o vezi în jurul tău, în lume. Pavel avea o perspectivă asupra acestui fapt și voia ca și alții să o aibă. Poți fi copleșit când te gândești la cât de mulți oameni din jurul nostru nu mai știu ce să facă și nu găsesc o ieșire din problemele lor. Gândurile și tentativele de sinucidere nu mai sunt o raritate. Statisticile o dovedesc cu cifre dure. Dacă ne gândim că unul din cinci tineri s-a gândit deja la sinucidere, acest lucru ne afectează profund.

Pentru a putea vorbi cât mai multor oameni, poate mai ales tinerilor, despre Domnul Isus, Pavel vorbește despre celibat din acest punct de vedere. El nu face aceasta pentru că a primit o poruncă de la Domnul, ci își exprimă opinia ca unul „care a primit îndurare de la Domnul ca să fie vrednic de crezare”. Dacă citim superficial, pare a fi doar o opinie personală a lui Pavel, după care nu trebuie neapărat să ne ghidăm. Nu spune el, că nu a primit nici o poruncă de la Domnul în acest sens? În alte privințe, el spune clar că le-a primit direct de la Domnul. În capitolul 11.23, de exemplu, citim despre Cina Domnului. Dar dacă aici nu este menționat aceasta, nu înseamnă că nu trebuie să vedem lucrurile atât de strict. Pavel era un om care se lăsa călăuzit de Duhul Sfânt. Este bine să ținem minte, când citim scrisorile lui, că Duhul Sfânt l-a inspirat să le scrie în acest fel. Așa este și în cazul celor necăsătoriți.

Dar se vede și cât de prudent se exprimă. El este conștient că a primit îndurare pentru a fi credincios chemării Domnului. Pentru a rămâne singur, cu scopul de a-ți dedica viața Domnului și de a-I sluji cu credincioșie, ai nevoie de îndurarea Domnului, pentru că nu este ușor. Nu poți reuși prin

propriile forțe. Așadar, este bine să rămâi celibatar cu scopul special de a te putea dedica în totalitate Domnului. Dar cine este legat de un bărbat sau de o femeie, adică cine este căsătorit, să nu schimbe aceasta. Și cine nu este legat de un bărbat sau de o femeie, să nu schimbe aceasta. „Dar și dacă te vei căsători”, adaugă imediat Pavel, „nu păcătuiești. Și dacă fecioara se căsătorește, nu păcătuiește”. El veghează astfel ca niciun defect să nu cadă asupra căsătoriei, ca și cum ar fi ceva păcătos. El este conștient că, prin prezentarea lucrurilor, cineva s-ar putea simți vinovat dacă se căsătorește. Nicidecum, aceasta nu este intenția lui. El vrea să le scutească pe cele nemăritate de ceva, și anume de necazurile trupești. Necazurile trupești înseamnă că prin căsătorie ești obligat să te ocupi de soțul tău și de familia ta, astfel încât acest timp nu poate fi folosit pentru predicarea directă a Evangheliei. Desigur, Domnul îți dă și ție, dacă ești căsătorit, ocazii de a-L sluji. Dar, după cum am spus, Pavel privește aici totul din perspectiva nevoii prezente.

Citește din nou 1 Corinteni 7.21-28. - Cum recunoști „nevoia prezentă” în mediul tău? Spune-l lui Dumnezeu și întreabă-L cum vrea să te folosească în acest sens.

23. Timpul s-a scurtat

1 Corinteni 7.29-35: Dar spun aceasta, fraților: timpul s-a scurtat. De acum, și cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea; și cei care plâng, ca și cum n-ar plânge; și cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; și cei care se folosesc de lume, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece. Dar eu aș vrea să fiți fără grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului, cum să placă Domnului. Dar cel căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soției. Și între soție și fecioară este o deosebire: cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, ca să fie sfântă, și în trup și în duh, dar cea care s-a căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soțului. Dar spun aceasta spre folosul vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ce este potrivit și ca să slujiți Domnului fără piedici.

Timpul se scurtează. Domnul Isus poate reveni în orice moment și atunci nu vom mai avea nicio posibilitate să propovăduim Evanghelia. Atunci se va coborî, ca să zicem așa, cortina pentru milioane de oameni, care vor fi pierduți pentru totdeauna.

Când Pavel aduce în discuție câteva lucruri, o face în acest context. Aceste lucruri nu sunt greșite în sine, dar pot duce ca lucrarea Domnului să nu mai fie făcută. Când spune „cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea”, el nu vrea să spună nimic rău despre căsătorie. Ai înțeles deja că asta nu înseamnă că trebuie să-ți abandonezi soția. În versetul 3, el a spus deja că bărbatul și femeia trebuie să-și îndeplinească obligațiile unul față de celălalt. Nu, este vorba despre faptul că soția și copiii nu trebuie să ocupe primul loc în detrimentul slujirii Domnului. Chiar dacă ești căsătorit, slujirea Domnului trebuie să fie pe primul loc. Este necesar să ne reamintim aceasta. Unii tineri credincioși promițători au devenit inutili pentru Domnul după ce s-au căsătorit, pentru că s-au dedicat complet soțului sau soției lor.

Tristețea și bucuria sunt sentimente pe care Dumnezeu ți le-a dat. Ele apar din diferite circumstanțe și evenimente din viața ta. Ele fac parte din viața de pe pământ și ai dreptul să le exprimi. Cu toate acestea, sentimentele de tristețe sau bucurie te pot acapara atât de mult încât să uiți de slujirea Domnului.

Dacă ești în situația fericită de a avea un venit propriu, poți să-ți cumperi anumite lucruri. Astfel, devii proprietarul lucrurilor cumpărate. Dar trebuie să ai grijă să nu-ți atașezi inima de ele. Dacă

ți-ai cumpărat un sistem stereo, un computer sau o mașină, se poate întâmpla ușor să-ți petreci o mare parte din timp cu ele, în timp ce slujirea Domnului rămâne neglijată. Alții au o înclinație pentru haine frumoase și își petrec o mare parte din timpul liber ocupându-se de acestea. Și astfel, slujirea Domnului rămâne în urmă. Poate că de aceea, de exemplu, încă nu ai distribuit teancul de tractate.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește lumea. Poți folosi tot ce este în lume. Desigur, și aici este vorba despre o utilizare permisă. Dacă ai bani, poți face orice cu ei, poți, de exemplu, să-ți permiți un concediu frumos. Poți, de asemenea, să colecționezi tot felul de lucruri rare, care îți plac. Dar numai dacă rămâi conștient că acestea sunt lucruri exterioare, care trec, vei rămâne util pentru Domnul și slujba Lui.

Pavel scrie aceste lucruri pentru că el vrea ca tu să fii fără griji. Din cele ce urmează reiese ce vrea să spună: să fii fără griji pentru un bărbat sau o femeie. Cel necăsătorit se poate dedica în întregime lucrurilor Domnului, pentru a-I fi pe plac. În general, un necăsătorit are mai mult timp pentru asta. Unii nu doresc să se căsătorească, pentru că nu vor să aibă obligații față de altcineva. Vor să rămână liberi, pentru a putea face ceea ce le place. Dar acesta nu ar trebui să fie motivul pentru a rămâne necăsătorit. Cine este necăsătorit poate să-și umple viața într-un mod minunat. Viața ta nu este împlinită doar atunci când ești căsătorit, ci atunci când vezi ce sarcină îți dă Domnul. Desigur, aceasta este valabil și pentru cei căsătoriti, dar pentru ei se adaugă încă o grijă, și anume cum să-i placă soției. Ea are nevoie de timp, atenție și grijă. Nu ar fi bine ca bărbatul căsătorit să se eschiveze de la responsabilitățile sale. Consecințele ar fi dezastruoase atât pentru căsnicie, cât și pentru slujirea Domnului.

În versetele 32 și 33 este arătată diferența dintre bărbatul necăsătorit și cel căsătorit. Aceeași diferență o găsim în versetul 34 în ceea ce privește femeia necăsătorită și cea căsătorită. La Pavel nu există discriminare. În cazul femeii necăsătorite, el intră chiar mai în detaliu decât în cazul bărbatului necăsătorit cu privire la posibilitățile de a trăi pentru Domnul. Grijă pentru lucrurile Domnului trebuie să fie vizibilă în viața ei, prin aceea că trupul și a duhul ei sunt sfinte pentru Domnul. Ea se poate orienta exclusiv către Domnul. Ea poate folosi abilitățile și puterile sale fizice și spirituale pentru Domnul. Când o femeie trebuie să aibă grijă de soțul și copiii ei, acest fapt îi solicită mult din puterile fizice. Ea este ocupată neîncetat. Ea nu poate să se mai deplaseze în plus pentru a împărți tractate. Dar dacă este necăsătorită, nu trebuie să-și folosească puterea fizică pentru „sarcinile” unei familii. Același lucru este valabil și pentru puterile ei mentale. O femeie căsătorită trebuie să se gândească la ceea ce este necesar pentru buna desfășurare a gospodăriei, altfel apare haosul. Trebuie să facă cumpărături, să se asigure că soțul și copiii sunt îmbrăcați curat etc. Femeia necăsătorită nu are de-a face cu aceste lucruri în aceeași măsură; ea se poate concentra mai mult în gândurile ei asupra lucrurilor Domnului. Trebuie însă menționat că, în societatea noastră, tocmai femeile necăsătorite au uneori o sarcină profesională foarte mare și, în plus, trebuie să se ocupe și de propria gospodărie.

Sfințenia trupului și a duhului se aplică numai femeilor necăsătorite? În sens direct, da. Dar și femeia căsătorită are această posibilitate, chiar dacă într-o măsură diferită. Aceasta se poate compara cu premisele pentru slujba de supraveghetor menționate în 1 Timotei 3. Aceste premise se aplică în special supraveghetorilor, dar nu se poate spune că cineva care nu este sau nu dorește să fie supraveghetor nu are nimic de-a face cu ele. Fiecare creștin credincios ar trebui să se străduiască să manifeste în viața sa calitățile menționate acolo (1 Timotei 3.1-7). La fel se poate vedea și în 1 Corinteni 7. Faptul că sfințenia „atât în trup, cât și în duh” se referă în mod direct la femeia necăsătorită nu înseamnă că nu se aplică și femeii căsătorite. Cu toate acestea, tocmai

pentru că este necăsătorită, femeia necăsătorită are în mod special posibilitatea de a duce o viață consacrată Domnului, atât în trup, cât și în duh.

Pavel știe foarte bine ce reacții pot provoca cuvintele sale. De aceea, el adaugă că spune aceste lucruri pentru binele credincioșilor din Corint. El nu vrea să le creeze dificultăți sau să le pună piedici. El nu vrea să creeze false opoziții între căsătorie și preocuparea pentru lucrurile Domnului. El vrea ca credincioșii din Corint și noi să medităm la aceste lucruri. El pune căsătoria și celibatul în lumina Domnului și a slujirii Lui. Și atunci celibatul nu este ceva inferior, ci oferă posibilitatea de a dedica tot timpul și atenția Domnului și slujirii Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 7.29-35. - Enumeră câteva „lucruri ale Domnului” și câteva „lucruri ale lumii”.

24 Căsătoria cu cine vrei, dar numai în Domnul

1 Corinteni 7.36-40: Dar dacă cineva gândește că se poartă nepotrivit față de fecioria lui, dacă trece de floarea vârstei, și așa trebuie să fie, să facă ce vrea, nu păcătuiește: să se căsătorească. Dar cine stă tare în inima lui, neavând nevoie, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima lui, să-și păstreze fecioria, bine face. Astfel, cel care se căsătorește bine face, și cel care nu se căsătorește mai bine face. O soție este legată atât timp cât trăiește soțul ei; dar, dacă soțul a murit, este liberă să se căsătorească cu cine vrea, numai în Domnul. Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne așa; și gândesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Este vorba tot despre căsătorie. În acest capitol, acest subiect important nu este descris din perspectiva lui Dumnezeu, așa cum El a intenționat când a instituit căsătoria, ci din perspectiva creștinului, așa cum el vede căsătoria, în legătură cu munca multă care trebuie făcută pentru Domnul. Asta înseamnă că fiecare poate lua propria decizie în această chestiune. Desigur, această decizie trebuie luată împreună cu Domnul. Dar aici este vorba despre responsabilitatea personală, pe care o are fiecare în această chestiune. O decizie este o decizie adevărată numai dacă ai cântărit avantajele și dezavantajele. Pavel prezintă aceste avantaje și dezavantaje – sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu uita asta! – în acest capitol. În versetele 36 și 37, cele două posibilități sunt prezentate încă o dată în mod concret și realist, în timp ce în versetul 38 se trage concluzia.

Versetul 36 este puțin dificil de tradus, dar conținutul său este totuși clar. El spune că cineva care gândește că este mai bine să se căsătorească, decât să rămână necăsătorit, are libertatea de a face aceasta. Din cuvântul „gândește” se vede că este vorba de o decizie la care s-a gândit. Faptul că există libertate totală în această decizie se poate deduce din cuvintele: „să facă ce vrea”. Nu este nevoie să te simți vinovat, pentru că nu este vorba de păcat. Cine ia în serios acest subiect, va face din el, bineînțeles, un subiect de rugăciune. Dar aici este vorba despre considerații personale care duc la o anumită decizie. Aceasta este valabil și pentru versetul 37, chiar într-o măsură și mai mare. Aici găsim patru condiții, care trebuie îndeplinite, dacă vrei să rămâi necăsătorit. Trebuie

- (1) să stai tare în inima ta;
- (2) să nu ai nevoie;
- (3) să ai stăpânire peste voința ta;
- (4) să fi hotărât în inima ta să rămâi necăsătorit.

Deci, Pavel nu vrea să te convingă fără menajamente să rămâi necăsătorit. El menționează fără reținere premisele necesare pentru aceasta. Dacă nu ții seama de una dintre ele, vei lua o decizie

greșită. Inima este menționată de două ori aici, la început și la sfârșit. Între ele se spune ceva despre sentimente și despre voință.

În primul rând, trebuie să stai tare în inima ta. Nu trebuie să te lași pur și simplu convins să adopți o altă părere. În al doilea rând, nu trebuie să existe o nevoie. Aceasta se referă la versetele 2 și 9. Dacă există dorința – care nu este greșită – de a avea un partener de viață, este necesar să te căsătorești. Este mai bine să te căsătorești, decât să arzi de dorință (compară cu versetul 9). În continuare, se pune întrebarea dacă cineva are autoritate asupra propriei voințe. Vrei cu adevărat să trăiești în întregime pentru Domnul, fără a te preocupa de lucrurile lumii – care, repet, nu sunt greșite? Dacă ai cântărit cu atenție aceste lucruri, poți lua în inima ta o hotărâre bine întemeiată de a rămâne necăsătorit.

Căsătoria este o legătură pe viață. Și în Romani 7 este numită o legătură pentru toată viața (Romani 7.1-3). Ea este dizolvată numai prin moarte. Numai atunci cineva este liber să se căsătorească cu altcineva. Această libertate are efect în două sensuri. Pe de o parte, libertatea apare prin moartea partenerului de viață. Prin moarte, căsătoria nu mai există. Acum este posibil să se formeze o legătură cu altcineva. Pe de altă parte, există libertatea de a alege un alt partener de viață. Aici scrie: „cu cine vrea”. Totuși, urmează o completare foarte importantă: „numai în Domnul”. Această completare arată direcția corectă în care trebuie căutată libertatea de a se căsători cu cineva pe care îl dorești. Cine dorește să recunoască în viața sa drepturile Domnului, se va căsători numai cu cineva care dorește același lucru.

Deși acest verset se referă în primul rând la o soră, care a fost căsătorită și a rămas văduvă prin moartea soțului ei, adăugarea „în Domnul” este prea importantă pentru a fi aplicată doar la recăsătorirea unei văduve. Oricine crede că trebuie să se căsătorească ar face bine să-și armonizeze dorința cu această expresie „în Domnul”. „În Domnul” înseamnă mai mult decât faptul că ambii sunt credincioși. Desigur, este imposibil să te căsătorești „în Domnul” cu un necredincios. Dar chiar dacă celălalt este credincios, este important să știi că amândoi doriți să faceți voia Domnului în toate lucrurile. Dacă te gândești, de exemplu, la strângerea laolaltă a credincioșilor, poți să te căsătorești „în Domnul” cu cineva care crede că se pot aduna în alt mod decât ai învățat din Biblie? Pentru practicarea credinței tale, este esențial să participi la adunările credincioșilor. Pentru creșterea credinței tale, este la fel de important să te înconjori de credincioși care trăiesc și se adună în conformitate cu Biblia. Dacă te căsătorești cu cineva care frecventează o altă comunitate religioasă, poate că nu este un jug inegal, dar este totuși un jug apăsător. Dacă ești sigur că te afli acolo unde Dumnezeu vrea să fii, unde lucrurile se desfășoară așa cum ne spune Cuvântul Său (adică unde există dorința de a face astfel), atunci așa-numita îngăduință nu este cu siguranță potrivită. Poate crezi că, datorită înțelegerilor pe care le faceți între voi, totul va merge bine pentru o vreme. Dar dacă amândoi sunteți cu adevărat implicați activ într-o comunitate religioasă, veți observa că trăiți în două „lumi” diferite.

Această dificultate va fi cu siguranță mai puternic resimțită atunci când vor veni copiii. Nu va fi ușor să le explici copiilor că ambele convingeri sunt corecte. De exemplu, dacă vorbești despre unitatea tuturor credincioșilor, acest lucru nu va fi neapărat ilustrat prin căsnicia ta. Copiii sunt deosebit de sensibili la faptul că viața părinților este în concordanță cu ceea ce spun. Practica arată, de asemenea, că în aproape toate aceste cazuri, copiii nu sunt bine din punct de vedere spiritual. Vezi că problema comunității religioase nu este o chestiune secundară, ci trebuie să fie una principală. Este foarte important ca voi doi să fiți de acord din toată inima în această privință.

Capitolul 7

În ultimul verset al acestui capitol, Pavel își exprimă încă o dată părerea. El nu o face de sus (cu aroganță), invocându-și poziția de apostol, ci o face ca unul care știe că este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în tratarea acestui subiect important. El vorbește ca unul care știe din propria experiență. Nu este o discuție teoretică care îl lasă indiferent. El are în vedere binele văduvei. În opinia lui, ea este mai fericită dacă rămâne necăsătorită decât dacă se recăsătorește. Ea a experimentat ajutorul și sprijinul Domnului în pierderea soțului ei. Astfel, ea poate fi o mângâiere pentru alții care au suferit și ei o pierdere. În acest fel, ea experimentează o umplere minunată a golului care a apărut în viața ei.

Citește din nou 1 Corinteni 7.36-40. - Cât de departe merge „numai în Domnul”? Ce face parte din aceasta?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/7>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 8

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	55
Capitolul 8.....	55
25. Dragostea zidește.....	55
26. Fratele pentru care a murit Hristos	57

25. Dragostea zidește

1 Corinteni 8.1-6: Iar despre cele jertfite idolilor știm (pentru că toți avem cunoștință: cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește. Dacă cineva gândește că știe ceva, încă nu cunoaște nimic cum trebuie să cunoască; dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El), deci despre mâncarea celor jertfite idolilor știm că, în lume, un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El.

Un subiect nou: jertfele aduse idolilor. Credincioșii din Corint îl întrebaseră în mod evident pe Pavel despre acest subiect, deoarece el începe cu: „Iar despre cele jertfite idolilor”.

În sens literal, tu nu ai nimic de-a face cu jertfele aduse idolilor. Cu toate acestea, poți învăța multe din acest pasaj, deoarece se referă la relația cu frații tăi, cu care ai cu siguranță de-a face. Un creștin credincios trebuie să știe că un idol – adică o imagine a unui idol – nu înseamnă nimic în sine. Această „cunoaștere” este o bucată de cunoaștere, ceva ce se știe cu mintea. Dar pericolul cunoașterii, chiar și al cunoașterii adevărilor biblice, constă în a te ridica deasupra altora. Cine știe ceva, cine are cunoaștere despre ceva, poate ușor să treacă cu vederea pe cei care nu știu nimic despre acel lucru. În acest fel, cunoașterea este folosită în mod greșit. Cine nu ține seama de celălalt, cine trece cu vederea peste el, păcătuiește împotriva lui. Cunoașterea se opune dragostei, pentru că dragostea ține cont de ceilalți. De aceea, cunoașterea trebuie să fie în slujba dragostei. Dacă îți pui cunoașterea în slujba dragostei, nu te vei lăuda cu ea. Pentru că, de fapt, ce știi tu? În capitolul 13 se spune că toată cunoașterea noastră este parțială, adică este alcătuită doar din bucăți și părți mici (1 Corinteni 13.9,12).

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu, inima ta tânjește după El. Dacă inima ta tânjește după El, trăiești conștient în prezența Lui. Și a fi în prezența Lui înseamnă că El te cunoaște. El te vede complet. În Psalmul 139.1 se spune: „DOAMNE, Tu m-ai cercetat și mă cunoști”. Acesta nu este un gând înfricoșător, ci dă un sentiment de siguranță. Când ești aproape de El, nu te mai gândești la propria ta înțelegere, ci ești impresionat de înțelegerea pe care El o are despre tine. Devii mic în fața Lui. În această atitudine, poți continua să ascuți ceea ce spune Pavel despre idoli și jertfele aduse lor.

Așadar, tu poți știi că un idol nu este nimic. El nu este mai mult decât o bucată de lemn sau piatră. De asemenea, știi că nu există alt Dumnezeu decât unul singur. Asta nu înseamnă numai că există *un singur* Dumnezeu și niciun altul. În Deuteronomul 4.35, Dumnezeu Se prezintă ca fiind singurul Dumnezeu adevărat al lui Israel. Acolo se spune: „Ca să cunoști că DOMNUL, El este Dumnezeu, și că nu este altul în afară de El”. Dar în Vechiul Testament nu era încă cunoscut faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu trinitar: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceasta a devenit cunoscut abia în Noul Testament, prin venirea Domnului Isus. Dar, deși Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu, Dumnezeu este *Unul singur*. Nu sunt trei Dumnezei. „Nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur” înseamnă că, deși există trei Persoane în Divinitate, ele sunt împreună *un singur* Dumnezeu. Acest fapt nu poate fi înțeles cu mintea omenească, dar trebuie acceptat cu credință simplă.

În lume există mulți dumnezei și domni inventați de oameni. Există popoare care se închină soarelui sau lunii. Alții se închină florilor sau animalelor. Toți acești zei au fost inventați din motive foarte diferite. Un idol, o bucată de piatră, trebuie să asigure sănătatea; altul, o bucată de lemn, este responsabil pentru vreme; un al treilea, un corp ceresc, este responsabil pentru victoria asupra vrăjmașilor. Este evident că astfel de lucruri nu pot face nimic pentru un om, fie că este vorba de bine sau de rău. Mai târziu, în capitolul 10, Pavel aprofundează problema idolilor și arată că în spatele lor se află duhuri rele.

Pentru creștinul credincios, există un singur Dumnezeu, și Acela este Tatăl. Tu L-ai cunoscut pe Dumnezeu ca fiind Cel cu care ai o relație personală. El este Tatăl tău. Tu Îl cunoști așa cum un copil își cunoaște tatăl. Te simți în siguranță în El. Îl cunoști pe Tatăl și ca fiind Cel de la care provin toate lucrurile. Știi că tot ceea ce vezi în jurul tău și tot ce se va întâmpla în viitor provine de la El. El este sursa întregii creații și a tuturor evenimentelor. El este, ca să spunem așa, Arhitectul ei. Nu mă interesează acum omul și ceea ce a făcut el din creație prin păcat. Vom vorbi despre asta mai târziu. Este vorba despre faptul că creația și tot ceea ce se va întâmpla cu ea nu depind de întâmplări. Tatăl a conceput planuri mărețe. Creația face parte din planurile lui Dumnezeu și este domeniul în care se realizează celelalte planuri mai înalte ale lui Dumnezeu. Ceea ce este valabil pentru această mare totalitate este valabil și pentru tine ca individ. Tu nu ești un produs al timpului și al întâmplării. Tu corespunzi unui plan foarte special al Tatălui. Tu ești inclus în acest plan și ai primit un loc special în el. Tu ești acolo pentru Dumnezeu, Tatăl! Faptul că ai primit acest loc pentru El este o bucurie pentru inima lui Dumnezeu. Și pentru că Dumnezeu este Dumnezeul etern, tu ai acest loc nu doar pentru o perioadă determinată, ci pentru totdeauna. Tu poți fi în casa Tatălui pentru toată veșnicia. Nu este minunat?!

Dar nu era nevoie doar să se facă planuri, nu era nevoie doar de un arhitect, planurile trebuiau și puse în practică. Era nevoie – spus cu respect – de un Constructor și de un Executant. Asta este ceea ce vezi în Domnul Isus. El este singurul Domn, prin care sunt toate lucrurile. În Ioan 1 scrie: „Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut” (Ioan 1.3). Citește și ce scrie în Coloseni 1.16,17.

Întreaga creație este opera Fiului. Și după ce Domnul Isus a creat totul, S-a întâmplat ceva care părea că planurile Tatălui nu pot fi împlinite. Tu știi ce s-a întâmplat cu creația și cu omul. Păcatul a intrat în lume. Atunci Domnul Isus a început să lucreze din nou. Aceasta a fost o lucrare complet diferită de lucrarea creației. Creația a luat naștere prin Cuvântul Său: „Pentru că El a spus și au fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Dar păcatul nu putea fi alungat din creație printr-un cuvânt de putere. De aceea, Domnul Isus a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” (Evrei 10.9). Ioan Botezătorul mărturisește despre El: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul

lunii” (Ioan 1.29). Și pe cruce, Domnul Isus a nimicit păcatul, lăsându-Se pe Sine Însuși să fie făcut păcat și purtând judecata lui Dumnezeu asupra lui (2 Corinteni 5.21).

După ce a împlinit această lucrare, El S-a întors în cer, iar Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos (Faptele apostolilor 2.36). Dumnezeu I-a dat toată autoritatea (Matei 28.18; Ioan 5.27). Numai astfel a fost posibil ca planurile lui Dumnezeu să se împlinească. Tu trebuie să-L cunoști pe acest Domn și lucrarea pe care a împlinit-o. Trebuie să știi că prin El exiști și că prin El ai parte la planurile Tatălui. Ce cunoaștere minunată este aceasta!

Citește din nou 1 Corinteni 8.1-6. - Care este diferența dintre cunoaștere și dragoste? Cum poți combina corect cunoașterea și dragostea?

26. Fratele pentru care a murit Hristos

1 Corinteni 8.7-13: Dar cunoștința nu este în toți; ci unii, până acum, cu conștiința idolului, mănâncă dintr-un lucru ca jertfit idolilor; și conștiința lor, fiind slabă, se întinează. Dar nu mâncarea ne apropie de Dumnezeu; nici dacă nu mâncăm, nu avem lipsă, nici dacă mâncăm, nu câștigăm ceva. Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie un prilej de poticnire pentru cei slabi. Pentru că, dacă te va vedea cineva pe tine, care ai cunoștință, stând la masă într-un templu de idoli, conștiința lui, fiind slabă, nu va fi încurajată să mănânce cele jertfite idolului. Și cel slab, fratele pentru care a murit Hristos, va pieri prin cunoștința ta. Și astfel, păcătuiind împotriva fraților și rănind conștiința lor slabă, păcătuiți împotriva lui Hristos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să se poticnească, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească.

Credincioșii din Corint știau din predicile lui Pavel că există un singur Dumnezeu și un singur Domn. Idoli nu mai însemnau nimic pentru ei. Dar pentru unii dintre ei, acest lucru nu era încă pe deplin clar. Trebuie să ții cont de faptul că acești oameni își trăiseră întreaga viață în idolatrie. Nu este de mirare că, după convertirea lor, unii nu erau încă complet liberi de toate lucrurile în care fuseseră prinși mult timp. De exemplu, când mâncau o bucată de carne, conștiința lor încă o asocia cu idoli. În gând, se aflau din nou în templul idolilor, pentru a oferi această carne unui anumit zeu și apoi să o mănânce ei înșiși. Făcuseră acest ritual timp de ani de zile. Acum, după ce deveniseră creștini, știau că o idolatrie nu este nimic și carnea era carne obișnuită, dar totuși...

Cine este liber de influențele din trecut știe că mâncarea nu este ceva care influențează relația noastră cu Dumnezeu. A mânca sau a nu mânca nu are nimic de-a face cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne judecă după obiceiurile noastre alimentare. În Faptele apostolilor 15.29 se spune că se poate mânca de toate, cu excepția sângelui și a animalelor sugrumate. Interdicția de a mânca sânge se referă și la produsele din carne care conțin sânge, de exemplu cârnații cu sânge. Animalele sugrumate sunt animale care nu au fost sângerate, de exemplu iepurii prinși în capcană. Dar în Faptele apostolilor 15 sunt menționate și „jertfele aduse idolilor”, chiar înainte de interdicția de a mânca sânge sau animale sugrumate.

Și despre aceste jertfe aduse idolilor este vorba în pasajul nostru.

Dacă carnea este asociată cu un idol pentru cel care o mănâncă, el nu are voie să o mănânce. Acest lucru este valabil atât pentru cei puternici, cât și pentru cei slabi. Cel slab va avea conștiința pătată dacă mănâncă carne. El se va gândi din nou la un idol oarecare. Duhul rău, care se află în spatele idolului, va câștiga din nou influență asupra vieții sale spirituale. Rezultatul poate fi că o astfel de

persoană va cădea din nou în idolatrie. De aceea, cei tari, care știu că un idol nu este nimic și carnea jertfită idolilor nu este nimic, sunt îndemnați să țină seama de cei slabi. Ne putem imagina că cei puternici nu vedeau nicio problemă în a merge în templul idolului și a mânca carne acolo. Pentru ei, asta nu însemna altceva decât a intra într-o clădire unde puteau obține carne normală. Ne putem imagina, de asemenea, că cel slab l-a văzut pe fratele său tare intrând acolo. Acum, fratele slab putea gândi: „Ce poate el, pot și eu.” Fratele slab intră, comandă carne și o mănâncă. Dar, și aici vine ideea, el nu o mănâncă ca pe carne obișnuită, ci ca pe un sacrificiu adus idolilor. Conștiința lui nu-i permite să intre într-o astfel de clădire și să mănânce astfel de carne. Pentru el, aceasta este încă legată de idoli.

Ai putea spune: el nu trebuie să-l imite pe fratele său tare. Dar problema nu este privită aici din perspectiva fratelui slab, ci din perspectiva fratelui tare. Acesta poate să-și exercite dreptul într-un mod complet greșit, astfel încât să devină o poticnire pentru cel slab. Se pune următoarea întrebare: este fratele tare atât de tare încât să țină seama de conștiința fratelui său slab? Tăria de a ține cont de celălalt se găsește numai în dragoste. Dacă există dragoste adevărată pentru celălalt, pentru cel slab, vei renunța la tot ceea ce îți provoacă celuiilalt probleme de conștiință. Nu este vorba despre lucruri păcătoase. Dacă este vorba despre consumul de carne, ca în acest caz, este un lucru perfect permis. Dumnezeu Însuși a dat carnea ca hrană. Deci nu este nimic rău în asta. Este vorba despre modul în care îți folosești libertatea. Îți folosești libertatea pentru tine însuși sau ții cont de frații tăi care sunt slabi? O folosire greșită poate duce chiar la pierderea unui frate, pentru care Hristos a murit! Este foarte grav, nu-i așa?

Dar imaginează-ți următorul caz, care nu este deloc atât de absurd: un bețiv se convertește. Alcoolul a avut un efect devastator asupra vieții lui. Corpul și familia lui au fost distruse. Să nu crezi că dorința de alcool a dispărut imediat după convertirea lui. Unui creștin credincios îi este permis să consume „puțin vin” (1 Timotei 5.23). Dacă fostul alcoolic vine în vizită la tine, îi vei oferi un pahar de vin? Dacă ai face asta și el ar accepta, ar putea să-și reia obiceiul și să cadă complet în viața lui de dinainte. S-a întâmplat deja. Atunci, prin cunoașterea ta, o astfel de persoană va pieri.

Poate că reacția ta este: cine s-a convertit și are o viață nouă nu poate fi pierdut pentru totdeauna, nu-i așa? Pavel știe foarte bine aceasta. El însuși spune: „fratele pentru care a murit Hristos”. Astfel, orice îndoială că fratele ar putea fi pierdut este exclusă. Dar o astfel de reacție le ia puterea acestor versete. Este vorba despre faptul că un frate este ispitit să păcătuiască. Nu este ceva neînsemnat! Iar răsplata păcatului este întotdeauna și inevitabil moartea. Dumnezeu nu va pierde pe cineva care a venit la El cu pocăință sinceră pentru păcatele sale și a primit prin credință lucrarea Domnului Isus. El îl va conduce la pocăință. Domnul Isus spune foarte clar în Ioan 10.28,29 că este imposibil ca un credincios să se piardă din nou. Dar aici nu este vorba despre ceea ce poate face Dumnezeu, ci despre propria noastră conduită. Pentru a sublinia gravitatea acestei chestiuni, Pavel folosește aceste expresii puternice, pe care nu trebuie să le consideri exagerate. Cine nu are grijă de fratele său slab, păcătuiește împotriva lui și împotriva lui Hristos. Cine iubește pe Hristos, iubește și pe fratele său, chiar și pe cel slab. Atitudinea, pe care o arată Pavel în ultimul verset, ar trebui să ne fie un exemplu. El formulează acest lucru foarte puternic: „nu voi mânca niciodată carne [literal: în veci], ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească” (adică să nu-l fac să cadă).

Să nu gândești că toate acestea sunt exagerate. Dacă Pavel afirmă aceasta cu atâta tărie, înseamnă că este foarte important. Totuși, cred că sunt puține pasaje din Biblie care sunt tratate cu atâta ușurință ca acest pasaj. Mă includ și pe mine în această categorie. Avem cu adevărat grijă de fratele nostru slab în toate lucrurile care nu sunt greșite pentru noi, dar care pot fi o piatră de poticnire

pentru fratele nostru slab? Dacă nu facem aceasta, păcătuim și trebuie să mărturisim. Multă slăbiciune spirituală a apărut din faptul că ne-am folosit de libertăți fără să ne întrebăm care sunt consecințele pentru alții care ne imită și astfel își pătează conștiința. Poate că îți poți permite o conexiune la internet. Poți să o folosești în mod rezonabil. Dar gândește-te mai întâi la consecințele pe care le-ar putea avea pentru cei din jurul tău, despre care știi că nu o pot folosi internetul în mod rezonabil. Ei ar putea fi atât de absorbiți de aceasta încât slujirea lor pentru Domnul (pe care fiecare dintre ai Săi o are) ar avea de suferit.

Aceste versete conțin un mesaj important pentru toți cei care își cunosc poziția în Hristos și știu, prin urmare, că Dumnezeu este Tatăl lor și Domnul Isus este Domnul lor. Dar practica trebuie să dovedească dacă această cunoaștere este o cunoaștere reală, care se află în inimă și nu doar în minte. Libertatea creștină este prea adesea considerată un drept care nu privește pe nimeni altcineva. Poți să te simți limitat în libertatea ta creștină când te gândești că trebuie să ții cont de alții care cred că nu au voie să facă anumite lucruri. Acest „a crede că nu ai voie să faci anumite lucruri” este, desigur, important. Dacă un om slab ți-ar interzice să-ți folosești libertatea, ar merge prea departe. Libertatea ta rămâne a ta și nu trebuie să o lași să-ți fie luată. Dar, așa cum am spus, nu este vorba aici de atitudinea celui slab față de cel tare, ci de atitudinea celui tare față de cel slab.

Citește din nou 1 Corinteni 8.7-13. - Numește câteva lucruri în care ar trebui să ții cont de fratele tău slab.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/8>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 9

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	60
Capitolul 9.....	60
27. Nu sunt eu liber?	60
28. Dumnezeu are grijă de slujitorii Săi	62
29. Cum poți câștiga cât mai mulți oameni pentru Hristos?	64
30. Totul pentru Evanghelie	66

27. Nu sunt eu liber?

1 Corinteni 9.1-7: Nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? Nu L-am văzut eu pe Isus Hristos, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt totuși cel puțin pentru voi: pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul! Aceasta este apărarea mea față de cei care mă cercetează! Nu avem dreptul să mâncăm și să bem? Nu avem dreptul de a ne lua în călătoriile noastre soția, ca și ceilalți apostoli și frații Domnului și Chifa? Ori numai eu și Barnaba nu avem dreptul să nu lucrăm? Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine plantează o vie și nu mănâncă din rodul ei? Sau cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei?

Să nu gândești că Pavel ar fi predicat doar puțină teorie în capitolul anterior. În capitolul pe care îl ai acum în fața ta, se va arăta că el a trăit în practică după aceste principii. Acest fapt a devenit clar în întreaga lui slujire printre credincioșii din Corint. El a arătat că a renunțat de bunăvoie la lucruri la care avea dreptul ca slujitor și apostol și pe care le-ar fi putut aștepta de la credincioșii din Corint. Ei trebuiau să conștientizeze aceasta. De aceea, el pune o serie de întrebări. Nu sunt întrebări dificile, la care ar trebui să te gândești mult. Răspunsurile sunt de fapt deja conținute în întrebări.

El începe cu întrebarea: „Nu sunt eu liber?” Desigur că era liber. Legea nu mai avea autoritate asupra lui. Nu era responsabil față de nimeni, pentru că Isus Hristos era Domnul său.

Următoarea întrebare este: „Nu sunt eu apostol?” La începutul acestei epistole, el s-a numit „apostol al lui Isus Hristos”. Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. Un trimis are misiunea de a îndeplini voia celui care l-a trimis. Putea Pavel să se numească apostol fără rezerve? Printre credincioșii din Corint circula zvonul răutăcios că Pavel își imagina doar că este apostol. Pentru a fi apostol, cineva trebuia să îndeplinească, printre altele, condiția de a-L fi văzut pe Domnul Isus după învierea Sa. În Faptele apostolilor 1 se vorbește despre alegerea unui alt apostol în locul lui Iuda. Petru vorbește acolo despre cineva care trebuia să devină „împreună cu noi martor al învierii Lui” (Faptele apostolilor 1.22). Pavel îndeplinea această condiție.

De aici provine a treia sa întrebare: „Nu L-am văzut eu pe Isus Hristos?” Aceasta nu înseamnă că el făcea parte din cei doisprezece apostoli, care au călătorit cu Domnul Isus prin Israel. El L-a văzut însă pe Domnul Isus când persecuta Adunarea și se afla în drum spre Damasc în acest scop. Acest eveniment se găsește în Faptele apostolilor 9.1-9. Deci, el era cu adevărat un apostol. Oamenii, care contraziceau acest fapt, doreau să-i diminueze influența printre credincioșii din Corint. Ei doreau să profite ei înșiși de credincioșii din Corint și, de aceea, i-au adus această acuzație lui Pavel. Este remarcabil cât de repede credincioșii din Corint erau înclinați (și la fel suntem și noi) să creadă astfel de bârfe.

Pavel a putut respinge foarte ușor acest tip de acuzație. El se referă la ei înșiși și i-a întrebat: „Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul?” Este ca și cum le-ar fi spus: „Priviți-vă pe voi înșivă. Cum ați ajuns la convertire?” În aceasta se află reproșul tacit că ei ar fi trebuit să știe mai bine. Ei erau pecetea, adică confirmarea apostoliei sale. Tocmai ei nu ar fi trebuit să se îndoiască de apostolia sa. Vezi tu cum el răspunde credincioșilor din Corint? El pune întrebările astfel încât ei nu pot răspunde decât într-un singur fel. Deci nu sunt întrebări cu mai multe răspunsuri.

În Biblie se pun multe întrebări. Adesea nu sunt atât de dificile. De asemenea, răspunsurile sunt de cele mai multe ori simple. Cu toate acestea, uneori evităm un răspuns corect, pentru că ne dăm seama că altfel ar trebui să se schimbe ceva în viața noastră. Aceasta se vede foarte bine în Matei 21.24-27. Dacă marele preot și bătrânii ar fi dat răspunsul corect (și ei știau răspunsul corect!), ar fi trebuit să-L primească pe Domnul Isus, iar ei nu voiau asta. Aici se vede că răspunsul la o întrebare depinde de starea inimii. Este vorba despre faptul dacă ești dispus să accepți consecințele răspunsului.

Următoarele întrebări ale lui Pavel sunt adresate oamenilor care voiau să-l pună într-o lumină proastă în fața credincioșilor din Corint. Dar credincioșii din Corint (și tu) aud și ei aceste întrebări. Sunt întrebări care arată cum s-a comportat Pavel printre credincioșii din Corint. În primul rând, el pune întrebări referitoare la drepturile pe care le avea. Nu avea el dreptul să primească mâncare și băutură de la credincioșii din Corint? Nu avea el dreptul să trăiască din darurile pe care i le trimiteau adunările? Și dacă ar fi fost căsătorit, nu ar fi avut dreptul – la fel ca mulți alții – să-și ia soția cu el în călătoriile sale? Soția lui ar fi avut atunci dreptul la purtarea de grijă plină de dragoste din partea adunării. Și în ceea ce privește activitatea sa profesională – meseria lui era facerea corturilor (Faptele apostolilor 18.3). Erau el și Barnaba obligați să lucreze și să-și câștige astfel propriul trai? Ei aveau dreptul să fie întreținuți de adunare. Mai târziu, în versetul 12, el clarifică de ce nu a făcut uz de acest drept. Aici el se referă doar la dreptul pe care îl avea de a fi întreținut cu mâncare și băutură de către adunare.

Pentru a-și întări acest drept, el aduce trei exemple din viața de zi cu zi, care confirmă ceea ce a spus. Pentru comandantul unei armate, aprovizionarea cu mâncare și băutură nu este o chestiune discutabilă, ci un lucru evident. Luați, de exemplu, un soldat. Singurul lucru la care el trebuie să se gândească este războiul. Pentru aceasta a fost pus în serviciu (2 Timotei 2.4). El trebuie să lupte, trebuie să învingă. Nu poate face nimic din toate acestea dacă trebuie să se ocupe și de mâncare și băutură. Hrana trebuie să-i fie adusă, chiar dacă este implicat în cea mai aprigă luptă. Astfel, soldatul primește putere pentru a continua lupta. Celelalte două exemple provin din agricultură și creșterea animalelor. Cine are o vie, vrea ca aceasta să dea mult rod. Cu cât recoltează mai multă roadă, cu atât poate vinde mai mult vin și cu atât mai mare sunt randamentul și profitul. Dar înseamnă asta că cel care a plantat o vie pentru altul nu are voie să mănânce din roadele ei? Bineînțeles că va mânca și el. La fel este și cu păstoriarea unei turme. Cel care se ocupă toată ziua de turmă, care are grijă de ea, are voie să bea din laptele pe care îl dă turma. În multe firme, aceasta

este valabil și astăzi. Produsele pe care le fabrică pot fi luate de muncitori uneori gratuit sau pentru o sumă mică.

De ce a ales Pavel tocmai aceste trei exemple, ale unui soldat, ale unui viticultor și ale unui păstor? Aceste exemple au ceva de spus și ție. Te poți recunoaște în aceste exemple. În a doua epistolă pe care Pavel i-o scrie lui Timotei, el îl numește „ostaș al lui Isus Hristos” (2 Timotei 2.3). Cu siguranță ai aflat deja că te afli pe teritoriu inamic. Ești înconjurat de mulți dușmani. Dar Domnul Isus este comandantul în luptă. El Se îngrijește ca tu să poți rezista atâta timp cât ai încredere în El. Și al doilea exemplu se aplică și ție. În Matei 20.1-16, Domnul Isus spune o pildă despre niște lucrători trimiși la o vie. Și tu ești un astfel de lucrător, care are voie să lucreze în vie. Poți avea încredere că Domnul Isus îți va da în curând o răsplată „dreaptă” pentru slujba ta (Matei 20.4). Dar nu este așa, că tu te poți bucura deja de lucrurile pe care le faci pentru El?

Al treilea exemplu, cel al turmei, are de-a face cu grija față de credincioși. În Ioan 10.16, Domnul Isus vorbește despre o turmă al cărei Păstor este El. Această turmă este formată din toate oile, care Îi aparțin și pe care El le numește „oile Mele” (Ioan 10.27). Și tu faci parte din aceste oi. Când vezi un credincios care se rătăcește, poți să-l cauți. Poți să încerci să-l aduci înapoi în turmă cu ajutorul Bibliei. Încearcă să-i dai hrană din Biblie și să-i trezești din nou gustul pentru ea. Biblia este numită laptele rațional, curat (1 Petru 2.2). Dacă îl dai și altora să se hrănească cu el, vei fi și tu întărit. Astfel vezi cum, în slujba lui Dumnezeu – și fiecare credincios a primit o slujbă de la Dumnezeu –, tu însuși primești de la Dumnezeu tot ce este necesar.

Citește din nou 1 Corinteni 9.1-7. - Care este contextul dintre capitolul 8 și capitolul 9?

28. Dumnezeu are grijă de slujitorii Săi

1 Corinteni 9.8-14: Vorbesc eu ca un om aceste lucruri, sau nu le spune și legea? Pentru că în legea lui Moise este scris: „Nu lega gura boului care treieră grâu”. De boi are grijă Dumnezeu? Sau spune anume pentru noi? Deoarece pentru noi s-a scris că plugarul trebuie să are cu speranță; și cel care treieră grâu, în speranța că va avea parte. Dacă v-am semănat cele spirituale, este mare lucru dacă vom secera cele materiale ale voastre? Dacă alții au parte de acest drept asupra voastră, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci suportăm toate, ca să nu punem nici o piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei care se ocupă cu lucrurile sfinte mănâncă de la templu și că cei care slujesc la altar au parte de la altar? Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.

Pavel continuă să arate că are dreptul la sprijin din partea adunărilor. În versetul 7, el a dat trei exemple din viața de zi cu zi. El a vorbit „după felul oamenilor”, adică așa cum este obișnuit printre oameni. Dar el nu se oprește aici. El merge un pas mai departe și citează ceva din Legea lui Moise. El vine, așadar, cu un exemplu din Cuvântul lui Dumnezeu, care are, desigur, mai multă putere decât ceea ce este obișnuit între oameni. Rânduiala citată se referă la un bou care treieră. Unui bou care treiera grânele nu era voie să i se lege gura. Această prescripție fusese dată de Dumnezeu, pentru că El cunoaște inima omului. Un stăpân cu inima tare și zgârcit putea să pună o botniță unui astfel de animal, pentru a-l împiedica să mănânce din grâu. Dacă boul ar fi mâncat din grâu, el ar fi putut atunci să ducă mai puțin grâu la piață și, prin urmare, să câștige mai puțin. Dar Dumnezeu hotărâse că un bou avea voie să mănânce din grâu în timp ce treiera. Așadar, Dumnezeu are grijă de boi. Soarta tuturor animalelor Îi este pe inimă. Acest fapt se poate citi în Psalmul 104.27,28. Și în Iona 4.11, Dumnezeu are grijă de vite, când hotărăște să cruțe Ninive.

Dar ceea ce contează cu adevărat în această regulă nu este grija lui Dumnezeu pentru boi, ci grija lui Dumnezeu pentru slujitorii Săi! Pentru aceasta a fost ea dată în primul rând. Prin aceasta Pavel vrea să spună foarte direct că el, în calitate de semănător și plugar – adică evanghelist – și ca cel care poate vedea roadele acestei munci, el poate să se aștepte să i se dea de mâncare. Fie că un slujitor ară sau treieră, el poate să se aștepte ca munca lui să dea roade. Cel care ară pregătește pământul pentru ca sămânța să poată fi semănată. Cel care treieră prelucrează recolta, după ce semințele au încolțit și s-au copt. Unul se află la începutul lucrării lui Dumnezeu, de exemplu când aduce Evanghelia cuiva. Celălalt se află la sfârșitul acestei lucrări, de exemplu când poate conduce un om la Domnul Isus. În ambele cazuri, el se ocupă cu semănatul lucrurilor spirituale. Dumnezeu va avea grijă de mijloacele necesare pentru această lucrare.

Și tu poți să le dai ceva material altor slujitori care te-au slujit spiritual. De fapt, este o datorie să faci aceasta. Cu toate acestea, este mult mai frumos să consideri acest fapt ca un privilegiu. Dacă frații trebuie să călătorească mult, le poți da bani pentru aceste călătorii. Altor, care distribuie multe scrieri, le poți da bani pentru scrieri. Dar chiar și atunci când nu au multe cheltuieli de acest fel, îi poți sprijini financiar, pentru ca ei să-și poată cumpăra mâncare și băutură și să-și întrețină locuința. Căci aici este vorba în primul rând de ceea ce se numește slujitori cu normă întreagă. Aceștia sunt oameni care și-au abandonat profesia pentru a-și dedica tot timpul slujirii Domnului. Ei au dreptul ca noi să le asigurăm întreținerea. Așa a rânduit Dumnezeu.

Pavel subliniază încă o dată dreptul pe care îl avea în această privință de la credincioșii din Corint. El spune că, dacă alții aveau acest drept, cu siguranță îl avea și el. Aveau ei pe cineva căruia trebuiau să-i mulțumească așa de mult ca lui? Cu toate acestea, el nu s-a folosit de acest drept. Pentru el, Evanghelia lui Hristos era mai importantă decât toate drepturile care îi reveneau. Dacă ceva era un obstacol pentru Evanghelie, el se abținea de la acel ceva. El prefera să suporte acuzațiile false aduse împotriva lui, decât să împiedice răspândirea Evangheliei. Imaginează-ți că el ar fi insistat asupra dreptului său față de credincioșii din Corint. Atunci ei i-ar fi dat bani și bunuri, dar în același timp s-ar fi lăudat cu asta. Atunci ei ar fi făcut posibil ca marele apostol să-și îndeplinească slujba. Ar fi putut chiar să creadă că au cumpărat Evanghelia. Pavel voia să împiedice asta cu orice preț.

Înainte de a continua, el își mai amintește de ceva. Există încă un exemplu în Vechiul Testament, care arată că cel care slujește lui Dumnezeu primește prin această slujbă ceva din care poate trăi. Este vorba despre preoți și leviți. În Vechiul Testament, preoții și leviții formau o clasă specială de oameni în Israel. Ei aveau sarcini de îndeplinit în cortul întâlnirii (când poporul era încă în pustiu) și mai târziu în templu (când poporul locuia în țara promisă). Când un israelit voia sau trebuia să aducă o jertfă, o aducea preotului. El o sacrifica, iar preotul o așeza pe altar. Dar Dumnezeu poruncise ca preoții să primească o parte din unele jertfe, pentru a le mânca ei înșiși. În Leviticul 6.16, de exemplu, se spune că preotul primea o parte din jertfa de mâncare. În versetul 26 al aceluiași capitol se spune că preotul, care aducea jertfa pentru păcat, trebuia să mănânce din ea. Preoții aduceau jertfe pe altar, iar leviții îi ajutau. În Numeri 18 se găsește ceva similar. Preoții primesc pieptul legănat și spata dreaptă (Numeri 18.18).

La leviți era puțin diferit. În același capitol, Numeri 18, începând cu versetul 18 israeliții primesc porunca să dea leviților o zecime din toate veniturile lor, ca răsplată pentru serviciul pe care îl prestau. În Deuteronomul 18.1-3 se menționează din nou modul în care seminția lui Levi trebuia să fie întreținută conform poruncilor lui Dumnezeu. Întreaga seminție a lui Levi, adică toți preoții și leviții, nu aveau moștenire în țară, ca celelalte seminții. Celelalte seminții puteau cultiva pământul pe care îl primiseră ca moștenire și trăiau din roadele lui. Seminția lui Levi însă nu avea

venituri din proprietăți funciare proprii. Pentru ei, DOMNUL era moștenirea lor. De aceea, DOMNUL a avut grijă – prin poruncile date poporului – ca ei să primească totuși ceea ce li se cuvenea.

Din aceasta, Pavel trage următoarea concluzie: „Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.” Așadar, nu te eschiva de la responsabilitatea ta de a-i ajuta pe frații și pe surorile care au plecat pentru Domnul, pentru a lucra pentru El, fără a primi un salariu fix. În a treia epistolă a lui Ioan, ai un exemplu frumos de cineva care a procedat astfel. Gaiu i-a ajutat pe frații pe care nici măcar nu-i cunoștea, „fiindcă au plecat pentru Numele Lui”, neluând nimic de la păgâni (3 Ioan versetele 1 și 7). Dacă vei privi astfel partea ta în lucrarea Domnului, vei fi și tu binecuvântat din belșug. Citește ce scrie în Maleahi 3.10. Când vei începe să dai pentru lucrarea Domnului, Dumnezeu va deschide ferestrele cerului și va revărsa binecuvântări din belșug asupra ta. Aici se află, ca să zicem așa, o provocare din partea lui Dumnezeu. Îndrăznești să accepți această provocare?

Citește din nou 1 Corinteni 9.8-14. - Legea spune: Trebuie să dai zeciuală. Ce crezi că spune „harul”?

29. Cum poți câștiga cât mai mulți oameni pentru Hristos?

1 Corinteni 9.15-21: Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea. Și n-am scris acestea ca să se facă așa cu mine; pentru că este bine pentru mine mai degrabă să mor, decât să-mi facă cineva zadarnică lauda. Pentru că, dacă vestesc Evanghelia, nu am de ce să mă laud; pentru că este pusă asupra mea o datorie; și este vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia. Pentru că, dacă fac aceasta de bunăvoie, am o plată; iar dacă nu de bunăvoie, îmi este încredințată o administrare. Care este deci plata mea? Este ca, vestind Evanghelia, să scutesc Evanghelia de cheltuială, nefolosindu-mă de dreptul meu în Evanghelie ca și cum mi-ar aparține. Pentru că, fiind liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să-i câștig pe cei mai mulți. 20. Și m-am făcut față de iudei ca iudeu, ca să-i câștig pe iudei; față de cei de sub lege, ca fiind sub lege, eu însumi nefiind sub lege, ca să-i câștig pe cei de sub lege; față de cei fără lege, ca fiind eu fără lege (nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos), ca să-i câștig pe cei fără lege.

Pavel și-a expus clar și detaliat dreptul său la sprijinul din partea credincioșilor. Dar acum vede pericolul ca credincioșii din Corint să creadă că le-a scris doar pentru a obține bani de la ei. Cu siguranță nu aceasta era intenția lui. În trecut nu acceptase nimic de la ei, și nu voia să o facă nici în viitor. La unii credincioși din Corint predomina gândul că el predica doar pentru propriul său avantaj. Pentru a respinge această idee, el spune că ar prefera să moară, decât să dea această impresie. El dorea să aibă glorie, dar nu pentru sine, ci pentru Evanghelie. El nu voia să fie împiedicat în niciun fel în predicarea Evangheliei (vezi versetul 12). Evanghelia trebuia să poată fi predicată în toată claritatea ei, fără niciun obstacol.

Banii pot juca un rol stingheritor în predicarea Cuvântului. Există un proverb care spune: „Cânt celui care îmi dă pâinea”. Aceasta înseamnă că suntem înclinați să le spunem oamenilor, care ne dau bani, ceea ce vor să audă. Putem chiar deveni complet dependenți de ei. Acest pericol amenință orice predicator care este angajat și plătit de oameni. Poți să te gândești la ceea ce scrie în 2 Timotei 4.3: „Va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor”. Un slujitor al Domnului trebuie însă să vorbească Cuvântul Domnului, fără să se gândească dacă va fi plătit sau nu de oameni.

Când Pavel propovăduia Evanghelia, nu era ceva cu care să se laude, spunând după motoul: „Ce bine că fac asta”. El avea această obligație față de Domnul, pentru că El îi dăduse această misiune. El vorbește despre o necesitate, care i-a fost impusă, nu de oameni sau de o organizație, ci de Domnul. El chiar pronunță un „vai” asupra sa, dacă nu ar propovădui Evanghelia. Propovăduirea Evangheliei nu era pentru el un fel de activitate voluntară. Activitatea voluntară este apreciată în general de societate. O astfel de apreciere ar fi fost și pentru el o răsplată, dacă ar fi lucrat ca voluntar pentru Domnul. Dar Pavel nu propovăduia Evanghelia din proprie inițiativă. Domnul îi încredințase această sarcină. Pavel era conștient de responsabilitatea sa. De aceea, nu voia să lege Evanghelia în niciun fel de bani sau bunuri. Plata lui consta în siguranța aprobării Domnului său că acționa în mod corect. Această „plată” îi era suficientă. El nu avea nevoie de recompense din partea credincioșilor din Corint. El voia să propovăduiască Evanghelia gratuit și să nu-și exercite dreptul la sprijin. În acest fel, el rămânea liber față de toți.

Dar această libertate se referea numai la slujba sa. În ceea ce privea persoana sa, el voia să fie robul tuturor, pentru a câștiga cât mai mulți pentru Domnul Isus prin Evanghelie. În acest sens, el seamănă cu Domnul Isus Însuși, care a făcut totul fără să pretindă vreo răsplată! Cine era atât de liber ca El? El nu a lăsat pe nimeni să-I spună ce să facă. Dar cine a fost vreodată un slujitor ca El? El nu venise să facă voia Lui, ci voia Tatălui Său.

Pavel se făcuse și el sclav al tuturor. El dorea să slujească pe toți cu Evanghelia. Acolo unde putea să se adapteze ascultătorilor săi, o făcea. Când predica iudeilor, se purta ca un iudeu. Asta însemna, de exemplu, că nu mânca carne de porc când stătea la masă cu un iudeu. Voia să-și păstreze deschisă calea către inima iudeilor, respectând pe cât posibil formele exterioare care erau atât de importante pentru ei. El respecta poruncile Legii, dacă astfel putea câștiga un iudeu pentru Evanghelie. Asta nu înseamnă că el predica din nou Legea. El era personal liber de Lege și nu se lăsa din nou supus jugului Legii. Doar când situația era de așa natură încât servea promovării Evangheliei, el se adapta. Când propovăduia Evanghelia păgânilor, adică oamenilor cărora Dumnezeu nu le dăduse Legea, el proceda altfel. Se cobora la nivelul lor de gândire. În Faptele apostolilor 17.22-34 poți citi un discurs al lui Pavel care s-a adaptat gândirii oamenilor din Atena.

Dar adaptarea este posibilă și în alte privințe. Gândește-te doar la misionarii care merg în interiorul Africii, sau în alte țări cu o cultură complet diferită, pentru a propovădui Evanghelia acolo. Ei găsesc cea mai bună cale de acces pentru Evanghelie atunci când trăiesc în același mod ca populația locală.

Aceasta nu înseamnă că Pavel s-a comportat fără Lege. Chiar și acolo unde s-a adaptat păgânilor, el a rămas supus lui Hristos. El nu a vrut niciodată să se comporte într-un mod în care Cel care l-a trimis să nu poată fi de acord. Un exemplu frumos despre modul în care ar trebui să ne adaptăm oamenilor se găsește în Ioan 3 și 4. În Ioan 3, Domnul Isus vorbește cu un lider spiritual important al lui Israel, iar în Ioan 4, El vorbește cu o femeie păcătoasă până în măduva oaselor. Este frumos să vedem cum Domnul vorbește cu fiecare așa cum este potrivit pentru el (Ioan 3.1-12; 4.7-26).

Lecția este clară. Adaptează-te cât mai mult posibil la interlocutorul tău, pe care vrei să-l câștigi pentru Evanghelie. Dar ține-ți bine în minte scopul tău. Recunoaște binele Legii în fața cuiva care se supune Legii (așa cum au făcut mulți creștini reformați). Astfel, conversația rămâne posibilă. Încearcă să arăți care a fost efectul Legii (moartea și judecata; 2 Corinteni 3.7-9) și care este soluția lui Dumnezeu pentru această problemă (Hristos a purtat blestemul Legii; Galateni 3.13). În timpul conversației, fii conștient că ești liber de Lege și nu te lăsa convins de celălalt să te supui Legii. În discuțiile cu oamenii din lume, care nu au nimic religios și își irosesc viața în goana după bani,

Capitolul 9

alcool, droguri și sex, procedează altfel. Stai lângă ei și spune-le că îi înțelegeți în căutarea lor după fericire. Fii prietenul lor; Domnul Isus a fost numit „prietenul vameșilor și al păcătoșilor” (Matei 11.19). Le poți povesti despre fericirea pe care ai găsit-o în Domnul Isus. Dar, în timpul conversației, fii conștient că ești supus legii lui Hristos și nu te lăsa ispitit de un mod de viață lumesc.

Citește din nou 1 Corinteni 9.15-21. - Ai și tu dorința de a câștiga oameni pentru Hristos?

30. Totul pentru Evanghelie

1 Corinteni 9.22-27: Față de cei slabi m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să mântuiesc pe unii. Și fac toate pentru Evanghelie, ca să mă fac împreună – pătaș cu ea. Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.

Tu ai înțeles desigur că viața lui Pavel era complet dedicată Evangheliei. El a supus totul Evangheliei. El voia să slujească tuturor. Era o singură persoană pe care nu o slujea, și anume pe sine însuși.

În afară de aceasta, el considera fiecare om ca o creatură care avea să-și piardă sufletul și care trebuia câștigată pentru Hristos. El se apropia cât mai mult posibil de celălalt, în situația în care se afla acesta. Astfel, el se apropia de cel slab, ca și cum el însuși ar fi fost slab. El ținea seama de conștiința celui slab și avea mare grijă să nu facă nimic care l-ar fi putut îndepărta pe cel slab de mesajul Evangheliei. Se poate spune că niciun efort nu era prea mare pentru el pentru a câștiga un singur om. A făcut asta pentru că fiecare om are o valoare inestimabilă pentru Dumnezeu. Cu cât ești mai conștient de asta, cu atât te vei strădui mai mult să le vestești Evanghelia semenilor tăi. „Să mântuiesc pe unii”, acesta era scopul lui Pavel. Una dintre cele mai importante condiții pentru aceasta este renunțarea la sine: să nu te gândești la tine însuși și să nu fii preocupat de tine însuși. Pavel a făcut totul pentru Evanghelie, pentru a putea avea parte de ea. El vorbește despre Evanghelie ca despre o persoană cu care ai de-a face. Când cineva este foarte important pentru tine, faci multe pentru el. Evanghelia era o „persoană” atât de importantă pentru el, încât era dispus să facă totul pentru ea.

Pentru a ilustra aceasta, Pavel dă câteva exemple din lumea sportului. El folosește adesea exemple din acest domeniu, deoarece se pot face comparații bune între lumea sportului și viața unui creștin. Atât pentru sportiv, cât și pentru creștin, trei lucruri sunt importante:

- (1) antrenamentul;
- (2) competiția;
- (3) premiul.

Înainte de a începe o competiție, trebuie să te antrenezi. Cu cât competiția este mai importantă, cu atât antrenamentul va fi mai intens. Cu cât antrenamentul este mai intens, cu atât pregătirea este mai bună. Există cluburi pentru o serie de sporturi, unde totul se reduce la relaxare. Mai ales persoanele în vârstă încearcă astfel să se mențină în formă. Antrenamentul este foarte sociabil și

nu este orientat spre performanță. Competiția este doar pentru distracție, iar dacă se câștigă, este un bonus. Nu este nimic de obiectat, dar Pavel nu vede astfel cursa creștină. Imaginea pe care o are în minte, și pe care ți-o prezintă, este cea a unui atlet care își controlează complet corpul. Atletii care participau în vremea lui la Jocurile Istmice (comparabile cu Jocurile Olimpice cunoscute astăzi, dar și pe atunci), care aveau loc regulat în toate marile orașe din Asia Mică, aveau o perioadă de pregătire de zece luni. În timpul acestei perioade de pregătire, atletul se supunea voluntar unui antrenament dur. Marii antrenori ai vremii le repetau mereu candidaților lor: „Trebuie să duceți o viață regulată, să mâncați puțin, să renunțați la dulciuri și să vă antrenați la orele stabilite, indiferent dacă este foarte cald sau foarte frig.” Horatius spunea: „Tânărul care câștigă competiția a îndurat multe și a făcut multe. A transpirat și a îndurat frigul. S-a abținut de la dragoste și vin.” Perioada de antrenament era pentru atletul grec o perioadă de viață în izolare. Era o perioadă de renunțare la lucruri care erau bune în sine, dar care îl împiedicau să obțină performanțe optime. S-a abținut de la tot ceea ce îi era dăunător.

Când Tertulian aplică exemplul atleților la creștinii persecutați, el spune: „Sunt chinuiți, epuizați, obosiți.” Ai putea aplica această descriere creștinilor din timpul nostru? Îndrăznesc să afirm că noi, creștinii, ducem o viață leneșă și hedonistă [n.tr.: concepție etică, conform căreia scopul vieții ar fi plăcerea, desfătarea]. Privește cu atenție un astfel de atlet grec (și, de asemenea, sportivii de elită de astăzi): se antrenează intens timp îndelungat, fac multe sacrificii și acceptă neplăceri, și asta pentru o competiție care poate dura câteva minute sau ore (în funcție de sport) și al cărei rezultat maxim este o coroană efemeră. Acum întreabă-te: Dacă acești sportivi reușesc să facă asta, nu ar trebui oare să mă supun de bunăvoie unei discipline stricte și renunțării de sine pentru a-L sluji pe Domnul Isus într-un mod demn de El? Dacă noi, creștinii, ne-am dedica unei vieți de renunțare cu aceeași dăruire ca atletul grec, ce putere și ce binecuvântare ar radia viața noastră și cum ar fi aceasta spre gloria lui Dumnezeu!

Este clar că într-o competiție există adversari. Pavel era pe deplin conștient de împotrivirea din cursa sa. El scrie despre aceasta în epistola sa către Filipeni. În capitolul 3.13,14, poți vedea clar: Pavel aleargă pe pista de atletism. El uită tot ce este în spatele lui, pentru că ar putea fi fatal să se uite înapoi. Astfel, el aleargă spre țintă. Pavel nu vrea să spună aici că nu mai trebuie să ne gândim la păcatele pe care le-am comis în trecut, chiar dacă toate sunt iertate. Greșelile din trecut trebuie să ne țină cu picioarele pe pământ. El se gândește aici la slujba sa pentru Hristos. El nu se lasă pe spate într-un fotoliu confortabil, ca să se laude cu tot ce a făcut. El nu a atins încă ținta și de aceea aleargă după ea.

Primele versete din Evrei 12 arată aceeași imagine (Evrei 12.1-2). Pavel vede mulțimile care populează stadionul în timp ce atleții se pregătesc pentru competiție. Tot ceea ce poate împiedica atingerea performanței maxime trebuie îndepărtat. La fel, creștinul trebuie să renunțe la orice povară și păcat. Poate că știi lucruri din viața ta, pe care trebuie să le pui în ordine. Ele apasă ca o povară pe conștiința ta. Asigură-te că această povară dispare. La fel este și când nu ai renunțat încă la anumite păcate din viața ta. Mărturisește-le! Atunci vei putea continua cursa fără obstacole. Și ține-ți privirea neîncetat ațintită asupra lui Isus.

Aceasta ne readuce la versetul din 1 Corinteni 9.26. Ceea ce se spune acolo este, de asemenea, demn de remarcat. Țelul cursei este clar pentru tine, nu-i așa? Știi, pentru a vorbi din nou cu Filipeni 3.14, în ce direcție alergi. Altfel ești ca un ciclist care s-a desprins de grup și apoi s-a rătăcit. Pedalează cât poate, ca să-i ajungă din urmă pe ceilalți, dar se află pe un drum greșit. Energie complet irosită! Sau ca boxerul pe care îl menționează Pavel, care lovește în aer. El se pregătește să dea un pumn puternic, dar adversarul său se ferește cu agilitate. Lovitura lovește în

Capitolul 9

gol, iar forța care se ascunde în spatele ei se risipește în aer, fără niciun efect asupra adversarului. Un creștin are o orientare clară către țintă.

În cele din urmă, premiul, pentru că despre asta este vorba în cele din urmă. Domnul Isus are cununi (cununi de victorie) pregătite pentru creștinii credincioși care s-au dedicat complet competiției. El le va împărți când vom fi cu El. Cea mai frumoasă răsplată pe care mi-o pot imagina este ca El să-mi spună ceea ce spune în Matei 25.21: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău”.

Dar mai este ceva, pentru care Pavel se dedică atât de mult propovăduirii: el nu vrea să devină „dezaprobat”, după ce a predicat altora. Ar fi devenit dezaprobat dacă ar fi predicat doar, dar nu ar fi trăit după ceea ce predica. El nu voia să fie considerat cineva care spunea lucruri frumoase și îi îndemna pe alții să renunțe la tot, în timp ce el însuși ducea o viață plină de plăceri. De aceea, el aplică la sine ceea ce tocmai a spus despre atlet. Literalmente scrie că el își chinuie trupul, referindu-se astfel la antrenamentul dur dinaintea competiției. Pavel s-a supus unei discipline stricte. Cuvântul „dezaprobat” nu înseamnă că Pavel ar fi putut să se piardă. Înseamnă că cineva, care îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus și vrea cu adevărat să trăiască pentru El, este conștient de responsabilitatea sa. O astfel de persoană va face totul, pentru a arăta în viața sa pentru cine trăiește. Cineva care este creștin doar cu numele, doar în aparență, nu se va mântui prin aceasta. Aceasta va fi explicat mai detaliat în prima parte a capitolului următor.

Citește din nou 1 Corinteni 9.22-27. - Cum stai cu programul tău de antrenament?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/9>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 10

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	69
Capitolul 10.....	69
31. Lucruri care s-au întâmplat ca exemple pentru noi	69
32. Cel care gândește că stă în picioare	71
33. Comuniunea cu Hristos	73
34. Masa Domnului	75
35. Faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu.....	78

31. Lucruri care s-au întâmplat ca exemple pentru noi

1 Corinteni 10.1-6: Pentru că nu vreau, fraților, să fiți neștiutori că părinții noștri toți erau sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași hrană spirituală; și toți au băut aceeași băutură spirituală, pentru că beau dintr-o stâncă spirituală care îi urma (și stâncă era Hristosul). Totuși cei mai mulți dintre ei nu l-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au fost uciși în pustiu. Și acestea au devenit pilde pentru noi, ca să nu fim poftitori de rele, cum au poftit și ei.

Cu versetele 1-13 din acest capitol, Pavel continuă imediat subiectul de la sfârșitul capitolului anterior. Acolo era vorba despre cineva care predica și îndeplinea o anumită slujbă pentru Dumnezeu. În pasajul care urmează, este vorba despre oameni care aparțin în exterior poporului lui Dumnezeu, dar în interior nu au nicio parte la el. Istoria poporului Israel servește ca ilustrare pentru aceasta. Acolo erau oameni, care se bucurau de privilegiile, pe care Dumnezeu le dăduse poporului Său. Cu toate acestea, ei nu au ajuns în țara promisă, ci au fost nimiciți în pustiu.

Aceasta are o semnificație profundă pentru noi, creștinii credincioși. Mulți se numesc creștini, sunt botezați, chiar iau parte la Cina Domnului, dar totuși sunt pierduți pentru eternitate. De ce? Pentru că în interiorul lor nu au o viață nouă. Nu a avut loc o adevărată convertire la Dumnezeu, nu au avut niciodată o pocăință sinceră înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele lor. Acești oameni cred că Dumnezeu ar fi mulțumit, dacă ei respectă anumite rânduieli, cum ar fi botezul și Cina Domnului. În creștinism, aceste rânduieli sunt numite sacramente. În bisericile protestante există două sacramente: botezul și Cina Domnului; în Biserica Romano-Catolică există încă cinci. Aceste așa-numite sacramente au în comun faptul că sunt doar semne exterioare.

Să luăm în considerare botezul și Cina Domnului. Din ce constau acestea? La botez se folosește apă obișnuită. Cina Domnului este sărbătorită cu pâine obișnuită și vin obișnuit. Dar să luăm în considerare semnificația, pe care o acordă o mare parte a creștinătății acestor lucruri exterioare,

precum botezul și Cina Domnului. Uneori se spune că prin botez primim o viață nouă sau că prin participarea la Cina Domnului primim parte la viața veșnică. Se afirmă, așadar, că participarea la aceste semne exterioare produce o înnoire interioară. Mulți creștini cred aceasta și își întemeiază pe ele siguranța mântuirii. Dar faptul acesta este o mare eroare, care nu va duce decât la pierzarea multor oameni.

Pentru a combate această eroare, Pavel face referire la istoria lui Israel. El începe cu cuvintele: „Pentru că nu vreau să fiți neștiutori”. Era important pentru el ca credincioșii din Corint să știe aceasta. Apoi enumeră privilegiile lui Israel. În primul rând este norul. În Exodul 13.21,22 citești că Dumnezeu locuia în acest nor și astfel arăta poporului Său calea după ce acesta ieșise din Egipt. În Exodul 14.19,20, norul s-a așezat între egipteni și israeliți, astfel încât egiptenii nu au putut ajunge la israeliți. Norul este un semn al prezenței DOMNULUI, al călăuzirii și al protecției Sale. Apoi, toți au trecut prin mare. Cum s-a întâmplat aceasta este descris în Exodul 14. Trecerea prin mare corespunde botezului. Așa scrie și aici: „... și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare”. A boteza înseamnă a fi adăugat. Moise era conducătorul lor. El fusese chemat de DOMNUL pentru aceasta. Ei trebuiau să-l asculte, altfel nu puteau rămâne cu poporul.

Privilegiile menționate în continuare se referă la mâncare și băutură. La urma urmei, israeliții aveau nevoie de hrană, pentru a rămâne în viață și pentru a avea putere pentru călătoria prin pustiu. În Exodul 16 și 17, Dumnezeu dă poporului mană din cer ca hrană și apă din stâncă ca să bea (Exodul 16.13–15; 17.6). Dar vezi cum este menționat acest fapt în capitolul nostru? Aici este vorba despre hrană spirituală și băutură spirituală. Nu era oare mană obișnuită ceea ce mâncau și nu era oare apă, în adevăratul sens al cuvântului, cea care curgea din stâncă? Ba da, dar Pavel vrea să spună că mana, în sensul strict al cuvântului, și apa, în sensul strict al cuvântului, au o semnificație spirituală. Israelii de atunci nu au înțeles aceasta, de aceea nu este scris așa în Exodul. Noi, însă, putem ști acum că aceste lucruri au o semnificație spirituală, pentru că avem întreaga Biblie.

În Evanghelia după Ioan, în capitolele 6 și 7, Domnul Isus vorbește, de asemenea, despre mană și apă. După ce a vorbit despre mană, El spune: „Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer” (Ioan 6.49-51, vezi și versetele 31-35). În capitolul 7, El vorbește despre „râuri de apă vie” (Ioan 7.38). Versetul următor oferă explicația: „Dar a spus aceasta despre Duhul” (Ioan 7.39). Acum ne putem întreba: „Dar dacă israeliții nu știau aceasta, de ce scrie așa aici?” Gândesc că deoarece ei nu ar fi trebuit să considere ca fiind ceva de la sine înțeles faptul că erau aprovizionați în acest fel. Era purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care se manifesta mereu în mod nou, când mana stătea pregătită gata de adunat în fiecare dimineață.

La fel este și cu „stânca spirituală”. În cazul israeliților era o stâncă în sensul strict al cuvântului, dar această stâncă nu i-a urmat, desigur, prin pustiu. Mai degrabă, aceasta înseamnă că Hristos i-a însoțit și le-a dat apă când aveau nevoie. Faptul că aveau apă de băut de fiecare dată se datora purtării de grijă a lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a putut oferi această îngrijire, pentru că El a văzut dinainte venirea Fiului Său, Isus Hristos. De aceea se spune aici: „Stânca era Hristosul.” Fiecare binecuvântare, pe care Dumnezeu a dat-o vreodată poporului Său, a putut fi dată numai pentru că Hristos urma să devină Mântuitorul poporului Său. Pentru noi, care trăim în timpul de după venirea lui Hristos, nu este altfel. Și noi datorăm fiecare binecuvântare lui Hristos și lucrării Sale, pe care El a împlinit-o pe Golgota.

După ce Pavel a enumerat câteva privilegii, de care se bucura tot poporul (cuvântul „toți” apare de nu mai puțin de cinci ori în versetele 1-4), versetul 5 are efectul unui duș rece: „Totuși cei

mai mulți dintre ei nu I-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au fost uciși în pustiu.” Cum este posibil? Atâtea privilegii și totuși au pierit?! Nu se poate altfel, decât că poporul a folosit greșit aceste privilegii. *Și asta ni se poate întâmpla și nouă!* Noi nu suntem cu nimic mai buni. De aceea trebuie să luăm aminte la lucrurile care s-au întâmplat cu Israel. Ele sunt exemple, pe care trebuie să le lăsăm să acționeze asupra noastră, pentru că Dumnezeu ne dă aceste exemple, pentru a ne avertiza.

Știi tu cu ce a început toată nenorocirea, pe care poporul și-a atras-o și prin care a fost doborât în pustiu? Prin faptul că s-au dezgustat de mană. Astfel, au poftit după lucruri rele (versetul 6). Au tânjit după Egipt și și-au amintit „cât de bine le era acolo”. Au uitat pur și simplu cum suspinau sub jugul sclaviei. Poți citi această istorie în Numeri 11 (Numeri 11.4-7).

Primul exemplu negativ se găsește în versetul 6. De ce este această istorisire un exemplu pentru noi? Numai atunci când Domnul Isus (El este adevărata mană, după cum știi) înseamnă totul pentru inima și viața noastră, noi nu vom tânji după lucrurile lumii. Prin lucrarea Domnului Isus, ai fost eliberat din strânsoarea lumii. Tu îi datorezi totul Lui. Dar dacă te plictisești să citești Biblia, pentru a-L cunoaște mai bine, dacă te plictisești să te rogi, să dai mărturie despre El, pe scurt: dacă gusturile tale se schimbă, începi să te gândești din nou la vremea când trăiai în lume. Ce plăceri aveai atunci! Făceai tot ce-ți doreai. Uiți pur și simplu cât de mizerabil erai atunci. Și, fără să vezi nimic rău în asta, faci din nou lucruri care aparțin vechii tale vieți. Da, așa se întâmplă! De aceea trebuie să luăm foarte în serios aceste exemple. Rămâi aproape de Domnul Isus. El este adevărata împlinire. Nu ai nevoie de nimic mai mult.

Citește din nou 1 Corinteni 10.1-6. - Gândește-te cum poți aplica acest pasaj la propria ta viață.

32. Cel care gândește că stă în picioare ...

1 Corinteni 10.7-13: Nici nu fiți idolatri, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace”. Nici să nu curvim, cum au curvit unii dintre ei și, într-o singură zi, au căzut douăzeci și trei de mii. Nici să nu-L ispitim pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei și au pierit prin șerpi. Nici să nu murmurați, cum au murmurat unii dintre ei și au pierit prin Nimicitorul. Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor. Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost omenească; și credincios este Dumnezeu, care nu va îngădui să fiți ispitiți peste ce puteți, ci, împreună cu ispita, va pregăti și scăparea, ca voi să o puteți răbda.

La sfârșitul pasajului anterior, am scris: Rămâi aproape de Domnul Isus. Dacă faci asta, pur și simplu nu vei avea înclinația de a face rău. Dacă nu o faci, ți se va întâmpla același lucru ca și israeliților.

În versetul 6 se găsește de fapt rădăcina, cauza primară a tuturor celorlalte păcate, pe care le-a comis poporul Israel. Când dorința de a trăi cu și pentru Hristos scade, alte dorințe îi iau locul. Vei fi atras într-o beție de mâncare, băutură și plăceri. Pavel se gândește aici la „sărbătorile” legate de vițelul de aur (Exodul 32.1-6). Moise era plecat de mult timp, de aceea voiau un Dumnezeu vizibil. Astfel, ei au pierdut din ochi pe DOMNUL și s-au scufundat într-o mlaștină de desfrâu. Au devenit idolatri. Idolatria înseamnă a pune ceva în locul lui Dumnezeu și al lui Hristos. Aceasta se poate întâmpla foarte repede. Nu trebuie să fie vorba neapărat de lucruri

Capitolul 10

despre care știi că sunt păcătoase și greșite. Se vede aceasta la poporul Israel. În ce consta idolatria lor? Răspunsul se află imediat după aceea: mâncarea, băutura și distracția. Sunt acestea ocupații greșite? Cu siguranță nu! Dar pentru Israel erau cu siguranță greșite.

Poporul pierduse legătura cu Moise, marele său conducător. El era plecat de mult timp, oamenii nu-l mai vedeau și nu-l mai auzeau. De aceea i-au spus lui Aaron să le facă un dumnezeu. Aaron face aceasta, și vițelul de aur apare pe soclul său. Apoi încep să mănânce, să bea și să se distreze. Care este cauza mâncatului, băutului și al distracției? Lunga absență a lui Moise. Ce exemplu ne oferă aceasta? Domnul Isus este plecat de mult timp, încât pare că nu Se va mai întoarce. Așadar, vrem să ne facem un trai confortabil în această lume și să ne bucurăm de viață. Ne facem și un dumnezeu, unul pe care îl putem vedea, care ne place, și viața devine o mare sărbătoare! Dar este o sărbătoare fără adevăratul Dumnezeu. Astfel de voci le poți auzi de la oameni care mărturisesc că sunt creștini, dar nu se așteaptă la venirea lui Hristos. În Matei 24.48-51, Domnul Isus vorbește despre comportamentul creștinilor mărturisitori care pierd din vedere venirea Lui. Pentru a nu deveni idolatri, este important să așteptăm cu stăruință venirea Domnului Isus. Despre credincioșii din Tesalonic se spune că s-au „întors de idoli la Dumnezeu” și au așteptat „din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9-10).

Următoarea avertizare este să nu curvim. Curvia este ceea ce în limbajul comun se numește „adulter”. În limbajul biblic, nu este altfel. Evenimentul la care se face referire aici se găsește în Numeri 25. Curvia practică acolo consta în faptul că bărbații israeliți se căsătoreau cu femei moabite (Numeri 25.1-2). Ei s-au căsătorit cu femei „străine”, care nu aparțineau poporului lui Dumnezeu. Ei au iubit persoane, pe care Dumnezeu le-a interzis să le iubească (Deuteronomul 23.3-6). Și acest eveniment este un exemplu pentru noi. În primul rând, el conține o avertizare directă de a nu curvi. Cât de îngrozitoare este această curvie în sensul strict al cuvântului am văzut deja în capitolul 6. Dar există și curvie în sens spiritual. Când iubim persoane, care nu vor să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu, „curvim”. Desigur, nu este vorba aici de dragostea pentru Hristos, care trebuie să ne anime când le ducem Evanghelia păcătoșilor, pentru ca ei să fie mântuiți. Nu ar fi bine să nu avem dragoste pentru oamenii pierduți. Nu, este vorba despre relații de dragoste în care, în practică, nu se pune întrebarea ce părere are Dumnezeu despre ele. Iacov nu se sfiește să scrie în epistola sa: „Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu?” (Iacov 4.4).

Adulterul este o formă specifică de curvie. Trebuie să fii conștient că în lume nu a fost și nu este loc pentru Hristos. Lumea L-a respins și încă Îl respinge. Oricine nu L-a primit pe Hristos aparține lumii și trăiește în vrăjmășie față de El. Așa vede Dumnezeu lucrurile și așa trebuie să le vedem și noi. Poate că oamenii lumii vorbesc despre El în mod prietenos și apreciativ, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Dumnezeu îi vede astfel. Cine trăiește în acest fel și continuă să trăiască astfel, va avea în final foarte puțin din creștinism. Mărturia unor astfel de oameni dispare complet cu timpul.

În versetul 9 suntem avertizați să nu-L ispitim pe Hristos. În inimile oamenilor apar îndoieli cu privire la calea pe care Dumnezeu o urmează cu ei. Ei se întreabă dacă Dumnezeu are cu adevărat intenții bune față de ei și își exprimă neîncrederea. Această sămânță a îndoielii este lucrarea lui satan. Așa a venit el deja în Grădina Eden sub forma unui șarpe la Eva și i-a șoptit: „Oare așa a spus Dumnezeu?” Astfel a turnat otrava neîncrederii în inima ei. Și de atunci a procedat mereu în acest fel și cu mult succes. Când îți vin gânduri de îndoială față de Dumnezeu, poți fi sigur că satan ți le inspiră. Nu ceda! Continuă să ai încredere în Dumnezeu, chiar dacă

pare că lui Dumnezeu nu-i pasă de tine. Altfel, veninul șarpelui va continua să acționeze încet și te va face să pieri odată cu lumea.

Pavel avertizează și împotriva murmurului. Murmurul este unul dintre păcatele cele mai frecvente ale poporului Israel în timpul călătoriei sale prin pustiu. Ei găseau mereu un motiv pentru a-și exprima nemulțumirea față de Dumnezeu. Ai avut vreodată probleme cu asta? Ai grijă să nu te lași infectat de spiritul nemulțumirii. El îți va suga toată bucuria și recunoștința, pe care le simți în mod normal față de Dumnezeu. Atunci nu vei mai putea experimenta bucuria unei vieți trăite cu Dumnezeu. Murmurul îți strică viața și te transformă într-un morocănos, astfel încât nu mai ești o mărturie.

De fapt, întreaga istorie a lui Israel este o singură ilustrare mare. Tot ce s-a întâmplat poporului s-a întâmplat ca avertisment pentru noi. Te poți întreba: era necesar? Sigur că da! Dacă nu ești atent, vei merge cu lumea, te vei plânge împreună cu cei care murmură, vei alerger după cei care vor să îmbunătățească lumea, vei dori să-ți menții corpul sănătos consumând exclusiv produse biologice-dinamice, vei cădea în capcana băieților sau a fetelor frumoase etc. etc. Te rogi și mulțumești pentru mâncare, mergi la biserică sau la adunări, și după aceea? ... Exact, cazi pradă ispitelor lumești. Așadar, nu face ca Israelul. Ai fost avertizat.

Trăim la „sfârșitul veacurilor”. Nu mai rămâne decât judecata, pentru că nu mai există nicio speranță că omul va îndeplini așteptările lui Dumnezeu. Peste tot se vede desfrâul total al omului. Istoria lui Israel este o ilustrare potrivită a acestui fapt. Cine, în ciuda acestei argumentări detaliate a apostolului, încă se încrede în sine, se poate aștepta la căderea lui iminentă. Nu există nicio garanție că noi nu vom cădea. Cine crede că stă în picioare, doar pentru că se numește creștin și crede că se comportă creștinește, va cădea cu siguranță de la Dumnezeu cel viu. Mărturisirea este importantă, dar are valoare numai dacă provine dintr-o relație vie cu Dumnezeu și cu Hristos. Din fericire, oricine are o astfel de relație cu Dumnezeu poate conta pe credințioșia Lui. Indiferent de ispitele care te pot face să cazi, Dumnezeu este încă prezent. El este deasupra circumstanțelor și te va ajuta, dacă nu te încrezi în tine însuși, ci în El. Atunci El va crea și ieșirea din ispită, astfel încât să o poți îndura. Tot ce ți se poate întâmpla este cântărit de Dumnezeu. El nu te va pune la încercare peste puterile tale, chiar dacă uneori ar putea părea așa. În ciuda aparențelor și a sentimentelor tale în astfel de situații, contează pe credințioșia lui Dumnezeu. El nu va permite să ajungi de rușine!

Citește din nou 1 Corinteni 10.7-13. - Ce înveți despre tine din aceste versete și ce înveți despre Dumnezeu?

33. Comuniunea cu Hristos

1 Corinteni 10.14-17: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.

Cu versetul 14 începe un nou subiect. Până acum, Pavel a considerat Adunarea ca fiind casa în care locuiește Dumnezeu. Și pentru că El locuiește în ea, El are dreptul să hotărască cum trebuie să se comporte credincioșii în ea. Este casa Lui, până la urmă. Dacă în Adunare se întâmplă

Capitolul 10

lucruri pe care El nu le dorește, atunci El hotărăște cum trebuie să se procedeze împotriva lor. În capitolul 5 avem un exemplu clar în acest sens. Acolo scrie că cel rău trebuie dat afară (1 Corinteni 5.13b). Tema pe care o abordează acum Pavel este încă legată de Adunare. Dar acum Adunarea nu mai este considerată doar o casă, ci mai ales un trup. În versetul 17 citești despre „un singur trup”. Vom vedea imediat ce înseamnă asta.

Mai întâi încă ceva despre acest verset. Acest verset continuă pasajul anterior. De fapt, este un fel de rezumat al versetelor 1-13. Versetele anterioare au arătat clar că idolatria este ceva care îți distrage privirea de la Dumnezeu și de la Hristos. Este ceva care Le ia locul. Ce anume este acest „ceva” este diferit pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Probabil că știi care sunt lucrurile care se interpun atât de ușor între tine și Dumnezeu. Dar chemarea „Fugiți!” este aceeași pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Cine se lasă pradă oricărei forme de idolatrie nu poate avea parte de binecuvântările care sunt rezultatul comuniunii cu sângele lui Hristos.

În cazul credincioșilor din Corint era tendința de a se întoarce în templul idolilor. Pentru că deveniseră creștini, se puteau convinge că un idol nu era nimic. Dar această întoarcere era o greșală. Nu poți participa la ceremonii religioase idolatre fără a-ți renega poziția de creștin. Credincioșii din Corint ar trebui să se gândească bine la aceasta. Pavel li se adresează ca unor oameni cu judecată, adică capabili să judece ceea ce fac. Incoerența participării lor la idolatrie este exprimată cel mai clar prin faptul că Pavel le prezintă comuniunea pe care o aveau ca și creștini credincioși. Ca și creștini credincioși, ei sărbătoreau în fiecare duminică Cina Domnului. În acest context, ei foloseau un pahar și pâine, așa cum spusese Domnul Isus. Despre instituirea Cinei Domnului de către Domnul Isus poți citi în Evangheliile (Matei 26.26-28; Marcu 14.22-24; Luca 22.19-20). Despre aceasta poți citi și în capitolul următor al acestei epistole (1 Corinteni 11.23-26). Acolo se vorbește mai ales despre faptul că Cina Domnului este o masă de aducere aminte. Când mâncăm din pâine și bem din pahar ne amintim de ceea ce a făcut Domnul Isus aici pe pământ. Ne gândim la El, o facem în amintirea Lui. Voi vorbi mai multe despre aceasta când vom medita asupra capitolului 11 din 1 Corinteni.

În capitolul 10, pe care îl avem acum în fața noastră, este evidențiată o altă latură. Aici este vorba despre faptul că, prin participarea la Cina Domnului, ai părtășie cu sângele și trupul lui Hristos. Desigur, nu știu dacă participi deja la Cina Domnului. Dacă nu este încă cazul, sper că o vei face în curând. Desigur, nu pentru a „face parte din grup”, ci din dragoste pentru Domnul Isus, pentru că El a dorit aceasta. Totuși, este important să vezi unde trebuie să aibă loc aceasta. Pentru aceasta, trebuie să afli dacă locul în care vrei să participi la Cina Domnului respectă ceea ce scrie aici. În primul rând, aceasta înseamnă:

1. Oamenii se adună acolo pentru a exprima comuniunea cu sângele lui Hristos și cu trupul lui Hristos? Așa scrie în versetul 16.
2. În al doilea rând: oamenii se adună acolo ca o unitate, așa cum se exprimă în pâinea cea unică? Așa scrie în versetul 17.

Poate că ți se pare puțin dificil. Este de înțeles. Trebuie să depui puțin efort pentru a înțelege aceste lucruri. Pavel nu spune în zadar că le vorbește ca unor oameni cu judecată. Acestea nu sunt lucruri despre care se vorbește cu copiii. Prin urmare, participarea copiilor la Cina Domnului nu corespunde gândirii lui Dumnezeu. Cine participă la Cina Domnului trebuie să înțeleagă într-o oarecare măsură ce face. Voi încerca să clarific aceasta.

Cuvântul „comuniune”, care apare atât de des în acest pasaj, înseamnă „a participa împreună la ceva”. Tu împărtășești ceva cu alții. Când încă nu-L cunoșteai pe Domnul Isus, împărtășeai lucrurile lumii cu prietenii tăi. Împărtășeai plăcerile lor, ieșeai împreună cu ei. Acum ai alți oameni, frații și surorile tale, cu care împărtășești binecuvântările pe care le-ai primit și tu, pentru că Îl cunoști pe Domnul Isus. Această comuniune a fost realizată prin sângele lui Hristos. Este comuniunea sângelui Său. Prin sânge s-a realizat împăcarea între tine și Dumnezeu. Păcatele sunt îndepărtate pentru totdeauna. Toți cei care au găsit protecție înapoia sângelui (compară cu Exodul 12.13) împărtășesc această comuniune. Toți cei care nu au parte de sângele lui Hristos sunt în afara acestei comuniuni. Sângele este menționat aici mai întâi, deoarece el constituie temelia comuniunii.

Când se vorbește apoi despre pâine, vedem în ea comuniunea trupului lui Hristos. Trupul lui Hristos are două semnificații: trupul pământesc al lui Hristos este trupul în care El a purtat păcatele noastre, iar trupul Său figurativ este Adunarea, din care fac parte toți credincioșii adevărați. Când frângem pâinea, ne gândim mai întâi la trupul Său, pe care El L-a dat în moarte. Împreună, adică unii cu alții sau în comun, contemplăm acest trup prețios, în care El L-a glorificat pe Dumnezeu. Era trupul, pe care Dumnezeu I-l pregătise când a venit în lume (vezi Evrei 10.5). În al doilea rând, ne gândim că prin dăruirea trupului Său în moarte, Adunarea a luat naștere ca trup al Său. O imagine frumoasă a acestui fapt o găsim în Geneza 2.21-23. Adam este adormit de Dumnezeu într-un somn adânc, un fel de somn al morții. Apoi Dumnezeu ia una din coastele lui Adam și formează din ea o femeie pentru el. Când El i-o aduce pe Eva, Adam spune: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea”. Astfel poți recunoaște trupul lui Hristos în Adunare.

La frângerea pâinii, ne gândim atât la trupul pe care Hristos l-a dat în moarte, cât și la Adunarea care a luat naștere prin moartea Lui. Versetul 17 se referă în mod clar la Adunare. Este vorba despre „noi, cei mulți”. Numai cei care aparțin Adunării pot recunoaște aceasta prin faptul că iau o parte dintr-o singură pâine. Și acest fapt este din nou inclusiv și exclusiv în același timp. Este inclusiv, deoarece este pentru toți cei care aparțin cu adevărat Adunării. Este exclusiv, deoarece pentru necredincioși nu este loc la Cina Domnului.

Citește din nou 1 Corinteni 10.14-17. – Iei tu deja o parte din pâinea unică?

34. Masa Domnului

1 Corinteni 10.18-22: Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

Pentru a clarifica ce înțelege el prin comuniune, Pavel ia ca exemplu serviciul divin al lui Israel. Cum se desfășura acesta?

În cartea a treia a lui Moise [Leviticul] poți citi despre diferite tipuri de jertfe, care puteau sau trebuiau aduse. Toate aceste jertfe arată ceva despre Persoana și lucrarea Domnului Isus. El este adevărata jertfă. Jertfele erau aduse pe altarul care se afla în curtea cortului întâlnirii. Acest altar

era numit altarul de ardere din aramă. Pavel se gândește aici mai ales la jertfa de pace. Am putea numi-o jertfă de împăcare sau jertfă de comuniune. Din jertfa de pace, Dumnezeu primea o parte, preotul primea o parte, și în afară de aceasta oricine din popor, care era curat, putea mânca din ea. Poți citi toate acestea în Leviticul 3 și 7.

Asta înseamnă că Dumnezeu era în comuniune cu poporul Său și că această comuniune consta în mâncarea împreună a jertfei de pace. Locul în care se trăia această comuniune – participarea comună la jertfă – era altarul. Altarul era locul întâlnirii, unde Dumnezeu se întâlnea cu poporul. Dacă te gândești că jertfa de pe altar era mistuită de foc, poți să te gândești la crucea Domnului Isus, când te gândești la altar. Atunci devine și mai clar că altarul era un loc de întâlnire între Dumnezeu și poporul Său. Căci Domnul Isus ne-a împăcat cu Dumnezeu, ispășind pentru păcatele noastre în focul judecății lui Dumnezeu. El a îndeplinit cerințele sfinte ale lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatele.

Dar în cazul altarului poți să te gândești și la faptul că el este o imagine a Domnului Isus Însuși. Așa cum altarul oferă jertfa lui Dumnezeu, Domnul Isus S-a oferit pe Sine Însuși lui Dumnezeu. Așa scrie în Evrei 9.14: „... Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”. Când te gândești la „comuniunea cu altarul”, aceasta înseamnă că împreună cu Dumnezeu ne putem bucura de Domnul Isus. Căci aceasta este comuniunea: să ne bucurăm împreună de același lucru. Nu crezi tu că Dumnezeu are o bucurie nespus de mare pentru Fiul Său? Și nu ai și tu o mare bucurie pentru El? Israel nu a înțeles aceasta în acest sens, desigur. Dar tu știi din versetele 6 și 11 ale acestui capitol că tot ce s-a întâmplat cu Israel a fost un model pentru noi.

Acum putem ști ce a intenționat Dumnezeu cu adevărat când a dat lui Israel toate aceste porunci. De aceea, Pavel a putut spune: „Uitați-vă la Israelul după carne”. Prin acest model devine clar că orice altă formă de comuniune este exclusă. Israelului îi era strict interzis să participe la sărbătorile păgâne ale popoarelor înconjurătoare. Același lucru era valabil și pentru credincioșii din Corint. Nu că Pavel voia să retragă ceva din ceea ce spusese anterior, în capitolul 8, despre jertfele aduse idolilor și despre idoli (1 Corinteni 8.1,4). Carnea jertfită unui idol era și rămânea carne obișnuită. Iar un idol era și rămânea o bucată obișnuită de lemn sau piatră. Nu asta era problema. Ceea ce voia să clarifice credincioșilor din Corint era că jertfele aduse de păgâni erau de fapt aduse demonilor, adică diavolilor, spiritelor rele. În spatele idolilor din lemn și piatră se aflau demonii. Respectul și adorarea, cu care păgânii aduceau jertfe și îngenuncheau în fața unui idol, erau primite de acești demoni.

Demonii există cu adevărat, ei sunt reali. Sunt ființe al căror scop este să distrugă omul și să-l țină departe de comuniunea cu Dumnezeu. Demonii se folosesc de fantezia și temerile omului. Astfel, omul este determinat să aducă jertfe unui idol pentru a-l mulțumi; în realitate, însă, demonii sunt cei care primesc aceste jertfe. În acest fel, adevăratul și singurul Dumnezeu este exclus.

Nu toți cei care participă la astfel de jertfe sunt conștienți de acest fapt, dar așa stau lucrurile în realitate. De aceea trebuie să existe o separare radicală între serviciul divin creștin și serviciul religios păgân. Comuniunea cu demonii și comuniunea cu Dumnezeu sunt incompatibile. Paharul Domnului și paharul demonilor se exclud reciproc. Este de neconceput să bem într-un moment din paharul care aparține Domnului, gândindu-ne la sângele pe care El l-a vărsat pentru noi ca să ne binecuvânteze, și în următorul moment să bem din paharul consacrat demonilor, unindu-ne prin acest act cu marele adversar al lui Hristos.

Ai putea spune că acest pericol nu este atât de real pentru noi, în așa-numitul Occident creștin. Poate că așa este, dar aceste învățături conțin o instrucțiune foarte importantă. Căci nu este doar un cuvânt pentru credincioșii din Corint de atunci. Instrucțiunea importantă pentru noi este următoarea. Noi nu putem bea din paharul Domnului decât într-un loc unde I se aduce toată gloria pentru binecuvântarea pe care am primit-o datorită sângelui Lui vărsat. Același lucru este valabil și pentru participarea la masa Domnului și la masa demonilor. Este remarcabil faptul că în Ezechiel 41.22 și în Maleahi 1.7,12 se vorbește, de asemenea, despre masa Domnului. Aceasta se referă la altarul de fier pentru jertfe arse. Pavel face din nou referire la o imagine din Vechiul Testament. Ce însemna acest altar? Comuniune! Ce înseamnă masa Domnului? Comuniune! În fiecare familie care funcționează normal, membrii se adună la masă la ore fixe pentru a mânca. Acesta este momentul în care membrii familiei, părinții și copiii, sunt împreună. În timpul zilei, ei s-au aflat în diferite locuri: acasă, la școală, la serviciu etc. Dar în timpul mesei, ei împărtășesc experiențele zilei.

Același lucru este valabil și pentru masa Domnului. Fiecare credincios vine la masa Domnului cu ceea ce a primit de la Domnul Isus în cursul săptămânii, pentru a împărtăși împreună cu ceilalți lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus. Dar, la fel ca la masa familiei, la masa Domnului nu au ce căuta lucruri care nu aparțin acolo. Copiii care fac sau spun lucruri nepotrivite strică atmosfera de la masă. Ei trebuie să se retragă de la masă pentru o perioadă, până când înțeleg ce au greșit. Acest exemplu cotidian arată ceva care se aplică și mesei Domnului. La masa Domnului este loc pentru fiecare credincios din Adunare. Dar cine învață lucruri greșite despre Domnul Isus sau permite în viața sa lucruri care nu se potrivesc unui credincios, trebuie ținut departe de masa Domnului.

Și mai grav este să participi la masa demonilor. Aceasta este în contradicție directă cu masa Domnului. Cine crede că poate participa la ambele mese, Îl provoacă pe Domnul la gelozie. Domnul Isus nu poate tolera la ai Săi nicio legătură cu demonii. Dacă totuși se întâmplă, El va trebui să-i pedepsească. El are puterea necesară pentru a face aceasta. Masa Domnului și masa demonilor sunt două extreme, care nu pot fi aduse împreună.

Este adevărat că cineva care participă la Cina Domnului participă fie la masa Domnului, fie la masa demonilor? În multe locuri din creștinătate se sărbătorește Cina Domnului. Nu în fiecare loc este masa Domnului, dar nu se poate și nu trebuie să spunem că acolo este masa demonilor. Pe de altă parte, nu este vorba doar de orice masă, ci de masa Domnului! Asta înseamnă că se poate vorbi despre masa Domnului numai atunci când este clar că se acționează după voia Domnului. Ceea ce este voia Lui putem citi în Cuvântul Său. De aceea, când întâlnim creștini care se adună într-un anumit fel și sărbătoresc împreună Cina Domnului, ar trebui să verificăm în Biblie dacă avem de-a face cu creștini care se adună la masa Domnului. Dacă este așa, îi putem recunoaște ca credincioși care doresc să facă numai ceea ce spune Domnul și, împreună cu ei, să exprimăm unitatea Adunării ca Trup al lui Hristos în frângerea pâinii. Deoarece creștinătatea de astăzi este fragmentată în tot felul de biserici și grupuri, Biblia este singurul nostru sprijin. Nu vrem să-L provocăm pe Domnul la gelozie, asociind Numele Lui cu tot felul de reguli stabilite de oameni în multe părți ale creștinătății. El nu poate aproba faptul că ne lăsăm conduși de propriile noastre idei. Dacă facem asta, El va trebui să ne mustre, iar dacă nu ascultăm, va trebui să ne pedepsească. El este suficient de puternic pentru asta.

Citește din nou 1 Corinteni 10.18-22. - Cum poți recunoaște masa Domnului?

35. Faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu

1 Corinteni 10.23- 1 Corinteni 11.1: Toate sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu caute folosul său, ci pe al altuia. Mâncați orice se vinde în măcelărie, necercetând ceva din cauza conștiinței. Pentru că „al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el”. Dar, dacă cineva dintre cei necredincioși vă invită, și vreți să mergeți, mâncați tot ce vă este pus înaintea, necercetând ceva din cauza conștiinței. Iar dacă cineva vă spune: „Aceasta este jertfită”, nu mâncați, din cauza celui care v-a atenționat și din cauza conștiinței. Spun însă nu de conștiința ta, ci a altuia. Pentru că de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia? Dacă eu iau parte cu mulțumire, de ce sunt insultat pentru aceea pentru care eu mulțumesc? Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu. Nu dați prilej de poticnire nici iudeilor, nici grecilor, nici Adunării lui Dumnezeu, după cum și eu caut să plac tuturor în toate, căutând nu folosul meu, ci pe al celor mulți, ca să fie mântuiți. Fiți imitatorii mei, cum și eu sunt al lui Hristos.

Un creștin credincios este un om liber: totul îi este îngăduit. Asta înseamnă ceva. Dar un creștin credincios este și un om cu simțul responsabilității. De aceea el se întreabă: este util (pentru alții) și (îi) zidește (pe alții)? El vrea să țină seama de alții în tot ceea ce face. În capitolul 6.12 ai citit ceva similar. Acolo era cuvântul „îmi [mie]”. Era vorba despre atitudinea ta personală față de mâncare și despre faptul dacă te lași stăpânit de ea. Aici este mai general (cuvântul „mie” nu apare), și este vorba despre mâncarea jertfelor aduse idolilor. Deci se leagă direct de pasajul anterior, unde era vorba despre comuniunea cu Hristos sau comuniunea cu demonii. Aceasta are legătură cu practicarea serviciului divin.

Credincioșii din Corint știau deci că nu puteau participa la serviciile de jertfă păgâne fără a intra în comuniune cu demonii, care stăteau în spatele idolilor. Înseamnă asta că trebuiau să verifice în viața de zi cu zi dacă carnea pe care o cumpărau nu era în vreun fel legată de idoli? Nu, nu însemna asta. Tot ceea ce creația oferă ca hrană provine de la Dumnezeu și Îi aparține. În 1 Timotei 4.4 scrie: „Pentru că orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, dacă se ia cu mulțumire”. Poți să te bucuri în deplină libertate de tot ceea ce Dumnezeu îți dă ca hrană. [Există două excepții: Faptele apostolilor 15.20,29.] Poți chiar să accepți invitația unui necredincios, dacă te invită să mănânci la el. Nici atunci nu trebuie să-ți faci griji cu privire la proveniența cărnii care ți se servește. Dacă accepți invitația unui necredincios, este propria ta decizie. Aici scrie: „vreți să mergeți”. Asta înseamnă că ai cântărit această invitație înaintea Domnului și ai ajuns la convingerea că este corect să mergi acolo. Atunci Domnul îți va da și ocazia să dai mărturie despre El. Astfel, vei începe cu siguranță masa cu rugăciune.

Altfel este dacă cineva îți spune că ai în fața ta o bucată de carne, care a fost jertfită anterior unui idol. Atunci nu trebuie să o mănânci. Nu pentru că ar fi devenit brusc o altă carne pentru tine, ci din cauza celui care îți spune asta. Celălalt nu este evident liber în conștiința sa. Las-o atunci, pentru a veni în întâmpinarea celui alt în slăbiciunea lui. Așa acționează dragostea. Căci dacă, în ciuda remarcii lui, ai mânca totuși din carne, celălalt ar avea impresia că ești de acord cu părerea lui și că și tu consideri că idolii au valoare. Pentru tine, desigur, nu este cazul. Libertatea ta nu poate fi judecată de conștiința altuia. Tu mulțumești lui Dumnezeu pentru mâncarea ta și nu te gândești la idoli!

Multe întrebări referitoare la dacă poți face sau nu ceva, se rezolvă dacă te întrebi dacă poți mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. Acest verset poate fi numit regula de aur a vieții creștine. Dacă totul în viața noastră este orientat spre gloria lui Dumnezeu, acest fapt se va vedea și în

lucrurile cele mai obișnuite ale vieții noastre. Fie că este vorba de mâncare sau băutură sau orice altceva, în viața unui creștin credincios totul ar trebui să fie spre gloria lui Dumnezeu. Atunci nu mai este loc pentru „eu”-l propriu. De fapt, este foarte frumos să privim viața creștină din această perspectivă. A fi creștin nu este ceva negativ, care implică o serie de interdicții, ci dimpotrivă, este ceva pozitiv. Viața ta poate fi spre gloria lui Dumnezeu până în cele mai mici detalii. Ce este mai normal decât a mânca și a bea? Poți să o faci pentru gloria Lui. Poți să te bucuri de asta. Dumnezeu ți-a dat și „gustul” pentru asta, deși nu ar trebui să acordăm prea multă importanță acestui fapt, astfel încât să mâncăm doar ceea ce ne place. Chiar și ceea ce nu este pe gustul nostru, dar pe care îl primim de la Dumnezeu, putem să-l folosim pentru gloria Lui și să-I mulțumim pentru asta.

Dar orice ar fi, putem să o facem într-un mod care îl glorifică. Munca ta sau studiile tale, timpul liber, prietenia, relațiile tale, în toate poți să-L incluzi pe Dumnezeu. Dacă trăiești astfel, viața ta capătă cu adevărat sens. Atunci poți să mergi oriunde și să faci orice. Totul este permis, nu-i așa? Am auzit odată de un tânăr care se întreba dacă ar putea merge la stadion să vadă un meci de fotbal. Era o perioadă în care nu avea nimic altceva de făcut. Oare Domnul ar fi fost de acord? A vorbit cu un frate mai în vârstă despre asta. Fratele i-a dat următorul sfat: „Du-te la stadion și ia cu tine suficiente tractate, pentru că vei întâlni acolo mulți oameni care nu-L cunosc încă pe Domnul Isus.” Înainte mergeam uneori la o cafenea pentru a căuta puțină distracție. Și acum mai merg uneori, dar cu o grămadă de broșuri evanghelice, pe care să le dau tinerilor.

În orice caz, este important să nu fii o piedică pentru alții, nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Adunarea lui Dumnezeu. Din aceste trei grupuri este alcătuită întreaga omenire. Fiecare persoană aparține unuia dintre aceste trei grupuri. Fie ești iudeu, fie păgân, fie aparții Adunării lui Dumnezeu. Fiecare dintre aceste trei grupuri are propriile sale caracteristici. Trebuie să ții cont de asta, altfel vei fi o piedică. O pricină de poticnire înseamnă că faci ceva prin care rănești sau respingi pe ceilalți, ceea ce ar putea fi evitat printr-o abordare mai prudentă.

Dacă un iudeu adevărat vine în vizită la tine, nu-i servi carne de porc. Pentru el, asta ar însemna că îl îndemni să facă ceva ce îi este interzis de Lege. I-ai răni conștiința și ai pune la îndoială creștinismul tău.

Ai de-a face cu păgâni în fiecare zi. Lasă lumina ta să strălucească prin tot comportamentul tău de creștin. Fii un exemplu în felul în care îți faci munca, îți petreci timpul liber, te porți cu ceilalți, cum vorbești și cum taci. Daniel este un frumos exemplu de cineva care s-a remarcat în mediul său necredincios. „Dar n-au putut să găsească nimic, nici o greșală, pentru că el era credincios și nu se găsea în el nici vină, nici greșală” (Daniel 6.4).

Și apoi Adunarea lui Dumnezeu. Tu faci parte din ea. Ești înconjurat de celelalte mădulare ale ei. Tot ceea ce faci are o influență asupra întregii Adunări. Nimic din întreaga ta viață, nici măcar gândurile tale, nu este exclus. Nu ești separat de Adunare nici măcar pentru o clipă. În cazul iudeilor și al păgânilor, acest fapt este cu siguranță adevărat. Ai de-a face cu ei doar atunci când intri în contact cu ei. Dar în Adunare este altfel. Tu însuși faci parte din ea. Fii constructiv în atitudinea ta. Gândește-te la lucruri bune pentru celelalte mădulare! Fii gata să ajuți! Nu critica în mod distructiv! Spiritul criticii distructive a devenit deja o piedică pentru unii în Adunare. Poți fi critic, dar critica ta să fie constructivă (vezi din nou versetul 23b). În timp ce versetul 32 conține o avertizare să nu faci ceva, versetul 33 este o îndemnare să faci ceva; Pavel spune că trebuie să-l imităm pe el, așa cum el l-a imitat pe Hristos.

Capitolul 10

A fi plăcut tuturor în toate lucrurile este foarte greu. Dar scopul este ca ei să fie mântuiți. Urmărești tu mereu acest țel? Atunci nici tu nu vei căuta propriul tău avantaj. Deci, trebuie să te adaptezi întotdeauna la celălalt și să faci ceea ce spune sau cere el? Da, desigur în limitele stabilite de Dumnezeu și pe care le găsești în Biblie și în relația ta cu Domnul. Gândește-te din nou la invitația unui necredincios care te roagă să mănânci cu el. Despre Domnul Isus s-a spus: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă împreună cu ei” (Luca 15.2). Doar nu crezi că Domnul S-a adaptat la ei într-un mod care ar fi dezonorat numele Tatălui Său? În felul acesta L-a imitat Pavel pe Domnul, și la fel îl poți imita tu pe Pavel.

Citește din nou 1 Corinteni 10.23-33; 11.1. - Verifică dacă poți să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru tot ceea ce faci sau intenționezi să faci.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/10>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 11

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	81
Capitolul 11.....	81
36. Acoperirea capului și coafura (1)	81
37. Acoperirea capului și coafura (2)	83
38. Strângerea laolaltă în același loc	85
39. Cina Domnului	87
40. Cum participi tu la Cina Domnului?	90

36. Acoperirea capului și coafura (1)

1 Corinteni 11.2-6: Vă laud dar, că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți rânduielile, așa cum vi le-am dat. Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul, și Capul lui Hristos este Dumnezeu. Orice bărbat care se roagă sau profețește având ceva pe cap își dezonorează Capul. Iar orice femeie care se roagă sau profețește cu capul neacoperit își dezonorează capul, pentru că este ca și cum ar fi rasă. Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă, să se și tundă; iar dacă este rușinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere.

Pavel a trebuit în versetele anterioare să dea o serie de îndemnuri. Aceasta era foarte necesar. Și noi avem nevoie de asta. Dar în versetul 2 se spune și ceva pentru care el îi laudă.

Credincioșii din Corint nu l-au uitat, ba chiar s-au gândit la el în toate privințele. Asta i-a făcut bine. La aceasta se adaugă faptul că ei au păzit rânduielile așa cum li le-a transmis el. El a putut recunoaște aceasta. Faptul că a trebuit să le arate modul în care se purtau cu aceste rânduieli, de exemplu cu Cina Domnului, despre care vorbește mai pe larg în acest capitol, poate fi văzut și în mod pozitiv. Nu că ar fi aprobat ce era greșit; aspectul pozitiv pentru el era faptul că ei erau dispuși să asculte. Pavel le-a putut arăta greșelile și a avut încredere că ei îl vor asculta. Oricum ar fi, Pavel vede lucruri bune la credincioșii din Corint.

În continuare, el vorbește despre un subiect care este încă unul dintre cele mai discutate și în zilele noastre, și anume rolurile bărbatului și femeii în viața de zi cu zi. În lume, lucrurile stau cu totul altfel decât se citește în prima parte a acestui capitol, așa că ar trebui să citești acest pasaj de câteva ori pentru a-ți ordona corect gândurile cu privire la acest subiect. Ierarhia prezentată în versetul 3 este complet ignorată în lume. Oamenii nu mai cred în Dumnezeu și în Hristos. Ideea că bărbatul este capul femeii este considerată atât de demodată și de greșită, încât trebuie făcut totul pentru a o elimina.

Am spus că versetul 3 prezintă o ierarhie. Prin aceasta mă refer la următorul lucru: în vârf se află Dumnezeu, sub El Hristos, sub El bărbatul și sub el femeia. Pentru unii, această ierarhie creează impresia că femeia se află în partea de jos a listei și că i se atribuie astfel un loc inferior, lucru împotriva căruia se luptă. Nu este așa! Pavel se referă mai degrabă la crearea bărbatului și a femeii. Acolo se vede că bărbatul a fost creat primul, iar femeia a rezultat din el. De altfel din coasta lui, adică ca cineva care i-a fost pus alături. Bărbatul este capul creației. Dar el însuși are un cap deasupra lui, și acela este Hristos. Lui Îi este dator responsabilitate. În toate lucrurile trebuie să-și întrebe Capul: cum trebuie să se comporte față de soția sa, în familie, în societate și în Adunare. Hristos nu este doar Capul lui, ci și modelul lui. Căci se spune: capul lui Hristos este Dumnezeu. Desigur, aceasta nu se referă la Hristos ca Fiu veșnic, ci la El ca Om. Ca Om, Domnul Isus S-a supus complet voinței lui Dumnezeu. A fi supus poate suna puțin sclavagist pentru urechile tale, dar aici este vorba despre un loc de subordonare față de altul. Prin faptul că bărbatul respectă pe Capul său, Hristos, el poate fi „cap” pentru soția sa în mod corect. Atunci el nu o va dirija pe soția sa, ci îi va da instrucțiuni într-un mod care îi va face ușor să-l asculte.

Cum poate deveni vizibilă această ierarhie? Cum se poate recunoaște că ordinea creației lui Dumnezeu este respectată? Hristos nu mai este Om pe pământ, dar creatura „om” este. Omul poartă chipul lui Dumnezeu. Prin urmare, el este chemat să respecte această ierarhie. Aceasta se vede cel mai bine în rugăciune și profeție. În rugăciune, omul se adresează lui Dumnezeu, în profeție, Dumnezeu se adresează omului. În ambele cazuri, aceasta se realizează prin gura omului. Dacă aici rugăciunea este pusă pe același nivel cu profeția, este clar că este vorba de rugăciunea cu voce tare în prezența altora. Profeția nu are sens dacă nu există ascultători. Când omul se roagă lui Dumnezeu sau profețește în fața oamenilor, el trebuie să respecte locul pe care Dumnezeu i l-a dat ca și cap vizibil al creației. De aceea, el nu trebuie să aibă nimic pe cap. În creația vizibilă nu există nimeni căruia bărbatul să-i fie subordonat, pentru că asta înseamnă acoperirea capului, așa cum se arată în versetele următoare. Dacă și-ar pune ceva pe cap, ar dezonora capul său invizibil, pe Hristos din cer. Știi de ce? Pentru că prin acoperirea capului ar da impresia că, în afară de Hristos, este supus unui alt cap. În cazul femeii este altfel. Ea trebuie să poarte un acoperământ pentru cap atunci când se roagă cu voce tare sau profețește în prezența altora. Prin aceasta, ea arată că nu renunță la locul ei sub bărbat atunci când face ceva ce ar trebui să facă bărbatul. Este vorba despre cazuri în care nu sunt prezenți bărbați, pentru că, de îndată ce aceștia sunt prezenți, este responsabilitatea lor să se roage sau să profețească.

Când vine vorba de rugăciune, pentru bărbați se aplică regula din 1 Timotei 2.8, conform căreia ei trebuie să se roage în orice loc. Este important să ne amintim întotdeauna că este vorba despre locul public al fiecăruia în creație. Locul apariției publice este al bărbatului. Femeia are un loc mai retras. Cu toate acestea, dacă ea iese în față prin rugăciune sau profeție, trebuie să se acopere, pentru a nu da impresia că ocupă poziția bărbatului. În caz contrar, ea și-ar dezonora capul, adică bărbatul.

(În afară de aceasta: Rugăciunea sau profeția femeii are loc într-un alt loc decât în adunare. În 1 Corinteni 14.34 se spune în mod clar că femeilor nu le este permis să vorbească în adunare.)

Poate că ți se pare puțin exagerat să se acorde atâta importanță faptului că cineva poartă sau nu o pălărie sau o acoperitoare a capului. Totuși, este foarte important, pentru că așa spune Dumnezeu. În fața lumii vizibile și invizibile, El dorește să aibă o mărturie a ordinii Sale în creație. Este la fel ca în cazul pomului cunoașterii binelui și răului din Paradis. De ce nu au avut voie Adam și Eva să mănânce din el? Fructul nu era mai rău decât fructele din ceilalți pomi.

Dar Dumnezeu a spus așa. Acesta era un motiv suficient pentru a nu mânca din el. Dumnezeu dorește ca ceea ce spune să fie recunoscut, și de această recunoaștere El leagă binecuvântarea. Pierdem această binecuvântare dacă nu-L ascultăm, așa cum Adam și Eva au pierdut-o când au acționat după voia lor.

Cu acoperirea capului femeii mai este legat ceva, și anume părul ei. Dacă nu vrea să-și acopere capul, trebuie să-și taie părul. De ce și asta? Pentru că părul lung, pe care îl poartă, este onoarea ei (versetul 15). Dacă se roagă sau profetește cu capul descoperit, ea se pune de fapt în locul bărbatului și nu-l onorează ca fiind capul ei. În Vechiul Testament există două pasaje în care se vorbește despre părul femeii. În ambele cazuri, acest pasaj se află într-o secțiune care tratează relația dintre bărbat și femeie. Primul pasaj se află în Numeri 5.18, unde se spune despre o femeie al cărei cap trebuia descoperit. Acolo este vorba despre o femeie care era bănuită de infidelitate de către soțul ei. Al doilea pasaj se află în Deuteronomul 21.12, unde se spune că ea trebuia să-și radă capul. Este vorba despre o femeie prizonieră de război. În ambele cazuri, părul femeii este asociat cu dezonoarea și rușinea. Știi că în Olanda, la scurt timp după al Doilea Război Mondial, femeile suspectate că au avut relații cu soldați germani erau rase pe cap? Dacă ne gândim la asta, prima parte a versetului 6 din capitolul nostru devine puțin mai clară. Pavel pornește însă de la premisa că o femeie este conștientă de rușinea pe care o simte atunci când își taie părul sau chiar se rade pe cap. În a doua parte a versetului 6, el inversează imediat situația și spune că, dacă pentru o femeie este o rușine să-și taie părul, tocmai de aceea trebuie să-și acopere capul. Aici vezi cât de strâns legate sunt între ele acoperirea capului și coafura.

Citește din nou 1 Corinteni 11.2-6. - De ce este important ca fiecare să aibă locul său și să îl ocupe?

37. Acoperirea capului și coafura (2)

1 Corinteni 11.7-16: Pentru că un bărbat, în adevăr, nu trebuie să-și acopere capul, fiind chipul și gloria lui Dumnezeu; dar femeia este gloria bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; pentru că și bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei. Totuși, în Domnul, nu este nici femeie fără bărbat, nici bărbat fără femeie. Pentru că, după cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul este prin femeie, iar toate lucrurile, de la Dumnezeu. Judecați în voi înșivă: se cuvine ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită? Nu vă învață chiar firea că este o dezonoare pentru bărbat dacă are părul lung? Dar dacă o femeie are părul lung, este glorie pentru ea; pentru că părul lung îi este dat drept voal. Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.

Bărbatul este chipul și gloria lui Dumnezeu. Asta nu este puțin lucru. Înseamnă că bărbatul trebuie să fie reprezentantul vizibil al lui Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu așteaptă de la bărbat să reprezinte trăsăturile și caracteristicile naturii Sale, să le reflecte, ca să zicem așa. De aceea, el nu trebuie să-și acopere capul. Femeia, la rândul ei, este gloria bărbatului. Ea poate reflecta ceva din el, arătând anumite trăsături ale lui prin faptele ei.

Aceste lucruri rezultă din modul în care Dumnezeu i-a creat pe amândoi. „Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva” (1 Timotei 2.13). Adam era deja întocmit, iar apoi Dumnezeu a luat o coastă din Adam și a întocmit-o pe Eva (Geneza 2.21-22). Pe lângă *ordinea* creării bărbatului și a femeii, este important și *motivul* pentru care a fost creată femeia. Femeia a fost creată pentru

Capitolul 11

Adam, și nu Adam pentru Eva. Eva i-a fost dată lui Adam ca ajutor potrivit pentru el. Desigur, asta nu înseamnă că un bărbat nu trebuie să-și ajute niciodată soția. Dimpotrivă, bărbatul își va ajuta soția din dragoste, cât și cum poate. Dar asta nu schimbă nimic din versetele de aici, pe care trebuie să le reținem bine, pentru că sunt forțe la lucru, care vor să răstoarne această ordine a creației lui Dumnezeu. În lume, mișcarea de emancipare câștigă tot mai multă influență. Acest proces nu este rapid, dar continuă în mod constant. Mișcarea de emancipare vrea să anuleze aceste versete. Feminismul militează pentru ca femeia să devină capul bărbatului. Nu este de mirare că aceasta se întâmplă în lume. Dar nu rămâne fără influență asupra credincioșilor.

Faptul că femeia trebuie să „aibă un semn de autoritate pe capul ei” este adesea perceput ca o povară și nu ca un privilegiu. Acoperirea capului este numită aici „semn de autoritate”, deoarece este un semn al autorității sub care se află femeia, deoarece bărbatul este capul ei. Desigur, Dumnezeu se uită întotdeauna mai întâi la inimă, la starea ei. Este important și dacă cineva face ceva doar pentru că „așa se spune”, sau dacă cineva face ceva din ascultare conștientă și din dragoste față de Dumnezeu. Dar El a dat și semne vizibile. Prin aceste semne, îngerii pot vedea dacă cineva respectă sau nu ordinea pe care Dumnezeu a dat-o în creație. Acoperirea capului în timpul rugăciunii și profeției este dovada vizibilă că femeia nu vrea în niciun fel să ia locul bărbatului în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Aici se spune însă că aceasta se face „din cauza îngerilor”. Pare un motiv ciudat pentru acoperirea capului. Cu toate acestea, este revelator faptul că tocmai aici sunt menționați îngerii. Ei au fost prezenți când Dumnezeu a creat lumea (Iov 38.7). Îngerii sunt spectatori. Ei privesc spre pământ și sunt foarte interesați de căile, pe care Dumnezeu le urmează cu pământul. În timpul descris în Vechiul Testament, ei au văzut căderea omului. După aceea, au văzut viața desăvârșită a Domnului Isus: ei au fost prezenți când S-a născut, când a fost ispitit în pustiu, când a luptat în Ghetsimani, când a înviat din mormânt și S-a întors în cer. Toate acestea se găsesc în Evangheliile. Lucrarea de mântuire, pe care Domnul Isus a împlinit-o, nu a fost pentru îngeri, ci pentru oamenii vinovați. Acum ei privesc cum femeia credincioasă – prin femeie a intrat păcatul în lume – respectă ordinea, pe care Dumnezeu a stabilit-o. Deci nu este vorba despre lucruri legate de cultură. Îngerii nu sunt interesați de asta. Este vorba despre ordinea creației lui Dumnezeu, care va rămâne atât timp cât va exista pământul. Credincioșii au privilegiul și responsabilitatea de a reprezenta din nou ordinea dată de Dumnezeu, în timp ce lumea, sub conducerea diavolului, urmează un curs care este complet opus.

Versetul 11 arată că bărbatul și femeia au împreună locul lor în Domnul. „În Domnul” nu există nicio diferență. „În Domnul” înseamnă că amândoi stau înaintea Lui și pot să-L slujească în armonie reciprocă ca Domn al lor. El este Domnul atât al bărbatului, cât și al femeii. Dacă amândoi sunt conștienți de acest fapt și îl respectă, echilibrul corect în relația dintre ei nu va pune probleme. Acest echilibru este evidențiat și în versetul 12: femeia a fost luată din bărbat, dar după Adam nu s-a mai născut niciun bărbat, decât dintr-o femeie. Aceasta trebuie să fie o cinste pentru femeie. Desigur, Dumnezeu rămâne originea tuturor vieților. El este Creatorul fiecărui bărbat și al fiecărei femei.

Pavel a adus mai multe motive, care ar trebui să convingă femeile să-și acopere capul când se roagă. În versetele 3 și 9, el a făcut referire la ordinea creației. Apoi a prezentat îngerii, care privesc. În versetul 13, el menționează încă un motiv, și anume simțul natural. El se referă la capacitatea de discernământ a credincioșilor, deoarece acesta este sensul expresiei „judecați în voi înșivă”. Ei ar trebui să mediteze asupra acestei chestiuni într-un mod spiritual, pentru a ajunge la o concluzie și a lua o decizie. Pentru această evaluare este însă necesar un criteriu. Nu

poți cântări astfel de lucruri precum gândești tu, pentru că atunci ar fi o evaluare pur emoțională. Poți ajunge la o judecată corectă numai dacă îngenunchezi înaintea Domnului, Îi ceri lumină și înțelegere, studiezi cu atenție Scriptura și ești dispus din inimă să te supui rezultatului.

Faptul dacă este potrivit pentru o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul neacoperit este demonstrat deja de natură în legătură cu părul bărbatului și al femeii. Pentru că acoperirea capului și părul sunt strâns legate între ele. În Biblie, părul lung este asociat cu supunerea, cu renunțarea la anumite drepturi și cu dăruirea față de altcineva. Deoarece bărbatul a primit de la Dumnezeu un loc în prim-plan, el nu trebuie să poarte părul lung, în timp ce părul lung este o podoabă pentru femeie. Este onoarea ei. Așa ne învață natura. Este nenatural ca un bărbat să aibă părul lung și o femeie părul scurt. Probabil că cineva nu simte aceasta. Totuși, asta nu schimbă faptul că natura ne învață aceasta, pentru că Dumnezeu o spune aici în Cuvântul Său. La fel, mulți oameni spun că homosexualitatea este normală și naturală, în timp ce natura ne învață contrariul. În Romani 1.26, astfel de relații sunt numite „împotriva naturii”.

Părul lung este dat femeii ca voal, prin care ea își arată decența și devotamentul față de soțul ei. Desigur, aceasta are sens numai dacă ea exprimă această decență și devotament prin atitudinea ei. Atunci, onoarea asociată cu purtarea părului lung îi va aparține în totalitate. Nu voi intra în discuția „Cât de lung este lung?”. În Luca 7.38,44 și în Ioan 12.3 ai un indiciu: era suficient de lung pentru a usca picioarele Domnului. Și în Apocalipsa 9.8 găsim un indiciu. Citim acolo despre „părul femeilor”. Deoarece nu există nicio diferență în ceea ce privește materialul, mențiunea trebuie să aibă legătură cu lungimea. Prin urmare, trebuie să existe o diferență clară între lungimea părului femeilor și a bărbaților.

Cine dorește să discute contradictoriu în această privință, trebuie să știe singur aceasta. În orice caz, acesta nu este obiceiul apostolului și nici al vreunei adunări locale. Acest lucru ar trebui să fie clar pentru toți. De prea multe ori, faptul că nu ne mai ținem pur și simplu de ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu face ca lucrurile să devină confuze, complicate și dificile. Și în această privință, lumea a exercitat o mare influență asupra gândirii credincioșilor. Această influență se manifestă apoi și în aspectul exterior. Părul lung este o onoare pentru femeie, spune Dumnezeu aici. Ce femeie mai îndrăznește să-și câștige această onoare fără compromisuri?

PS: Desigur, aceste versete se referă la cazul normal. Există femei care, din cauza unei boli sau a altor cauze pentru care nu au nicio vină, nu au (nu pot avea) părul lung.

Citește din nou 1 Corinteni 11.7-16. - De ce este acest pasaj atât de important pentru practica vieții creștine?

38. Strângerea laolaltă în același loc

1 Corinteni 11.17-22: Dar, poruncind aceasta, nu vă laud – pentru că vă adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău. Pentru că, întâi, când voi veniți împreună în adunare, aud că sunt dezbinări între voi; și în parte cred. Pentru că trebuie să fie și partide între voi, ca să se arate între voi cei aprobați. Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud.

Capitolul 11

Pavel prescrie ceva. Este posibil ca aceasta să se refere la versetele anterioare, dar este posibil și să se refere la versetele următoare. În orice caz, există o legătură cu versetele anterioare.

Imaginează-ți că un bărbat sau o femeie nu ar ocupa locul potrivit în ordinea creației lui Dumnezeu (pentru că despre asta este vorba în versetele 1-16). Gândești tu că aceștia vor ocupa locul potrivit în Adunarea lui Dumnezeu? Eu consider că acest fapt este exclus. În Corint, în mod evident credincioșii nu se adunau pentru a trăi împreună ceva frumos. Se adunau pentru a-și face rău unii altora. Desigur, nu aceasta era intenția lor, dar în practica străngerii lor laolaltă acesta era rezultatul. Cum se vedea că strângerea lor laolaltă se desfășura într-un mod rău și nu într-un mod bun? În primul rând, din faptul că erau dezbinări între ei. Deja în primul capitol, Pavel a trebuit să-i mustre din această cauză: era dezbinare între ei. Citește din nou capitolul 1.10-12.

O dezbinare duce la lipsă de unitate într-o adunare locală. Din exterior, pare că toți credincioșii sunt încă uniți. Ei vin toți în același timp în aceeași încăpere, dar nu vin cu toții cu aceeași dorință. Ei se împart în diferite grupuri. În cazul credincioșilor din Corint, spiritul dezbinării s-a manifestat în timpul celebrării Cinei Domnului, prin diferențierea dintre bogați și săraci. În zilele noastre, acest fapt poate reprezenta, de asemenea, un mare pericol. Credincioșii cu o poziție socială înaltă pot juca foarte ușor un rol de conducere în adunare, tocmai pentru că au o poziție importantă în societate. Nu ar trebui să fie așa.

Alți factori umani pot juca, de asemenea, un rol în apariția sciziunilor. Unii sunt impresionați de un bun orator, alții de bunele maniere ale altora. Aceste lucruri nu trebuie să joace niciun rol în străngerile laolaltă ale adunării. Când adunarea se strânge laolaltă, un singur lucru este important, și anume ca fiecare credincios să-și ocupe locul ca mădular al Adunării. Ocuparea acestui loc nu are nimic de-a face cu poziția socială sau cu abilitățile naturale, ci cu lucrarea Domnului Isus pe cruce. Prin aceasta a luat naștere Adunarea. Fiecare, care știe că Domnul Isus a împlinit lucrarea și pentru el, aparține Adunării. Și fiecare, care aparține Adunării, are în cadrul Adunării propriul său loc unic și, în același timp, responsabilitatea de a se lăsa călăuzit de Duhul Sfânt.

Cu toate acestea, se poate întâmpla ca, atunci când credincioșii se adună ca Adunare, să se întâmple lucruri care nu sunt de la Duhul Sfânt, ci sunt concepute de credincioși înșiși. Este vorba despre lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le condamnă. Gândește-te doar la dezbinare. Dezbinarea într-o adunare locală nu poate fi cosmetizată. Ea trebuie recunoscută ca păcat. Când apar astfel de lucruri, Dumnezeu le folosește pentru a-i face cunoscuți pe cei dovediți. Cei dovediți sunt cei care se supun Cuvântului lui Dumnezeu și simt că o astfel de situație nu este spre gloria Lui. Ei vor mărturisi răul și nu se vor alătura dezbinării.

În versetul 19 se vorbește despre partide sau secte. O sectă merge un pas mai departe decât o sciziune. O sciziune este dezbinarea în cadrul unui întreg care încă există. Când se vorbește despre o sectă, sciziunea a împărțit credincioșii atât de mult încât s-au despărțit și public. Este important să înțelegem semnificația cuvântului „sectă”. O sectă nu este ceea ce se înțelege de obicei prin acest cuvânt. În general, prin secte se înțeleg comunități religioase care s-au separat de marile biserici. Uneori este vorba într-adevăr de secte, dar nu este neapărat așa. În sens biblic, o sectă este orice comunitate religioasă care, pe lângă unitatea credincioșilor, consideră importantă o altă unitate și se face din această unitate o condiție pentru apartenență.

Pentru a rămâne la Corint: credincioșii nu erau una prin faptul că unii se simțeau atrași de Pavel, alții de Petru, iar alții de Apolo. Acest fapt poate merge atât de departe încât credincioșii să se

despartă. Atunci sectele devin o realitate. Istoria Bisericii oferă dovezi rușinoase în acest sens. Adevărata unitate, pe de altă parte, este unitatea Adunării. Această unitate este reprezentată de un singur trup. Fiecare credincios este un mădular al acestuia. Este vorba de o sectă atunci când trebuie să semnezi o doctrină sau o mărturisire de credință stabilită de oameni, oricât de biblică ar fi, pentru a putea aparține acestei comunități de credincioși. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște apartenența la o biserică, ci vorbește doar despre mădulare ale trupului lui Hristos.

Strângerea laolaltă ca Adunare, în care credincioșii se adună ca și credincioși, nimic mai mult și nimic mai puțin, este ceva special. Nu este minunat că aceasta se poate întâmpla în diferite ocazii? În Faptele apostolilor 2.42 citim în ce scop s-a adunat Adunarea imediat după înființarea ei; și noi putem face aceasta astăzi. La fel ca ei pe atunci, putem să ne adunăm ca Adunare pentru a frânge pâinea. Despre aceasta este vorba în special în pasajul pe care îl avem acum în fața noastră. Putem să ne adunăm și pentru rugăciune și pentru a „cerceta învățătura apostolilor”, adică pentru a cerceta împreună Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru dezvoltarea sănătoasă a unei adunări locale, acest fapt din urmă este indispensabil. În 1 Corinteni 14 vom vedea alte lucruri care au legătură cu strângerea laolaltă ca Adunare.

În Matei 18.20, în legătură cu strângerea laolaltă ca Adunare, se află o promisiune măreață. Domnul Isus spune acolo: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor”. Acest verset nu poate fi aplicat de la sine la orice ocazie în care se întâlnesc doi sau trei credincioși. Din contextul din Matei 18.15-20 reiese clar că este vorba despre Adunare. Și unde se adună Adunarea? Acolo unde credincioșii se adună în Numele Domnului Isus, adică acolo unde ei se bazează pe gloria și autoritatea Lui, așa cum poți găsi în Biblie, pentru că asta este ceea ce este inclus în „Numele” Domnului Isus.

Credincioșii din Corint se adunau pentru a sărbători Cina Domnului, dar nu o făceau cu respect. Ei erau obișnuiți să ia mai întâi o masă de dragoste, adică o masă comună, și apoi să sărbătorească Cina Domnului. Toți aduceau mâncare și băutură – sau cel puțin cei care aveau posibilități. Erau și credincioși care nu aveau nimic. În loc să-și împartă bogăția cu cei săraci, cei bogați se ospătau singuri. Contrastul era atât de evident, încât unii erau flămânzi, iar alții se îmbătau cu vin. Ei s-au adunat într-adevăr într-un loc și voiau să mănânce Cina Domnului, dar Pavel spune aici că, din cauza atitudinii lor rușinoase față de celelalte mădulare ale adunării, nu se putea vorbi de așa ceva. Comportamentul lor necorespunzător, lipsa de considerație față de frații lor, care erau și mădulare ale Trupului, era de fapt o disprețuire a Adunării lui Dumnezeu. Ei îi rușinau pe cei care nu aveau nimic. Nu, apostolul nu putea să-i laude pentru asta.

Încă un aspect: este vorba despre Cina Domnului. Este Cina Lui. Asta înseamnă că numai El are dreptul să-i invite pe cei care participă la ea. Niciun om și niciun grup nu poate face asta. Semnificația Cinei este descrisă foarte clar în versetele următoare.

Citește din nou 1 Corinteni 11.17-22. - Când se adună credincioșii ca Adunare?

39. Cina Domnului

1 Corinteni 11.23-26: Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea”. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de

câte ori îl beți, spre amintirea Mea”. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Ceea ce impresionează în aceste versete este contrastul cu versetele precedente. Acolo era descrisă situația dezordonată din Corint, așa cum se vedea la Cina Domnului. Era o mare confuzie. Lucruri atât de sfinte, precum Cina Domnului, erau tratate într-un mod atât de lipsit de sfințenie. Ce trebuia să se întâmple acum? Pune Pavel deoparte adunarea din Corint? Nu, el le arată mai întâi ce este greșit și apoi le spune care este semnificația reală și specială a Cinei Domnului.

Este remarcabil faptul că Pavel a putut să le vorbească astfel credincioșilor din Corint. Situația nu era deci complet fără speranță. Ei puteau încă să fie corecți, iar restabilirea era încă posibilă. În creștinătatea de astăzi, lucrurile stau altfel în majoritatea cazurilor. Din cauza instituțiilor umane introduse în multe biserici și grupuri, nu mai este posibil să sărbătorim Cina Domnului așa cum a instituit-o Domnul Isus în ultima noapte, înainte de moartea Sa. Întreaga structură bisericească actuală ar trebui abandonată, pentru a face loc pentru ceea ce Pavel spune aici în toată simplitatea și în mod emoționant. El ne duce în „noaptea în care El a fost vândut”. Acesta este momentul din viața Domnului Isus, în care El ar fi avut cu siguranță dreptul să fie preocupat de Sine Însuși și de ceea ce Îl aștepta. Era momentul în care Iuda, unul dintre ucenicii Săi, voia să-L trădeze cu un sărut. Când toate acestea erau pe cale să se întâmple, Domnul Isus a instituit Cina Domnului pentru ucenicii Săi, având în vedere momentul în care El nu va mai fi pe pământ.

Pavel a primit aceasta direct de la Domnul, deoarece Cina Domnului se potrivește deplin cu slujba lui Pavel. Pavel era omul, de care Dumnezeu avea nevoie pentru a comunica totul despre Adunarea care a luat naștere prin moartea, învierea și glorificarea Domnului Isus. Chiar de la convertirea sa, el auzise că Adunarea de pe pământ și Domnul Isus din cer sunt una. Când persecuta Adunarea, a auzit din cer: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Faptele apostolilor 9.4). Faptul că tocmai Pavel a primit sarcina de a face cunoscută această instituire dovedește că Cina Domnului este ceva care aparține vieții creștine, deci și vieții tale. Este o masă comemorativă, unde te gândești de fiecare dată la un Mântuitor care a vrut să moară pentru tine și pentru toți cei care Îl primesc cu credință. Când te gândești la Cina Domnului, conștientizezi că buzele Lui au rostit: „Faceți aceasta spre amintirea Mea”? De aceea, Domnul Isus a luat pâine în timpul sărbătorii Paștelui.

Paștele, pe care El l-a sărbătorit împreună cu ucenicii Săi, a avut loc în amintirea izbăvirii poporului Israel din Egipt. Instituirea Paștelui este descrisă în Exodul 12.1-14. Dar ceea ce Domnul Isus a instituit în timpul sărbătorii Paștelui nu are legătură în primul rând cu Israel, ci cu Adunarea. Atâta timp cât Adunarea este pe pământ, ea poate să-și exprime legătura profundă și indisolubilă cu Domnul Isus prin sărbătorirea Cinei Domnului. Când participi la o adunare, în care se sărbătorește Cina Domnului, inima ta va fi întotdeauna plină de recunoștință.

Domnul Isus a luat pâinea. Așa de simplu este scris aici. Și totuși este ceva foarte special. Pâinea este pâine obișnuită. Nici prin rostirea unei anumite mulțumiri ea nu suferă o schimbare extraordinară, așa cum învață Biserica Catolică. Ea rămâne pâine obișnuită. Ceea ce este special este semnificația pâinii. Poți compara aceasta cu o fotografie a unei persoane pe care o iubești foarte mult. Materialul fotografiei este hârtie obișnuită. Dar important este cine este reprezentat pe ea. Dacă cineva ar scuipa pe această fotografie, ai considera că este un gest urât. La fel este și cu pâinea din cadrul Cinei Domnului. Domnul Isus a spus despre pâine: „Acesta este trupul

Meu, care este pentru voi.” Este îngrozitor să te porți în mod necorespunzător cu ea. Când ești la adunare și vezi pâinea pe masă, să te gândești că Domnul Isus, Fiul veșnic, S-a făcut Om și a luat un trup, fără să-L părăsească vreodată. În acest trup, El a trăit 33 de ani aici, pe pământ. În trupul Său, El L-a glorificat pe Dumnezeu în mod desăvârșit. În acest trup, El a și suferit. Gândește-te: El a fost prins, deși un suspin către cer ar fi fost de ajuns pentru a pune în mișcare zece mii de înger, care i-ar fi nimicit pe toți. O astfel luare în captivitate nu era o chestiune blajină. Mâini omenești rele s-au ridicat asupra acestui trup sfânt și L-au târât în fața judecătorilor.

În ciuda afirmațiilor repetate ale nevinovăției Sale, I s-a scuipat fața sfântă, I s-au smuls hainele de pe trup, iar spatele Său sfânt a fost sfâșiat printr-o biciuire îngrozitoare. În această stare, a trebuit să meargă cu crucea pe spate spre locul execuției. Acolo, mâinile brutale ale soldaților I-au apucat mâinile sfinte, care nu făcuseră altceva decât să binecuvânteze, și I-au bătut fără milă cuie prin ele, pentru a-L răstigni pe cruce. Apoi au ridicat crucea. Acolo atârna Mântuitorul! A fost batjocorit și I s-a cerut să coboare de pe cruce. Dar El a rămas acolo. Imaginează-ți că ar fi coborât. Atunci tu și cu mine am fi fost pierduți pentru totdeauna. Dragostea Lui pentru tine și pentru mine L-a ținut acolo, chiar dacă ce era mai rău urma să vină. Suferințele, pe care le îndurase până atunci, îi fuseseră cauzate de oameni. Dar aceste suferințe nu puteau șterge păcatele. Ele nu făceau decât să mărească vina omului. Ceea ce mai urma, și prin ce am putut fi mântuiți de păcatele noastre, era faptul că El a trebuit să poarte „păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). Trupul Său sfânt a intrat în contact cu păcatele noastre și a fost lovit de Dumnezeu. Așa a murit El.

Este emoționant să te gândești la asta de fiecare dată când vezi pâinea frântă pe masa din fața ta. Și paharul are o semnificație. Este vorba despre sângele, pe care Domnul Isus l-a vărsat. Sângele are o valoare atât de mare încât Dumnezeu poate ierta păcatele prin el. Această iertare este o posesiune mare, de care ne putem minuna mereu și pentru care putem aduce mulțumiri lui Dumnezeu.

Cât de des ar trebui să sărbătorim Cina Domnului? Aici scrie: „Ori de câte ori ...”. Din începutul cărții Faptele apostolilor se poate deduce că primii creștini se adunau zilnic pentru a sărbători Cina Domnului. Pe parcursul Faptelor apostolilor, prima zi a săptămânii este menționată ca fiind ziua în care se frângea pâinea (Faptele apostolilor 20.7). Această primă zi a săptămânii este numită în Apocalipsa 1.10 „Ziua Domnului”. Îți amintești cum era numită Cina Domnului în capitolul nostru, în versetul 20? Cina Domnului! Există deci o legătură clară între ziua Domnului și Cina Domnului. Duminica pare a fi, așadar, ziua cea mai potrivită pentru a o sărbători (compară cu Ioan 20.19,26). Și când mănânci pâinea și bei din pahar, vestești moartea Domnului. Poți să-ți imaginezi două cuvinte care sunt atât de contradictorii și totuși atât de strâns legate între ele precum „moartea” și „Domnul”? Și totuși, situația ta fără speranță nu poate fi exprimată mai bine. Pentru a te salva, a fost necesară nimic mai puțin decât moartea Domnului vieții. De aceea, chiar și fără cuvinte, spui nespuse de multe când participi la Cina Domnului. Este o vestire pentru toți cei care vor să vadă, fie ei oameni sau îngeri, că totul îl datorezi unui Domn mort.

Dacă aceasta este o realitate vie pentru tine, nu poți face altfel decât să nu mai permiți în viața ta toate cele pentru care Domnul a trebuit să moară. Asta nu mai poate și nu mai trebuie să existe. Reamintindu-le credincioșilor din Corint caracterul special al morții Domnului, Pavel voia să-i determine să-și mărturisească faptele greșite și să renunțe la ele. Nu este acesta un mod minunat de a-i aduce pe credincioși pe calea cea dreaptă? Și de fiecare dată când vestim

moartea Domnului, poate fi ultima dată. La Cina Domnului, ne gândim la moartea Lui și știm că El trăiește. Pentru că noi vestim moartea Lui „până va veni El”. Ce perspectivă minunată!

Citește din nou 1 Corinteni 11.23-26. - Ce înseamnă Cina Domnului?

40. Cum participi tu la Cina Domnului?

1 Corinteni 11.27-34: Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Sper că semnificația simbolică a Cinei Domnului – Hristos și moartea Sa ispășitoare – te-a impresionat. Atunci poți să-ți imaginezi că Dumnezeu consideră foarte grav faptul că creștinii tratează Cina Domnului în mod superficial.

Dumnezeu poate suporta ignoranța, dar abuzul acestei instituii sfinte Îi este insuportabil. Când credincioșii consideră că Cina Domnului servește la întărirea credinței, în multe cazuri este vorba de ignoranță. Cina Domnului nu servește la întărirea credinței, ci la comemorarea unui Mântuitor mort. La Cina Domnului, credincioșii nu se adună pentru a primi ceva, de exemplu un cuvânt de încurajare, ci pentru a face și a aduce ceva. Ei vestesc moartea unui Preaiubit și Îi mulțumesc că a vrut să moară. Este posibil să ne gândim la moartea Lui și să-I mulțumim în același timp, pentru că El este Cel viu în mijlocul nostru. Altceva este când credincioșii, ca în Corint, tratează greșit Cina Domnului. Atunci ei nu mai sunt conștienți de semnificația pâinii și a paharului. Se poate întâmpla foarte ușor să mănânci din pâine și să bei din pahar fără să te gândești la nimic. Nu-ți dai seama de nimic. Deodată, îți dai seama ce ai făcut. Atunci mărturisește-I lui Dumnezeu că, încă o dată nu ai fost cu gândul la ceea ce făceai. Din fericire, Dumnezeu știe că astfel de lucruri se pot întâmpla.

Este altceva când Cina Domnului a devenit o rutină fără conținut. Credincioșii din Corint se purtau „în mod nevrednic” cu pâinea și vinul. Deci, ceea ce era greșit era modul în care se purtau cu pâinea și paharul. Mâncau din pâine, pentru a-și potoli foamea, și beau din vin, pentru a-și potoli setea. Ei uitaseră adevărata semnificație. Acest „mod nevrednic” nu are nimic de-a face cu faptul că persoana care participă la Cina Domnului este vrednică sau nevrednică. Fiecare mădular adevărat al Adunării este făcut vrednic prin lucrarea Domnului Isus să participe. Așadar, nu lăsa sentimentul de nevrednicie să te împiedice să participi la Cina Domnului. Numai dacă în viața unui credincios există păcat, și anume un păcat care nu este mărturisit, un astfel de credincios nu este vrednic să participe. Acest fapt a fost tratat în detaliu în capitolul 5. Aici se avertizează să nu participi cu ușurință, pentru că atunci te-ai face vinovat de trupul și sângele Domnului.

Oricine ia în serios Cina Domnului se va feri de aceasta și se va examina pe sine însuși. Această autoexaminare este o necesitate. Cum se face asta? Ei bine, când te gândești că în Adunare te întâlnești cu Domnul, devii imediat conștient de sfințenia Lui și de faptul că El știe totul despre

tine. Nu simți niciun fel de teamă la acest gând? Poți să-L privești fără reținere în ochi? Autoexaminarea are întotdeauna un rezultat. Fie că îți amintești lucruri care nu sunt bune – pe care le poți îndepărta; fie că nu ești conștient de nimic – atunci poți participa fără griji la Cina Domnului. În Matei 5.23,24 găsești cum Domnul Isus exprimă ceea ce tocmai am spus cu propriile mele cuvinte. A te abține de la Cina Domnului sau a lăsa pâinea și paharul să treacă pe lângă tine nu este în niciun caz soluția corectă. În acest fel, dai prioritate împiedicării sau păcatului în fața dragostei tale pentru Domnul Isus. Nu, examinează-te pe tine însuși, îndepărtează ceea ce te împiedică sau răul și mănâncă din pâine și bea din pahar.

Cine nu este dispus să se examineze și să se judece pe sine însuși, mănâncă și bea foarte ușor o judecată, pe care Dumnezeu o va exercita. Dumnezeu veghează asupra onoarei Fiului Său. El nu poate acționa ca și cum nu l-ar păsa cum se tratează comemorarea Fiului Său. În afară de aceasta, El îi iubește prea mult pe ai Săi, pentru a-i lăsa să continue astfel. El dorește ca ei să se bucure de întreaga valoare a acestei instituii. De aceea, El este nevoit să pedepsească pe toți cei care nu dau socoteală pentru lucrurile sfinte, pe care le au în mâini, pâinea și paharul Cinei Domnului. Dacă credincioșii nu fac deosebire între Trup și pâine, înseamnă că nu mai atribuie o semnificație specială pâinii Cinei Domnului. Inima lor este indiferentă. Nu îi mai atinge. Atunci Dumnezeu trebuie să le vorbească clar. De aceea, în Corint erau mulți credincioși slabi și bolnavi, iar un număr mare dintre ei deja adormiseră. Aceste lucruri ar trebui să le spună ceva credincioșilor din Corint. Pavel nu vrea să spună că fiecare slăbiciune fizică sau boală sau fiecare deces este consecința unui anumit păcat. Dumnezeu poate avea și alte intenții. Dar în Corint, toate acestea erau consecința păcatului.

Se poate întâmpla și astăzi ca o adunare locală să fie apelată în mod insistent de Dumnezeu, când deodată mai mulți credincioși devin slăbiți și bolnavi, iar unii chiar sunt luați prin moarte. Atunci, în orele de rugăciune ale adunării, se pot face rugăciuni pentru cei slăbiți și bolnavi și pentru cei rămași în urmă. Dar ar trebui să fie și un prilej pentru a-L întreba pe Domnul de ce se întâmplă aceste lucruri, care este cauza lor. Cu siguranță nu se vrea să se spună că slăbiciunea, boala și moartea îi lovesc doar pe cei vinovați. Poate că așa este, dar în Corint trebuia să se adreseze întregii adunări, pentru că starea generală nu era bună. Este foarte posibil ca Dumnezeu să fi luat unii credincioși fideli pentru a-i determina pe cei infideli să se pocăiască. Așadar, nu există reguli fixe pentru acțiunile lui Dumnezeu, cu excepția faptului că Dumnezeu vrea să ne atragă atenția prin astfel de evenimente asupra situațiilor care nu sunt bune.

Putem preveni această judecată, pe care Dumnezeu trebuie să o aducă, dacă ne judecăm singuri. Tu ești în măsură și chiar chemat să te judeci pe tine însuși. Asta înseamnă că tu recunoști pentru tine însuși dacă mergi pe calea Domnului sau nu. Dacă ai făcut ceva greșit, trebuie să condamni asta. Și nu trebuie să condamni doar fapta, ci și pe tine însuși și starea inimii tale, pentru că fapta greșită s-a putut întâmpla doar pentru că nu erai aproape de Domnul Isus. Dacă nu ne judecăm singuri, Domnul ne va pedepsi. După cum am spus, El ne iubește prea mult, ca să ne lase să trăim în păcat. Căci atunci am pieri împreună cu lumea sub judecata lui Dumnezeu, când El va judeca lumea.

După aceste versete serioase despre judecată și pedepsirea din partea Domnului, Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să se aștepte unii pe alții. Cine ia masa obișnuită acasă nu va ajunge în pericol să abuzeze de pâinea de împărtășanie pentru a-și potoli foamea, ceea ce aduce judecata asupra întregii adunări. Dacă credincioșii se pregătesc bine acasă pentru adunare, aceasta va fi o binecuvântare pentru toți cei prezenți și nu o judecată. Această pregătire este un lucru important. Nu se face în treacăt sâmbătă seara, și cu atât mai puțin duminică

Capitolul 11

dimineața, cu o oră înainte de adunare – oricât de important ar fi să fii preocupat cu lucrurile Domnului în familie sau personal. Pregătirea pentru Adunare se face pe parcursul întregii săptămâni, da, pe parcursul întregii vieți. Oare moartea Domnului, pe care (poate?) o vestești, nu are o influență asupra tuturor aspectelor vieții tale?

Cu aceasta, Pavel nu a spus încă tot ce avea pe inimă cu privire la acest subiect. Erau lucruri pe care voia să le păstreze până când va fi cu ei. Aceste lucruri nu se găsesc în Biblie. Nu ar fi fost bine să stabilească totul în mod formal. Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum Îl avem în mâinile noastre, este suficient pentru toate timpurile și toate circumstanțele. Am primit Duhul Sfânt pentru a face în timpul nostru și în circumstanțele noastre ceea ce a poruncit Pavel. Cine se supune Cuvântului lui Dumnezeu și călăuzirii Duhului Sfânt va primi binecuvântare.

Citește din nou 1 Corinteni 11.27-34. - Cum te evaluezi pe tine însuși?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/11>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 12

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	93
Capitolul 12.....	93
41. Duhul Sfânt	93
42. Darurile harului	95
43. Mădularele trupului	97
44. Dumnezeu a pus pe unii în adunare	99

41. Duhul Sfânt

1 Corinteni 12.1-7: Dar despre cele spirituale, fraților, nu doresc să fiți neștiutori. Știți că, atunci când erați dintre națiuni, erați duși spre idoli cei muți, ca și cum ați fi fost mânați. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!”, decât prin Duhul Sfânt. Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți. Dar fiecare din voi se dă arătarea Duhului spre folos.

Acest capitol tratează un subiect nou și din nou foarte important. Este vorba despre Duhul Sfânt, darurile Duhului Sfânt și misiunea pe care o are fiecare credincios.

În capitolele anterioare, Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a vorbit mai întâi despre masa Domnului și despre Cina Domnului. Ai văzut cum fiecare credincios își poate ocupa locul la masa Domnului și poate participa la Cina Domnului (cel puțin dacă nu are păcate nejustificate în viața sa). Darurile Duhului nu au nimic de-a face cu aceasta: pentru a participa la Cina Domnului, nu contează ce dar ai. Cu toate acestea, darurile Duhului sunt extrem de importante. Dar trebuie să le vedem la locul lor potrivit, iar Pavel clarifică aceasta în acest capitol.

El începe prin a le arăta credincioșilor din Corint efectele spirituale. Ei erau foarte familiarizați cu acestea. Când nu erau încă convertiți, văzuseră tot felul de efecte spirituale și le experimentaseră chiar ei înșiși. După ce s-au convertit, au avut de-a face tot cu efecte spirituale. Trebuiau să învețe că efectele spirituale din Adunarea lui Dumnezeu provin dintr-o sursă complet diferită și au un scop complet diferit de efectele spirituale din trecut. Ei trebuiau să învețe să facă diferența între Duhul Sfânt, care locuia acum în ei și lucra în Adunare, și spiritele rele sau demonii, de care se lăseseră conduși mai înainte, fără să fie conștienți de asta. Odinioară, ei mergeau la idoli muți. Acolo aduceau jertfe și, în timpul slujbei, intrau în transă, adică ieșeau din minți. Idoli erau muți, nu puteau vorbi, dar, după cum știi din capitolul 10, în spatele lor se aflau duhuri rele, demoni. Acești demoni se foloseau de imaginația celor care aduceau jertfe și le luau mințile.

Cu cât oamenii se predau mai mult demonilor, cu atât cad mai mult în transă. Când credincioșii din Corint erau încă „dintre națiuni”, adică când nu erau încă convertiți, erau împinși către idoli muți. Pe atunci erau oameni fără voință, care se lăsau conduși de propriile inspirații. Nu erau conștienți de asta. Ei credeau că sunt liberi și că pot să-și hotărască singuri viața, dar nu erau conștienți că erau conduși de căpetenia lumii, de satan. Așa este și astăzi. Fiecare om neconvertit este condus de satan. El crede că este liber și că își hotărăște singur viața, dar nu știe că satan este cel care îl conduce la cinema, la discotecă, la sala de jocuri sau la stadion. În discuțiile cu un necredincios, se întâmplă destul de des ca acesta să nege chiar existența diavolului. Vezi cât de viclean este diavolul. Cea mai mare viclenie a lui este să-i facă pe oameni să creadă că el nu există. Așa îi poate ispiti cel mai ușor. Un exemplu elocvent, despre felul cum oamenii sunt conduși la idoli muți și să intre în transă, se găsește în 1 Împărați 18. Este impresionant cum preoții idoloilor se biciuiesc și se chinuie pentru a-l determina pe dumnezeul lor, Baal, să acționeze (1 Împărați 18.26-30). Și mai impresionant este modul în care Ilie strigă o singură dată către Dumnezeu și Dumnezeu se dovedește a fi Dumnezeu cel viu (1 Împărați 18.36-38).

Pentru a le arăta credincioșilor din Corint diferența dintre trecut și prezent, Pavel folosește Numele Domnului Isus ca piatră de încercare. Este imposibil ca Duhul lui Dumnezeu să facă în Adunare ceva care să fie spre ocara Domnului Isus. Demonii vor face tot ce le stă în putință pentru a disprețui Numele Domnului Isus. Dacă în Adunare cineva se ridică și spune în mod clar: „Isus să fie blestemat”, este clar că acea persoană nu este condusă de Duhul Sfânt, ci de demoni. Demonii nu doresc nimic mai mult decât să aducă blestem asupra Numei Domnului Isus. Ei reușesc aceasta, de exemplu, când îi determină pe credincioși să ducă o viață păcătoasă. Duhul Sfânt, pe de altă parte, va face totul pentru a-L onora și a-L da Domnului în Adunare gloria pe care El o merită. El îi va determina pe credincioși să-și predea viața în ascultare deplină față de Domnul Isus.

Demonii nu-L recunosc pe Domnul Isus ca Domn. În Evanghelii, are loc de mai multe ori o confruntare între demoni și Domnul Isus. Este de remarcat faptul că ei nu Îl se adresează niciodată cu Numele de „Domn”. Însă, când Domnul Isus va domni peste univers în Împărăția Păcii, ei vor fi obligați să-L recunoască ca Domn. Poți citi aceasta în Filipeni 2.9-11, unde expresia „cei de sub pământ” se referă la demoni. Nici oamenii necredincioși nu-L recunosc ca Domn. Ei nu țin cont de domnia Lui, ci își trăiesc propria viață. În Matei 7.21 citești chiar despre oameni care spun: „Doamne, Doamne”, dar în viața lor nu au căutat să facă voia Lui. După nume, ei vor să fie creștini, dar merg pe calea lor. Unde găsești aceasta, nu ai de-a face cu lucrarea Duhului Sfânt, ci cu lucrarea demonilor. Un om născut din nou va vorbi cu respect despre Isus și, prin urmare, îl va numi „Domnul” Isus pe cât posibil. În viața lui se va vedea că este mai mult decât o mărturisire cu buzele și că el ține seama de autoritatea Domnului Isus în toate domeniile vieții sale. Unde găsești aceasta, nu ai de-a face cu lucrarea demonilor, ci cu lucrarea Duhului Sfânt.

Următoarea diferență între lucrările demonilor și lucrările Duhului Sfânt este că diversitatea darurilor harului nu este opera unor duhuri diferite, ci a unui și același Duh. În cazul demonilor, există mai multe duhuri. În Marcu 5.9, o legiune de demoni a pus stăpânire pe un om. În Marcu 16.9 se vorbește despre șapte demoni, care locuiau în Maria și au fost alungați de Domnul Isus. În păgânism, fiecare idol, fie că este soarele, luna sau un copac, are propriul său demon sau o mulțime de demoni. Credincioșii din Corint, când vedeau diversitatea darurilor harului, nu trebuiau să creadă că această diversitate provenea de la duhuri diferite. Totul provine de la același Duh. Este Unul și Același Domn, care dă misiunea de a folosi diferitele daruri. Fiecare trebuie să-și exercite darul în dependență de El, și să nu acționeze după propria voință. În cele din urmă, este Unul și

Același Dumnezeu, care lucrează prin daruri. El lucrează în cel care exercită darul, și în cei cărora li se slujește prin dar.

Fiecare mădular al Adunării a primit un dar al harului. Nimeni nu are toate darurile și nimeni nu este lipsit de daruri. Aceasta înseamnă că avem nevoie unii de alții, așa cum mădularele unui trup au nevoie unele de altele. În cursul acestui capitol vei vedea cum are loc aceasta. Și tu ai primit un dar al harului. Nu l-ai primit pentru tine, ci pentru a sluji altora, deoarece revelația Duhului este dată „spre folosul” altora. Ceea ce este special în acest pasaj este că Duhul Sfânt este prezent și lucrează în Adunare. Tu nu poți să te minunezi suficient de aceasta și să te bucuri de folosul acestui fapt, spre gloria Domnului Isus. Pentru că vrei să trăiești pentru gloria Lui, nu-i așa? Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește acum pe pământ în Adunare. El nu a venit să Se glorifice pe Sine, ci pe Domnul Isus (Ioan 16.13). Cât de minunat ar fi dacă El ar primi loc în Adunarea locală pentru a conduce totul spre gloria lui Dumnezeu și a Fiului Său!

Citește din nou 1 Corinteni 12:1-7. - Cum spui de obicei: „Isus” sau „Domnul Isus”? De ce?

42. Darurile harului

1 Corinteni 12.8-13: Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor. Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea. Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.

Nu există niciun om care să poată transmite altui om un dar anume. Sursa, originea darurilor harului nu se află în om, ci în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt dă, împarte. Darurile vin de la El.

Duhul Sfânt ține cont de abilitățile naturale ale credinciosului. O ilustrare frumoasă a acestui fapt o găsim în Matei 25.15. În pilda talanților, pe care Domnul Isus o spune acolo, El Se compară cu un Om care pleacă în străinătate și dă talanți slujitorilor Săi. Acești talanți sunt o imagine a darurilor, pe care fiecare le primește pentru a le folosi. Vedem că există o diferență în numărul de talanți, pe care fiecare îi primește, la fel cum există o diferență în darurile harului, pe care fiecare le primește de la Duhul Sfânt. Dar apoi citim mai departe că talanții sunt dați „fiecăruia după puterea lui”. Aceasta are legătură cu abilitățile naturale, pe care fiecare le primește la naștere. Atâta timp cât cineva nu este convertit, el folosește aceste abilități naturale pentru sine, pentru a străluci. După convertire, el poate să le pună în slujba Domnului, având întotdeauna grijă să nu-și acorde lui însuși gloria, atunci când își folosește abilitățile.

Cineva, care are o natură vorbăreată, va primi, în majoritatea cazurilor, darul de a sluji prin cuvânt. Dacă cineva este foarte empatic, va primi, de obicei, de la Duhul Sfânt un dar pastoral. Astfel, sunt posibile multe situații, în care darul spiritual corespunde abilității naturale. În majoritatea cazurilor, așa va fi. Mi-e greu să-mi imaginez că, dacă nu ai niciun talent în a lucra cu copiii, ai primi sarcina de a lucra cu copiii. Dar nici în acest caz nu trebuie să limităm libertatea Duhului de a împărți darurile cui dorește. Este foarte posibil să ai un dar care, după părerea ta, nu corespunde direct abilităților tale naturale. Cunosc pe cineva care credea că nu are nicio sarcină în ceea ce privește

Capitolul 12

copiii. Cu toate acestea, când a intrat în contact cu ei, s-a dovedit că se pricepe foarte bine la copii. Dacă te deschizi călăuzirii Duhului, vei descoperi ce dar ai.

Darurile menționate în versetele 8-10 nu sunt o enumerare completă a tuturor darurilor care există. Este important să acorzi atenție ordinii în care sunt enumerate aceste daruri. Pavel le enumeră în funcție de importanța lor pentru zidirea Adunării. Credincioșii din Corint se laudau cu așa-numitele daruri miraculoase. În special vorbirea în limbi străine era foarte apreciată de ei. Pavel nu începe cu darurile miraculoase; el pune vorbirea în limbi străine și interpretarea ei la sfârșit. În capitolul 14, el va discuta foarte detaliat despre vorbirea în limbi și va arăta că acest dar nu era atât de important, pe cât credeau credincioșii din Corint.

Primul dar, pe care îl menționează, este „cuvânt de înțelepciune”. În Adunare există situații în care nu este întotdeauna clar ce trebuie făcut. Atunci este necesară înțelepciunea. Înțelepciunea este capacitatea de a vedea diferența dintre bine și rău și de a alege binele. Dacă cineva are acest dar, va putea spune Adunării ce trebuie făcut. Altfel are „cuvânt de cunoștință”. Adunarea trebuie să cunoască gândurile lui Dumnezeu, altfel acționează după propriile păreri și își pierde astfel caracterul de Adunare a lui Dumnezeu. Cunoașterea se poate dobândi prin studiul asiduu al Cuvântului lui Dumnezeu. „Credința” este un alt dar. Este vorba despre un dar, pe care îl primește un credincios; deci nu poate fi vorba despre credința mântuitoare. Credința mântuitoare nu este un dar dat unui individ. Dacă cineva are credința ca dar, el are încredere neclintită în ceea ce a spus Dumnezeu, în ciuda obstacolelor care apar, în timp ce alții au renunțat demult.

Darurile harului pentru vindecări și facerea de minuni au servit la confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu (Marcu 16.20; Evrei 2.3–4). „Profeția” este darul de a comunica Adunării gândurile lui Dumnezeu despre prezent și viitor. Profeția trebuie să aibă întotdeauna la bază Cuvântul lui Dumnezeu și nu trebuie să fie niciodată în contradicție cu acesta. Profeția nu poate fi niciodată bazată pe speculații sau fantezie, ci trebuie întotdeauna verificată în Biblie. În capitolul 14, acest dar este comparat cu darul vorbirii în limbi. Cineva are darul „deosebirii duhurilor”. Aici trebuie să ne gândim la ceea ce se întâmplă în Adunare. Cel care are acest dar, va putea distinge dacă ceva vine de la Duhul Sfânt sau de la demoni. În pasajul anterior ai văzut că nu este întotdeauna ușor să stabilești din ce sursă provine un anumit mesaj.

Vorbirea în limbi era importantă atunci când un străin venea la strângerea laolaltă a Adunării. Dacă o astfel de persoană auzea deodată ceva despre Domnul Isus în propria sa limbă, aceasta putea însemna mântuirea veșnică pentru ea, dacă ajungea la credință. Interpretarea limbilor era necesară pentru Adunare, care altfel nu înțelegea nimic din ceea ce se spunea – iar darurile erau date pentru binele tuturor. Dar, așa cum am spus, Pavel tratează foarte detaliat vorbirea în limbi în Adunare în capitolul 14.

Vezi că există multe daruri diferite și totuși există unitate. Aceasta se datorează faptului că același Duh face aceste lucruri. El împarte fiecăruia în parte, după cum vrea El. El hotărăște ce loc are fiecare în trup. Nici o pregătire teologică nu poate face aceasta. Numai Duhul Sfânt hotărăște asta. Încă ceva: din ultimele trei cuvinte din versetul 11 poți deduce că Duhul Sfânt este Dumnezeu, pentru că în versetul 18 se spune același lucru despre Dumnezeu. Deci El este o Persoană, și anume o Persoană divină, și nu o influență sau o forță, pentru că numai o Persoană are voință.

În versetul 12, ceea ce s-a spus mai sus despre diferitele daruri este ilustrat prin imaginea trupului. Un trup are anumite caracteristici. Două dintre ele sunt evidențiate aici: în primul rând, trupul formează o unitate, în al doilea rând, este alcătuit dintr-un număr de mădulare diferite. Acum ne-

am putea aștepta să scrie aici: așa este și cu Adunarea, pentru că este vorba despre Adunare. Dar aici scrie: „așa este și Hristosul”. Din aceasta reiese că Hristos și Adunarea sunt una.

Ceea ce este valabil pentru Adunare este valabil și pentru Hristos. Când Pavel persecuta Adunarea, el Îl persecuta de fapt pe Hristos în cer (Faptele apostolilor 9.4). Hristos este una cu ai Săi de pe pământ. Toate măduarele Adunării formează împreună o singură Adunare. Fiecare mădular al trupului are propria sa funcție. Este vorba despre unitatea trupului și despre numeroasele mădule, și în aceasta este văzut Hristos pe pământ. Ca mădular al trupului, originea sau poziția ta socială nu are importanță: „Toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup”. Din același Duh poți bea acum, pentru a-ți putea îndeplini corect funcția în trup. Din tine însuși nu ai puterea să faci aceasta. Numai dacă îți lași viața să fie cu adevărat pătrunsă de Duhul Sfânt, vei fi în stare să funcționezi la locul tău în Adunare.

Citește din nou 1 Corinteni 12:8-13. - Ce este Duhul Sfânt pentru tine? Cum experimentezi tu prezența Lui în adunare?

43. Măduarele trupului

1 Corinteni 12.14-23: Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe. Dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar spune: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus măduarele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit. Iar dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Dar acum sunt multe mădule și un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine”; sau, din nou, capul, picioarelor: „Nu am nevoie de voi”. Ba mai mult, măduarele trupului care par a fi mai slabe sunt necesare. Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe au mai multă frumusețe;

Pavel folosește acum corpul uman ca imagine sugestivă pentru a ilustra faptul că și trupul lui Hristos, Adunarea, este alcătuit din diferite mădule. Prin această imagine devine clar că există două pericole la care sunt expuse măduarele trupului.

Unul este comoditatea: eu nu sunt nimic și nu pot face nimic, ceilalți vor face totul. Celălalt pericol este mândria: numai eu sunt cineva și pot face ceva, nu am nevoie de ceilalți. Desigur, acestea sunt două extreme, dar cred că le putem recunoaște cu ușurință. Punctul de plecare pentru această imagine este versetul 14: „Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe”. Este vorba, așadar, despre diversitatea mădulelor diferite, din care este alcătuit trupul. Poate că este inutil să spunem că măduarele trupului sunt credincioșii individuali, adică tu personal și eu personal. Se aude uneori ideea că măduarele reprezintă diferitele biserici, dar, desigur, acesta nu poate fi sensul.

Acum să revenim la primul pericol, comoditatea. Imaginează-ți, așa cum spune Pavel aici, că un picior sau o ureche ar spune: „Eu nu fac parte din trup.” Uită-te la motivele pe care le invocă pentru această afirmație prostească. Ele spun: Pentru că nu sunt mână... pentru că nu sunt ochi. Ce înseamnă de fapt această afirmație? Că sunt invidioși pe locul pe care îl ocupă un alt mădular și că nu sunt mulțumiți de locul lor. Aceasta le dă sentimentul că nu aparțin trupului, că sunt în afara lui. Această afirmație este la fel de absurdă pentru trupul uman pe cât este pentru trupul lui Hristos. Nu poți nega funcția pe care o ai în trup doar pentru că ești nemulțumit de locul pe care îl ocupi în

trup, nu-i așa? Cu toate acestea, există credincioși pentru care aceasta este valabil. Ei văd adesea multe lucruri în mod critic, dar din propria lor viață nu rezultă nimic în folosul Adunării. Ei se sustrag de la responsabilitatea lor și trăiesc o viață privată confortabilă. Ei seamănă cu omul din Matei 25, la care am făcut referire la începutul capitolului anterior.

Robul, care a primit cinci talanți, a lucrat cu ei și a câștigat încă cinci. A obținut un profit de 100%. Robul cu cei doi talanți a obținut, de asemenea, un profit de 100%. Dar ce scrie despre robul care a primit un talent? „M-am temut și m-am dus și am ascuns talantul tău în pământ” (Matei 25.25). Aici se arată că el a folosit greșit talantul său, pentru că nu-și cunoștea stăpânul; se temea de el. În realitate, nu a considerat că merită să facă ceva cu el și a ascuns talantul în pământ. La urma urmei, era „doar” un talent, în timp ce ceilalți aveau mai mulți. Stăpânul său îl numește „rob rău și leneș” (Matei 25.26). Era rău și leneș. Rău, pentru că l-a numit pe stăpânul său un om dur, și leneș, pentru că nu a lucrat cu talantul său. Vezi asemănarea cu versetele noastre din 1 Corinteni 12? De aceea, gândește-te: orice funcție ai, fii mulțumit cu ea și fă ceva cu ea. Ești util pentru celelalte mădulare ale trupului numai dacă ocupi locul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Nu ai avut niciun fel de influență asupra acestui fapt.

„Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit.” Voia Lui este întotdeauna cea mai bună și cea mai înțeleaptă. El știe exact ce se potrivește cel mai bine. Un trup format numai din ochi sau urechi ar fi o monstruozitate îngrozitoare! Nu ar fi un trup. Nu, fiecare mădular este pus de Dumnezeu la locul potrivit în corp, cu intenția ca fiecare să fie de folos celorlalte mădulare.

Al doilea pericol este mândria. Credincioșii care, așa cum spunem uneori, au un „dar mare”, riscă să creadă că nu au nevoie de alți credincioși. Adesea, aceasta nu se întâmplă în mod conștient, ci în mod inconștient. Prin „darul mare”, persoana în cauză se poate simți superioară celorlalți: numai el știe ceva, numai el poate spune corect. Se poate întâmpla și ca celelalte mădulare ale Adunării, din comoditate, să îi acorde cu plăcere acest loc. Când lucrurile ies din echilibru, pozițiile greșite se consolidează. Cei comozi lasă cu plăcere pe alții să facă lucrurile, iar celorlalți le place că li se oferă acest lucru. Dar aceasta arată clar: cei care au un dar mai mare (așa cum se consideră ei înșiși) depind de buna funcționare a celor care au un dar mai mic (așa cum se consideră ei înșiși). Când un fir de praf intră în ochi, degetul mic este membrul cel mai potrivit pentru a-l scoate.

Ceea ce noi numim mare sau mic nu este ceea ce Dumnezeu numește mare sau mic. Adesea judecăm un dar după felul în care se manifestă și după impresia pe care o face. Adesea suntem mai impresionați de cineva care predică Evanghelia într-o sală plină, decât de cineva care, cu fața îmbujorată, vorbește despre Mântuitorul său unui vecin, unui coleg sau unui coleg de clasă. Pentru Dumnezeu este important un singur lucru, și anume să îndeplinim cu credincioșie misiunea pe care El ne-a încredințat-o. El nu răsplătește după mărimea darului, ci după credincioșia cu care este exercitat darul. În Matei 25, răsplata pentru omul care a primit doi talanți este la fel de mare ca pentru omul care a primit cinci talanți: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău” (Matei 25.21-23). Observi că aici se spune: „Ai fost credincios peste puține”? Chiar și cel mai mare dar este puțin în comparație cu tot ceea ce Domnul Isus are și împarte. Mi se pare că este cel mai mare lucru să auzi asta din gura Domnului Isus. Și ție?

În trupul uman există părți ascunse, cum ar fi inima, rinichii și plămânii. Deși nu le vezi, ele sunt vitale pentru buna funcționare a corpului. La fel este și în Trupul lui Hristos. Există o istorisire despre Spurgeon, un mare predicator al secolului al XIX-lea. El predica în săli pline, și prin slujirea

lui mulți au ajuns la credință. Într-o seară, când trebuia să vorbească din nou și sala era din nou plină, a fost întrebat cum se face că are atât de mult succes. El l-a rugat pe cel care l-a întrebat să-l urmeze într-o altă cameră, unde voia să-i arate sistemul de încălzire centrală. Când a deschis ușa camerei, însoțitorul său a văzut un număr mare de oameni îngenuncheați, rugându-se pentru adunare. Orice lucrare făcută pentru Domnul Isus și ai Săi poate avea succes numai dacă este însoțită de rugăciune. Veșnicia va arăta ce a avut o valoare mai mare: darul vorbirii unui vorbitor sau rugăciunea intensă a unui credincios necunoscut, care s-a înălțat către Dumnezeu pentru un vorbitor, pentru o predică sau pentru ascultători.

Între timp, ai recunoscut cu siguranță cât de important este acest pasaj. Mădularele trupului sunt date unele altora pentru a se completa și ajuta reciproc, nu pentru a lucra unele împotriva altora. Dacă un picior vrea să meargă la stânga și celălalt la dreapta, nu poți face niciun pas înainte. Încearcă să vezi cât de mult poți să-ți desfaci picioarele. Dacă nu ești flexibil, vei ajunge într-o poziție extrem de dureroasă. Ocupă-ți locul și vezi cum poți fi de folos celorlalți.

Citește din nou 1 Corinteni 12.14-23. - Recunoști unul dintre aceste două pericole la tine? Ce trebuie să faci în acest caz?

44. Dumnezeu a pus pe unii în adunare ...

1 Corinteni 12.24-31: dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună. Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulare ale Sale fiecare în parte. Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți, profeți? Toți, învățători? Toți au puteri miraculoase? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează? Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespus mai bună.

Lipsa de unitate în trup este unul dintre cele mai grave lucruri care se pot întâmpla. Ai văzut că ea poate apărea din comoditate, dar și din invidie.

Dumnezeu știa că aceste lucruri se vor întâmpla. El acordă mai multă onoare mădulelor trupului care nu sunt atât de vizibile, decât celor care ies în evidență. Dumnezeu lucrează altfel decât noi. Adesea vedem ceea ce este în fața ochilor noștri, ceea ce ne impresionează. La Dumnezeu nu este așa. De aceea trebuie să învățăm să vedem darurile așa cum le vede Dumnezeu. Dacă Dumnezeu acordă mai multă onoare darurilor (în ochii noștri) mai mici, este bine să facem și noi la fel. Nu este vorba de a devaloriza darurile mari, ci de a evita lipsa de unitate în trup. Dacă acordăm o onoare suplimentară darurilor mai mari – și cât de ușor se întâmplă aceasta –, echilibrul din trup se pierde. Aceasta se întâlnește în mod deosebit în mari părți ale creștinătății, unde toate darurile par să fie concentrate într-o singură persoană. El este omul care se roagă, vorbește în fața comunității, împarte Cina Domnului, propovăduiește Evanghelia, păstorește turma etc. Dar chiar și în grupuri care nu practică slujirea printr-un singur om, unde există libertate în exercitarea darurilor, există un mare pericol ca totul să fie lăsat în seama darurilor „mai mari”. Intenția lui Dumnezeu este ca mădularele să aibă aceeași grijă unele pentru altele. Deci, este vorba despre ceea ce poți însemna pentru celălalt.

Versetul 26 arată cât de strâns legate sunt mădulele între ele. Ceea ce scrie acolo nu este o poruncă adresată mădulelor, pentru ca ele să sufere împreună sau să se bucure împreună. Este prezentat ca un fapt. Compară aceasta cu propriul tău trup. Dacă cineva te lovește puternic cu piciorul în tibie, întregul trup suferă. La fel este și cu mădulele trupului. Dacă un mădular al Adunării nu poate funcționa, întreaga Adunare suferă. Faptul că un mădular nu funcționează poate avea diferite cauze. Un mădular al Adunării, care se află într-o biserică unde toate darurile sunt atribuite unei persoane, preotului sau pastorului, nu are, conform regulamentului bisericii, spațiu pentru a-și îndeplini funcția. Un mădular al Adunării, care a trebuit să fie supus disciplinei din cauza păcatului, nu își poate îndeplini nici el funcția. În ambele cazuri, toate celelalte mădule ale Adunării suferă, deoarece le lipsește efectul practic al acestei funcții. În schimb, atunci când un mădular al Adunării își ocupă locul potrivit și funcționează așa cum este prevăzut, toate celelalte mădule se bucură.

Când îți îndeplinești funcția, chiar dacă te simți slab, este o adevărată bucurie pentru toate mădulele trupului. Vezi cât de strâns legate sunt mădulele Adunării. Ține cont de aceasta în activitățile tale. Tot ceea ce faci are o influență asupra celorlalte mădule ale trupului. Binele, pe care îl faci, contribuie la zidirea Adunării. Răul, pe care îl faci, are un efect negativ asupra Adunării.

Urmează apoi ceva foarte important: Pavel le spune tuturor mădulelor Adunării din Corint: „Voi sunteți trup al lui Hristos”. Pentru a-ți clarifica semnificația acestui verset, trebuie să mai spun câteva lucruri despre „trupul lui Hristos”. Poți privi trupul lui Hristos din diferite perspective.

În primul rând, din punct de vedere temporal: trupul lui Hristos a luat naștere în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat. Acest eveniment este descris în Faptele apostolilor 2.1-4. În capitolul nostru, în versetul 13, se face referire la acest fapt. Toți cei care s-au convertit la Dumnezeu și L-au primit pe Domnul Isus, începând de la ziua Cincizecimii, aparțin Adunării. Din acest punct de vedere, Adunarea nu este încă completă, pentru că, din fericire, în fiecare zi oameni vin la credință și se adaugă Adunării. Adunarea va fi completă abia când Domnul Isus va veni să o ia în cer. Despre acest eveniment poți citi în 1 Tesaloniceni 4.15-18.

În al doilea rând, poți privi Adunarea așa cum există ea în acest moment pe pământ. În acest caz ea cuprinde pe toți credincioșii care trăiesc în acest moment și care aparțin în mod activ Adunării. Această descriere o găsești în Efeseni 4.16.

În al treilea rând, trupul lui Hristos se referă și la totalitatea credincioșilor dintr-o localitate. Asta este ceea ce găsești în versetul nostru. Adunarea din Corint este menționată aici în acest fel, în ciuda multor lucruri care nu erau bune. Expresia „Trup al lui Hristos” se referă aici (așa cum se spune adesea) la reprezentarea locală a adunării mondiale sau generale. O adunare locală este deci un fel de miniatură a marii totalități. Ceea ce este valabil pentru întreaga Adunare de pe pământ devine vizibil în adunarea locală.

Când Pavel a scris acestea, lipsa de unitate nu era încă atât de mare ca în zilele noastre. Cu toate acestea, acest verset oferă o indicație importantă, care este valabilă și pentru timpul nostru. El arată că în fiecare loc, în care locuiesc credincioși, există o adunare. Cu regret, din cauza sciziunilor, adesea nu se mai vede nimic din aceasta. Cu toate acestea, la fel ca în Corint, ea poate deveni vizibilă și astăzi. Chiar dacă printre numeroasele mădule ale trupului dintr-un anumit loc există doar doi sau trei credincioși care doresc să se adune doar ca mădule ale trupului (nimic mai mult și nimic mai puțin), aceștia formează trupul „în miniatură”. Ei nu vor să fie un grup nou alături de

Capitolul 12

toate celelalte, ci iau pur și simplu ceea ce spune Pavel aici ca punct de plecare pentru strângerea lor laolaltă. Dacă toți creștinii ar face așa, lipsa de unitate ar lua curând sfârșit.

Au credincioșii, care se adună astfel, toate darurile menționate în versetul 28? Nu, cu siguranță nu. Prin sciziuni, darurile sunt și ele împrăștiate. Dar Dumnezeu dă cu siguranță ceea ce este necesar, chiar dacă sunt doar doi sau trei credincioși care doresc cu adevărat să exprime ceea ce constituie trupul lui Hristos. Spun în mod deliberat „doresc să exprime”, pentru a evita neînțelegerea că toți ceilalți credincioși nu ar aparține trupului lui Hristos. Ei aparțin cu siguranță. Dar este vorba de a exprima acest fapt. Darurile enumerate au fost date de Dumnezeu întregii Adunări. Dacă privesc ordinea în care sunt enumerate, mi se pare că sunt enumerate în funcție de importanța lor pentru zidirea Adunării.

Întrebările pe care le pune Pavel cu privire la daruri subliniază din nou că acestea nu sunt toate unite într-o singură persoană și că nu toate mădulele au același dar. În acest caz, întrebările se răspund singure. Desigur, nu toți sunt apostoli, nu toți sunt profeți etc. Fiecare are darul său. Dar fiecare este încurajat să caute să-și folosească darul în mod optim. A avea darul este una, a-l folosi în cel mai bun mod este alta. Dacă privești astfel darul tău și vrei să-l folosești cu toată puterea ta, vei descoperi în capitolul 13 „o cale nespus mai bună”! Aceasta este calea dragostei.

Citește din nou 1 Corinteni 12.24-31. - Cum experimentezi suferința și bucuria din versetul 26?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/12>

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 13

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	102
Capitolul 13.....	102
45. Dragostea.....	102
46. Dragostea nu piere niciodată	104

45. Dragostea

1 Corinteni 13.1-7: Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu am dragoste, sunt aramă sunătoare sau chimval răsunător. Și dacă am profetie și știu toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munți, dar nu am dragoste, nu sunt nimic. Și dacă voi împărtăși ca hrană toată averea mea și dacă-mi voi da trupul, ca să fiu ars, dar nu am dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung-răbdătoare, plină de bunătate; dragostea nu invidiază; dragostea nu se laudă, nu se îngâmă, nu se poartă necuviincios, nu caută ale sale, nu este iute la mânie, nu socotește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul, suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate.

Pare că acest capitol s-a rătăcit. Se află între capitolele 12 și 14, unde Pavel vorbește despre acel singur trup și daruri. Dar nu există nimic în Biblie care să nu fie la locul potrivit. Acest lucru nu este posibil, deoarece adevăratul autor al Bibliei este Duhul Sfânt. Și dacă te întrebi de ce un astfel de pasaj, care la prima vedere pare să fie în locul greșit, se află totuși în acest loc, credința ta în inspirația Bibliei va crește și mai mult. Așa este și aici. În capitolul 12, Pavel a arătat diversitatea darurilor. În capitolul 14, el arată cum trebuie să funcționeze aceste daruri în practică. În capitolul 13 vedem, ca să zicem așa, axa în jurul căreia se învârt aceste două capitole. Poți să-ți exerciți darul în mod corect și cu efectul dorit numai dacă motivul este dragostea. Dragostea depășește orice dar. De aceea ea este „calea nespus mai bună”, așa cum se spune în ultimul verset al capitolului anterior (1 Corinteni 12.31b). Dragostea, despre care este vorba aici, nu este un simplu sentiment de afecțiune. Cu atât mai puțin este dragostea ieftină, pe care o găsim în lume, unde dragostea este de fapt iubire de sine. Nu, aici este vorba despre însăși natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.16,18).

Marea caracteristică a dragostei divine – prin care tu poți așadar recunoaște dragostea divină – este că ea este complet altruistă. Este o dragoste dăătoare, care se îndreaptă spre celălalt. Nu era acesta și scopul darului? Darul nu este oare menit să fie de folos celuilalt? Dragostea îți dă puterea să faci aceasta, pentru că ai primit natura divină (2 Petru 1.4).

În viața Domnului Isus, care este El Însuși Dumnezeu, tot ceea ce se spune în capitolul nostru despre dragoste se regăsește în mod desăvârșit. Poți pune acest capitol, ca să zicem așa, lângă Evanghelia și vei întâlni efectul său pe fiecare pagină. Atunci vei constata că dragostea divină merge mult mai departe decât simpatia sau afecțiunea umană. Desigur, nu îți este greu să-ți exerciți

darul față de frații și surorile care îți sunt dragi. Dar dragostea merge mult mai departe. Dragostea, așa cum este ea prezentată aici, acționează chiar și atunci când nu se găsește nimic de iubit la celălalt. Poate că te superi foarte mult pe un frate sau pe o soră. Să știi că dragostei divine, altruiste, nu-i pasă de asta.

Dragostea devine activă pentru că este dragoste. Cine este celălalt, sau cum reacționează nu are nicio importanță pentru dragoste. Marele model este Dumnezeu Însuși. Așa cum am spus: Dumnezeu este dragoste. Ei bine, în 1 Ioan 4.9,10 este scris cum a arătat Dumnezeu aceasta: El L-a dat pe Unicul Său Fiul. Dumnezeu știa că oamenii nu-L vor. Știa ce vor face cu Fiul Său. Și totuși L-a dat! Asta este dragostea. Este aceeași dragoste care este necesară pentru a practica un dar. Fără această dragoste, totul este fără valoare. Lucrurile, cu care poți impresiona pe alții, nu au nicio semnificație fără dragoste. Pavel aplică multe lucruri din acest capitol la sine însuși; el folosește adesea cuvântul „eu”. Când citești acest pasaj, trebuie să-l aplici și la tine.

El începe cu vorbirea în limbi. Credincioșii din Corint apreciau foarte mult acest dar, erau mândri de el. Imaginează-ți că ai stăpâni toate limbile lumii, fără să le fi învățat, chiar și limba îngerilor. Ar fi ceva! Dar dacă nu te-ai lăsa călăuzit de dragoste când folosești acest dar, ar fi doar sunete goale, care s-ar pierde în scurt timp și nu ar avea niciun rezultat durabil.

La fel este și cu celelalte daruri. Dacă ai putea spune totul despre viitor pe baza Bibliei, dacă ai fi inițiat în tainele lui Dumnezeu, dacă ai ști pe de rost întreaga Biblie și ai face fapte mărețe ale credinței, ai fi nimic, absolut nimic, dacă dragostea nu ar fi motivația ta interioară pentru a exercita aceste daruri. Și ce părere ai despre a-ți împărți averea pentru a hrăni săracii? Nu ar fi o dorință nobilă? Și totuși, nu ți-ar folosi la nimic, dacă dragostea nu te-ar împinge să faci asta. Au existat oameni care și-au dat toate averile pentru a-și liniști conștiința. Ei își câștigaseră averea în mod necinstit și credeau că, dacă ar da totul, ar avea conștiința curată. Dar asta nu le va folosi la nimic, pentru că lipsește dragostea. Au existat și oameni care și-au dat trupul pentru a fi ars. S-au stropit cu benzină și și-au dat foc, pentru a atrage atenția oamenilor asupra cauzei pentru care se sacrificau. Poate că au reușit să atragă atenția presei, dar lor înșiși nu le-a folosit la nimic, pentru că în sacrificiul lor lipsește dragostea divină. Pentru Dumnezeu nu a avut nicio valoare.

Apoi, în versetele 4-7 urmează o descriere a modului în care se manifestă dragostea. De fapt, acolo se spune mai mult despre ceea ce dragostea *nu* este. Este exact ca în descrierea noului cer și a noului pământ din Apocalipsa 21, unde tu citești în versetul 4 despre lucrurile care nu vor mai fi acolo. Tu trăiești într-o lume în care te confrunți în toate felurile cu consecințele păcatului. Dragostea divină nu se lasă descurajată de acest fapt, ci vede tocmai în asta o ocazie de a acționa. În viața Domnului Isus, aceasta a fost în chip desăvârșit vizibil. Prin urmare, acest capitol este de fapt o descriere a persoanei Sale.

Deoarece și tu ai încă păcatul în tine, poți dovedi cel mai bine această dragoste prin a nu face anumite lucruri. Dar primele două însușiri menționate au o reflectare pozitivă. Îndelunga-răbdare nu este o calitate des întâlnită în această lume. Ea se referă la faptul că te poți stăpâni când vezi lucruri care nu sunt bune sau când ești nedreptățit. În loc să-ți ceri drepturile, ai răbdare cu ceilalți. Mergi chiar mai departe: le arăți bunătate celor din jurul tău. Nu a făcut Domnul Isus exact aceasta?

Urmează apoi trăsăturile care lipsesc atunci când este prezentă dragostea divină. Ești (ai fost) invidios din când în când? „A te da mare” poate fi comparat cel mai bine cu „a te da în spectacol”, a arăta cât de frumos ești sau a atrage atenția cu cele mai noi lucruri care se pot cumpăra (orice ar fi ele). Ești îngâmfat, când vrei să pari mai mult decât ești. Nu ți s-a întâmplat niciodată? Nu ai acționat vreodată în mod indecent? Adică: nu ai rănit vreodată sentimentele altcuiva? Ai încercat

întotdeauna să cauți binele pentru ceilalți, fără să te gândești la tine? Ești uneori sarcastic față de cineva sau față de ceva, pe care ți l-au făcut alții? Este foarte ușor să gândești rău despre cineva. Uneori, propriile gânduri te sperie. Îți amintești de situații în care ți s-a părut bine că alții au greșit? Desigur, ai făcut asta pentru a-ți liniști propria conștiință. Atunci nu ți s-a părut plăcut să auzi adevărul.

Toate acestea nu se găseau niciodată la Domnul Isus. Ele nu se găsesc nici în dragoste, nici în natura divină, nici în viața nouă, pe care ai primit-o, pentru că aceasta este viața Domnului Isus. Dacă dai prioritate dragostei, vei descoperi că în tine lipsesc aceleași lucruri greșite și că ai aceleași lucruri bune ca Domnul Isus. Unele dintre aceste lucruri bune sunt enumerate în versetul 7. „Ea suportă toate”. Asta înseamnă mult! Să suporti totul, să lași pe alții să te calce în picioare? Dacă dragostea cere asta: da! „Ea crede toate”. Aici nu este vorba de o credulitate oarbă, care acceptă ca adevărat tot ce se spune. Înseamnă că dragostea nu este suspicioasă. Se poate exprima și astfel: a avea încredere în celălalt până când se dovedește contrariul. „Speră toate”. Dragostea știe că răul nu va avea niciodată ultimul cuvânt și continuă să spere în victoria binelui. „Rabdă toate”. Dragostea îndură o lovitură. Ea rămâne în continuare activă, în ciuda tuturor încercărilor.

Citește din nou 1 Corinteni 13.1-7. - Ce calități pozitive ale dragostei găsești aici și care sunt cele negative? Care sunt punctele tale slabe? Cum poți schimba asta?

46. Dragostea nu pierde niciodată

1 Corinteni 13.8-13: Dragostea nu pierde niciodată. Dar, fie profeții: se vor sfârși; fie limbi: vor înceta; fie cunoștință: va fi desființată. Deoarece cunoaștem în parte și profetăm în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; când am devenit bărbat, le am înlăturat pe cele ale copilului. Pentru că acum vedem neclar, ca prin geam întunecat, dar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște după cum și eu am fost cunoscut. Acum dar rămân aceste trei lucruri: credință, speranță, dragoste, iar dintre acestea, mai mare este dragostea.

Când se spune aici că dragostea nu pierde niciodată, nu poate fi vorba decât de dragostea divină. Nu se poate spune în niciun caz că este vorba de dragostea umană sau naturală. Această dragoste poate răci sau chiar se poate transforma în ură. În practica vieții, nu este, cu regret, o excepție ca un bărbat și o femeie să se despartă, pentru că nu mai simt nimic unul pentru celălalt. Când s-au căsătorit, totul părea atât de frumos. Dar, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă, dragostea pe care o simțeau inițial unul pentru celălalt s-a răcit. Aceasta se datorează faptului că acest tip de dragoste se bazează pe ceea ce este și face celălalt. Dragostea divină, pe de altă parte, iubește în orice moment, indiferent de comportamentul celuilalt. Aceasta se datorează faptului că Dumnezeu este sursa dragostei divine. De aceea, această dragoste nu pierde niciodată. A existat dintotdeauna și va exista etern. Nu se poate spune același lucru despre daruri.

Profețiile, limbile și cunoașterea vor înceta odată. Atâta timp cât suntem pe pământ, avem nevoie de profeții. Prin profeții se înțeleg două lucruri. În primul rând, este vorba despre prezicerea viitorului, a lucrurilor care trebuie să se întâmple. Găsești aceasta peste tot în Biblie. Așteptările viitoare sunt decisive pentru viața ta pe pământ. De exemplu, cine știe cum va continua lumea, va ține cont de acest fapt în modul în care trăiește și se comportă în lume. În al doilea rând, există profeția în sensul capitolului 14.3, unde este vorba despre vorbirea în adunări. Aici nu este vorba despre prezicerea evenimentelor viitoare, ci despre încurajarea și avertizarea de care avem nevoie

pentru viața noastră de credință. Spre deosebire de dragoste, profețiile vor înceta. Când o prezicere despre viitor se împlinește, profeția a încetat. Așa se va întâmpla cu toate profețiile, pentru că Dumnezeu va împlini tot ce a spus. Și profețiile ca încurajare și avertizare vor înceta, și anume atunci când vom fi luați în cer. Atunci nu vom mai avea nevoie de cuvinte de încurajare sau de corectare.

Același lucru este valabil și pentru cunoaștere: ea va înceta. Dobândirea cunoașterii face parte din viața imperfectă pe pământ. Tu mergi la școală sau urmezi cursuri pentru a-ți îmbogăți cunoștințele și a-ți putea exercita mai bine profesia. Dobândirea cunoștințelor continuă atâta timp cât trăiești pe pământ. Aceasta este valabil și pentru lucrurile lui Dumnezeu. Dar în cer aceasta nu va mai fi necesar; acolo cunoașterea este înlăturată.

Și limbile vor înceta să mai existe. Totuși, în opinia mea, aceasta nu se va întâmpla doar în cer. Pentru a clarifica de ce eu cred aceasta, fac referire la alegerea cuvintelor din versetul 8. În orice caz, aceasta m-a ajutat foarte mult când m-am gândit la darul vorbirii în limbi și la faptul dacă acest dar mai există în prezent. Despre profeții și cunoaștere se spune că „se vor sfârși”, în timp ce despre limbi se spune că „vor înceta”. Această diferență este foarte importantă. „A sfârși” indică faptul că se va întâmpla ceva care va pune capăt atât profețiilor, cât și cunoașterii. Aceasta se va întâmpla când Domnul Isus va veni să ia Adunarea și să o ducă în cer. Atunci se va fi ajuns la desăvârșire și profețiile și cunoașterea nu vor mai fi necesare. Cu limbile este altfel. „Vor înceta” înseamnă că ele vor înceta de la sine după o perioadă de timp, și anume când își vor fi îndeplinit funcția. Și care era funcția lor? Ele arătau clar, în perioada de început a Adunării, că Dumnezeu era la lucru. În Faptele apostolilor, unde sunt descrise apariția și primii ani ai Adunării, citești de mai multe ori în primele capitole despre vorbirea în limbi. Cu cât avansezi mai mult în această carte a Bibliei, cu atât mai rar întâlnești acest dar, până când dispare complet din câmpul vizual. În 1 Corinteni 14, semnificația vorbirii în limbi este tratată mai detaliat, dar aici se găsește deja un indiciu care nu trebuie trecut cu vederea.

În continuare, Pavel vorbește doar despre profeție și cunoaștere. Ambele au loc „în parte”, adică treptat, puțin câte puțin. Dumnezeu are cunoaștere desăvârșită, noi avem doar cunoaștere parțială. Se poate compara cu modul în care cunoaștem un oraș. Nu poți cunoaște cu adevărat un oraș decât dacă mergi pe toate străzile. Cu fiecare stradă pe care ai mers, ai cunoscut orașul un pic mai bine. Asta înseamnă „în parte”, adică în părți. Abia când stai într-un avion și zbori deasupra orașului, ai o vedere de ansamblu și vezi cum toate străzile sunt conectate între ele.

La fel este și cu adevărul lui Dumnezeu. Poți fi ocupat într-un moment cu binecuvântările tale de creștin și în alt moment cu viitorul lui Israel, dar niciodată cu ambele în același timp. Desigur, cu cât te ocupi mai mult de Biblie, cu atât vezi mai mult din minunata unitate a Bibliei. Dar abia atunci vei putea să vezi planul lui Dumnezeu în toată amploarea lui, când va veni desăvârșirea, adică gloria. Faptul că există o creștere și din punct de vedere spiritual reiese din ceea ce spune Pavel despre un copil și un adult. Ceea ce este valabil pentru natură este valabil și din punct de vedere spiritual. Nu știu de cât timp îl cunoști pe Domnul Isus. Dar știu că, după o vreme, vei considera alte lucruri mai importante decât cele pe care le considerai importante înainte. Vei învăța să apreciezi mai bine valoarea anumitor lucruri. Un copil mic se bucură să se joace cu tot felul de lucruri. Copilul nu recunoaște valoarea lucrurilor, nu îl interesează aceasta, ci numai dacă lucrurile sunt frumoase. O mașinuță este frumoasă, și este de asemenea frumos să stai la volanul unei mașini adevărate. Dar cel care a devenit matur va fi recunoscut între timp marea diferență dintre valoare și utilitate. La fel este și în plan spiritual. Credincioșii din Corint găseau foarte frumos să vorbească

în limbi. Dar vorbirea în limbi aparținea „copilăriei” Adunării. Ei nu recunoscuseră încă ce era cu adevărat de valoare pentru Adunare.

Faptul că acum vedem totul neclar se datorează limitărilor pe care le avem ca oameni. Asta nu înseamnă că nu are sens să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că oricum rămâne dificil și de neînțeles. Nu, cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe Domnul Isus va face tot posibilul să-L cunoască mai bine, iar asta se poate întâmpla numai prin Biblie. Nu ai experimentat niciodată că, în timp ce citeai, anumite lucruri ți s-au clarificat deodată? Dorința Domnului Isus este ca noi să creștem în cunoaștere. Ceea ce este neclar, ca și cum te-ai uita într-o oglindă care nu reflectă clar fața, trebuie comparat cu desăvârșirea cerului. Când vom fi acolo, orice limitare și orice neclaritate, pe care le experimentăm aici pe pământ, vor dispărea. Atunci voi cunoaște în același mod în care Dumnezeu m-a cunoscut întotdeauna.

Dar cât timp trăiesc pe pământ, credința, speranța și dragostea îmi rămân la dispoziție. Pentru fiecare creștin credincios, aceste trei lucruri sunt stâlpii pe care se sprijină viața lui și puterea din care trăiește într-o lume care zace în rău (1 Ioan 5.19). Credința este același lucru cu încrederea. Un creștin credincios se încrede în Dumnezeu și în Domnul Isus pentru ziua de azi, în ciuda împotrivirii și a dificultăților pe care le întâmpină. Speranța tânjește după timpul în care va veni desăvârșirea. În Evrei 6.19 speranța este numită „ancora sufletului”. Ancora este foarte importantă pentru a menține nava în locul potrivit, astfel încât să nu fie dusă de curent. Un marinar a povestit odată că nu toate ancorele sunt la fel de fiabile. Dacă nu are încredere în ancora sa, nu are liniște. Dar dacă poate avea încredere în ancora sa, poate dormi liniștit. Dacă îți pui speranța în Domnul Isus și aștepti venirea Lui, nu vei fi dus în derivă.

În final, dragostea. Ea este cea mai mare dintre cele trei. Dragostea este cea mai mare, deoarece nu se îndreaptă doar către Dumnezeu și Domnul Isus, așa cum este cazul credinței și speranței, ci și către ceilalți oameni de pe pământ, pentru a le face bine. Dragostea este cea mai mare și pentru că ea rămâne eternă, în timp ce credința se sfârșește în vedere, iar speranța se împlinește.

Citește din nou 1 Corinteni 13.8-13. - Credința, speranța și dragostea apar împreună de aproximativ zece ori în Noul Testament (de exemplu, 1 Tesaloniceni 1.3). Caută și alte pasaje.

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 14

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	107
Capitolul 14.....	107
47. ... pentru ca Adunarea să primească zidire	107
48. Rugăciune și laudă cu mintea.....	109
49. Limbile, un semn pentru... necredincioșii	111
50. Când vă strângeți	113
51. Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine.....	115

47. ... pentru ca Adunarea să primească zidire

1 Corinteni 14.1-6: Urmăriți dragostea și râvniți cele spirituale, dar mai ales să profețiți. Pentru că cine vorbește într-o limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; pentru că nimeni nu înțelege; dar, în duh, el vorbește taine. Însă cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere. Cine vorbește într-o limbă se zidește pe sine; dar cine profețește zidește adunarea. Iar eu doresc ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să profețiți. Dar cine profețește este mai mare decât cine vorbește în limbi, afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire. Și acum, fraților, dacă vin la voi vorbind în limbi, cu ce v-aș fi de folos, dacă nu v-aș vorbi fie în descoperire, fie în cunoștință, fie în profeție, fie în învățătură?

În capitolul pe care îl începem acum, sunt comparate două daruri: profeția și vorbirea în limbi (aproso: „limbi” și „limbi străine” înseamnă același lucru).

Despre vorbirea în limbi se vorbește într-un mod care ar putea crea confuzie. Se aude adesea despre „second blessing” [o „a doua binecuvântare”]. Prin aceasta vrea să se spună că cineva este într-adevăr convertit și a primit Duhul Sfânt, dar pentru a fi un creștin deplin, trebuie să poată vorbi în limbi. Pentru a putea primi această „a doua binecuvântare”, trebuie să fii botezat cu Duhul Sfânt – așa se spune. Prin acest botez, ai o experiență specială în legătură cu primirea Duhului Sfânt. Ce înseamnă de fapt botezul cu Duhul Sfânt am explicat în capitolul 12.13. Citește din nou acest pasaj.

Vorbirea în limbi este menționată clar în Biblie, așa cum se poate vedea și în acest capitol. În acest capitol este, așadar, o comparație între profeție și vorbirea în limbi (sau vorbirea în limbi străine). Vei vedea prin comparație că profeția este privilegiată. Motivul este că profeția servește la zidirea Adunării. Credincioșii din Corint, și acest lucru este valabil și pentru tine, sunt îndemnați să caute mai mult acest dar.

În capitolul 13 am văzut că motivul pentru exercitarea oricărui dar trebuie să fie dragostea. Ei bine, cine vrea să se lase călăuzit de dragoste – și aici se spune chiar că trebuie să se străduiască, adică să se dedice complet – dorește să slujească Adunarea cu darul său. Dragostea înseamnă a sluji

altora și nu pe sine. Slujirea Adunării se exprimă cel mai bine prin profeție, și după această slujire poți „râvni”. Desigur, trebuie să știi ce este profeția. În 1 Petru 4.11 găsim o definiție frumoasă: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu”. Asta înseamnă că, dacă cineva transmite ceva, trebuie să fie ceva care vine direct din gura lui Dumnezeu. Pentru a putea transmite cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să trăiești în apropierea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Aceasta nu este doar privilegiul unora; poate fi dorința fiecărui copil al lui Dumnezeu. Ar trebui să fie de la sine înțeles că fiecare credincios are această dorință. Dar există tot felul de lucruri care te pot împiedica să trăiești în apropierea lui Dumnezeu. De aceea se spune că trebuie să „râvnești” să faci aceasta.

Este o eroare larg răspândită că profeția are de-a face doar cu prezicerea evenimentelor viitoare. Se aude deseori despre oameni care se dau drept profeți. În diferite grupări creștine, se ridică oameni care spun lucruri care se vor întâmpla altora în viitor. Uneori chiar se împlinesc. Dar acestea sunt lucruri care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu știe cum va decurge viața ta și El ți-o va arăta personal, pas cu pas, dacă trăiești cu El. Altceva este dacă mergi pe o cale greșită și cineva te avertizează că vei ajunge rău dacă continui așa. Dar asta nu este nimic nou, pentru că așa scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. Cine te avertizează astfel, de fapt profetește, dar într-un sens de avertizare.

Încurajarea este, conform versetului 3, o parte a profeției. Cine se poartă astfel cu semenii săi credincioși, dorește să le slujească. Încurajarea este, așadar, o formă de exprimare a profeției. Sunt menționate însă și alte două elemente, și anume vorbirea pentru zidire și pentru mângâiere. Zidirea înseamnă a da stabilitate vieții de credință a credincioșilor. Când le arătăm credincioșilor, pe baza Bibliei, locul pe care l-au dobândit înaintea lui Dumnezeu și în această lume prin lucrarea Domnului Isus, ei vor fi mai în măsură să trăiască așa cum dorește Dumnezeu. Mângâierea este, de asemenea, un element indispensabil al profeției. Atâta timp cât credincioșii trăiesc pe pământ, ei se confruntă cu lucruri triste. Dumnezeu și Domnul Isus știu aceasta și oferă mângâiere acolo unde este nevoie. Vezi că, pentru a putea profeti, trebuie să trăiești aproape de Dumnezeu? Numai El știe ce au nevoie ai Săi.

Este minunat că într-o adunare, în care „doi sau trei vorbesc” (versetul 29), fiecare dintre cei prezenți aude ceva de care are nevoie, fără ca cel care vorbește să știe exact ce îl preocupă pe fiecare. Nu ai experimentat niciodată că într-o adunare s-a spus ceva care ți-a dat impresia că era destinat doar ție? Te preocupă ceva foarte mult, iar ceea ce s-a spus era un răspuns la problema ta. Exact asta este profeția. Te simți în prezența imediată a lui Dumnezeu. Așa a trăit femeia samariteană când Domnul Isus i-a vorbit în Ioan 4. Această femeie ducea o viață imorală. Domnul Isus i-a spus că a avut cinci bărbați și că nu era căsătorită cu cel actual, ci doar trăia împreună cu el. Atunci femeia a spus: „Domnule, văd că ești un profet” (Ioan 4.19). Ea a simțit că se afla în lumina lui Dumnezeu, unde nu se poate ascunde nimic. Mulți au făcut o descoperire similară când au auzit la o evanghelizare despre starea de pierzare a omului. Mulți au spus despre predicatorul care propovăduia Cuvântul: „Este ca și cum acest om mi-ar cunoaște viața”. Pentru mulți, a fost o binecuvântare să recunoască că era vocea lui Dumnezeu, pe care o auzeau, la fel ca pentru femeia samariteană. Asta este ceea ce Dumnezeu vrea să facă în continuare prin profeție. El vrea să vorbească inimii și conștiinței, atât credincioșilor, cât și necredincioșilor, pentru a-i binecuvânta în cele din urmă. Pentru aceasta, El vrea să folosească străngerile laolaltă ale Adunării, și despre asta este vorba în acest capitol.

Vorbirea în limbi este complet diferită de profeție. Acest dar nu se adresează oamenilor, ci lui Dumnezeu. Cel care vorbește într-o limbă, el însuși nu înțelege ce spune. Dumnezeu, însă, înțelege.

Dumnezeu a dat această limbă. Aceasta pare a fi mult mai înalt decât profeția; așa credeau și credincioșii din Corint, și așa cred și astăzi mulți creștini, dar nu este așa. În orice caz, acesta mi se pare a fi rezultatul sincer al comparației detaliate între aceste două daruri, pe care Pavel o face aici. Este vorba despre faptul că un dar există pentru a-i zidi pe alții. Și ce se întâmplă când cineva vorbește în limbi? El se zidește numai pe sine însuși. Nimeni altcineva nu are niciun folos, nimeni nu înțelege. De aceea, Pavel acordă clar prioritate profeției în locul vorbirii în limbi. El spune chiar că cel care profetește este mai mare decât cel care vorbește în limbi. Astfel, el le dă credincioșilor din Corint un indiciu clar. Ei erau foarte dornici să vorbească în limbi.

Într-un anumit caz, însă, vorbirea în limbi putea fi de folos Adunării, și anume atunci când ceea ce se spunea într-o limbă era interpretat. Oricum, Pavel voia să fie de folos credincioșilor din Corint (și din toate locurile din întreaga lume). El nu ar fi fost de folos dacă ar fi mers undeva și ar fi vorbit în limbi. El ar fi câștigat multă admirație personală; oamenii ar fi spus: „Ce poate să facă omul ăsta!” Dar Adunarea nu ar fi fost zidită prin aceasta. Nu, când vizita credincioșii, el voia să vină la ei cu o revelație. Voia să le spună ceva despre Dumnezeu și despre Domnul Isus, ceva ce ei nu știau încă. Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă complet pe atunci, de aceea Dumnezeu mai dădea revelații. Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu întregit, de aceea nu mai sunt necesare revelații noi (vezi Coloseni 1.25). El voia să vină și cu cunoștință. Știa multe despre Vechiul Testament. În capitolul 10.1-13 arătase ce valoare are acesta pentru credincioși și mai putea adăuga multe altele. Sau voia să le slujească cu o profeție. Ce zidire, ce încurajare și ce mângâiere le-ar fi putut aduce! Și învățătura este foarte importantă; întreaga epistolă către Romani este o dovadă în acest sens. Acestea sunt lucruri de care credincioșii au nevoie; le pot primi cu inima și pot face ceva cu ele.

Citește din nou 1 Corinteni 14.1-6. - Ce condiții trebuie să îndeplinești pentru a putea profeti?

48. Rugăciune și laudă cu mintea

1 Corinteni 14.7-19: Chiar cele neînsuflețite, care dau sunet, fie fluier, fie harfă, dacă nu vor da deosebire sunetelor, cum se va cunoaște ce este cântat din fluier sau din harfă? Pentru că și trâmbița, dacă va da un sunet neclar, cine se va pregăti de luptă? Așa și voi, prin vorbire, dacă nu roștiți un cuvânt clar, cum se va ști ce se vorbește? Pentru că veți vorbi în vânt. Există, poate, atât de multe glasuri în lume, însă nici unul din ele nu este lipsit de sunet clar. Deci, dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un barbar pentru cel care vorbește, iar cel care vorbește va fi un barbar pentru mine. Astfel și voi, deoarece sunteți doritori de cele spirituale, căutați să le aveți din belșug, pentru zidirea adunării. De aceea, cine vorbește într-o limbă, să se roage ca să o și interpreteze. Pentru că, dacă mă rog într-o limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este neroditoare. Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neștiutor cum va spune „amin“ la mulțumirile tale, dacă nu știe ce spui? Pentru că, în adevăr, tu mulțumești bine, dar celălalt nu este zidit. Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți. Dar, în adunare, doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o limbă.

Pavel dă acum câteva exemple despre efectul vorbirii în limbi în Adunare, atunci când ea nu este interpretată. Pentru comparație, el folosește în fluier, o harfă și o trompetă.

Mai întâi fluierul și harfa. Poți recunoaște cântarea cântată la fluier doar după melodie. Când copiii mici primesc un fluier, de obicei suflă mereu aceeași notă. În imaginația lor, ei cântă un cântec, dar trebuie să-mi explice mai întâi ce cântec era, pentru că eu nu l-am recunoscut după melodie:

nu era nicio melodie. Când primesc o chitară în mână, se întâmplă același lucru: ei lovesc corzile, dar din nou trebuie să-i întreb ce cântec a fost, ca să știu ce au cântat.

A doua imagine are legătură cu războiul. Pentru a se pregăti de luptă, soldații trebuiau să audă sunetul trâmbiței (un fel de trompetă). În trecut, când nu existau amplificatoare și radiouri, trâmbița era folosită pentru a da semnale. Fiecare semnal dat cu trâmbița avea o semnificație proprie. Există și un semnal pentru pregătirea pentru luptă. Deci, multe depindeau de omul cu trâmbița. Dacă, în cazul unei lupte, el pune trâmbița la gură, sufla ușor sau sufla neclar, asta provoca doar ridicare de sprâncene, confuzie și supărare, dar nimeni nu se pregătea pentru luptă. La fel este și cu cineva care vorbește într-o limbă: pentru că nimeni nu îl înțelege, nu provoacă nicio reacție la cei prezenți. Se vorbește doar în zadar și nimeni nu are nimic de câștigat.

Fii atent la sunetele din jurul tău. În natură, fiecare animal scoate un sunet propriu. Încă de mici, îi învățăm pe copii: cum face câinele, cum face pisica? De asemenea, poți recunoaște diferitele păsări după felul în care cântă. Cine lucrează într-o fabrică sau într-un atelier aude sunete cu totul diferite. Fiecare sunet are propria sa tonalitate. Pentru a putea recunoaște un sunet, trebuie să fii familiarizat cu el. Pavel aplică din nou aceasta la vorbirea în limbi. Trebuie să cunoști limba străină vorbită, pentru a înțelege ce se spune, altfel totul trece pe lângă tine. Nu ai nimic din ceea ce se spune, nu înțelegi nimic și rămâneți străini unii de alții.

Odată eram împreună cu câțiva oameni la bordul unui vas rusesc, pentru a vesti acolo Evanghelia. Căpitanul traducea ceea ce se cânta și se spunea, altfel nu ar fi avut niciun sens. Eu nu știu niciun cuvânt în rusă și nu înțeleg nimic. Te simți complet neajutorat când vrei să vorbești cu oamenii și să le explici ceva. Aici era vorba despre vestirea Evangheliei pentru necredincioși. În adunare este vorba despre credincioși și despre faptul că ei primesc zidire. Credincioșii din Corint ar trebui să se gândească bine la aceasta în efortul lor de a-și exercita darul. Dacă cineva dorea neapărat să vorbească într-o limbă, ar fi trebuit să se roage în același timp în inimă să poată explica ceea ce a spus, pentru că numai atunci adunarea avea de câștigat.

Pavel nu obosește să repete criteriul pentru exercitarea darurilor: zidirea adunării. Zidirea se face în mod conștient, cu mintea. Cel care zidește adunarea știe ce face și este responsabil pentru asta. Alții pot judeca (vezi versetul 29). În cazul vorbirii în limbi nu este așa. Ea se face cu duhul, nu cu mintea. Cine vorbește într-o limbă, nu știe ce spune. Se întâmplă fără mintea lui. În versetul 2 ai citit că cel care vorbește într-o limbă vorbește în duh taine. Ceea ce spune nu poate fi controlat de alții.

Atunci cum trebuie să fie? Rugăciunea și lauda se fac cu duhul. Este un proces spiritual prin care tu te adresezi lui Dumnezeu. Dar mintea ta nu rămâne neimplicată. Când spui o rugăciune sau cânti o cântare, o faci cu mintea limpede. Știi ce spui și știi ce cânti. Nu ești sub influența unui impuls sau a unui sentiment special, care apare în tine. Un creștin credincios acționează cu mintea limpede și cu înțelegere. Este însă o minte reînnoită. Înainte, mintea ta era întunecată (Efeseni 4.18). Probabil gândeai că înțelegi multe lucruri, dar nu puteai să le înțelegi cu adevărat, de exemplu, sensul și scopul vieții tale și lucrurile lui Dumnezeu și ale Adunării. Abia după ce L-ai primit pe Domnul Isus ai putut să-ți folosești mintea în mod corect (vezi Marcu 5.15; Luca 24.45; 1 Ioan 5.20). Prin „mintea” nu se înțelege un anumit nivel de intelect. „Mintea” este capacitatea ta spirituală de a judeca. Probabil că, după standardele lumesti, nu ai studii superioare; totuși, prin viața nouă și prin Duhul Sfânt care locuiește în tine, ai capacitatea de a judeca totul. Pentru aceasta ai nevoie însă de o atitudine corectă, adică trebuie să ai în vedere gloria Domnului Isus în toate.

Cine nu-și folosește mintea în ceea ce spune sau face în străngerile laolaltă, nu poate conta pe aprobarea, pe „amin”-ul celorlalți. Ei nu știu ce se spune. La fel este și cu vorbirea în limbi, în care mintea rămâne neroditoare, adică fără efect. Poate fi într-adevăr o mulțumire bună, dar nimeni nu o înțelege și, prin urmare, nimeni nu poate spune „Amin”. Și mulțumirea trebuie să fie pentru zidire. Asta nu înseamnă că trebuie să-I expunem lui Dumnezeu în mulțumiri toate adevărurile credinței, astfel încât ceilalți să poată observa cât de multe știm din Biblie. Atunci ar deveni o expunere, o auto-prezentare. Nu trebuie să-I spunem lui Dumnezeu tot ce știm din Biblie. El știe mai bine decât noi. La urma urmei, El a „scris” Biblia. O mulțumire bună va fi cu siguranță în acord cu Biblia, dar ea va exprima mai ales recunoștința sinceră față de Dumnezeu și Domnul Isus. Nu ai experimentat vreodată că mulțumirea unui frate te-a mișcat profund și că Dumnezeu și Domnul Isus au devenit mai mari în inima ta? Și în inima ta au apărut aceste sentimente de recunoștință și ai spus din inimă „Amin”. (O remarcă marginală: este bine să rostești mulțumirea cu voce tare și clară. Dacă ea este rostită prea încet, ceilalți nu înțeleg despre ce se roagă și atunci nu este posibil să spună „Amin”.)

Pavel era recunoscător lui Dumnezeu că vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți. Dumnezeu îi dăduse acest dar pentru slujba sa în Evanghelie, ca să poată răspândi vestea bună în multe țări. Dar când venea vorba de slujba sa în Adunare, el avea o singură dorință, și anume să-i învețe pe alții. Observă cu cât accent spune el aceasta: mai bine cinci cuvinte cu mintea decât zece mii într-o limbă. Desigur, el spune aceasta ca o comparație. Dar vedem aici că, în slujba în Adunare, nu contează lungimea mulțumirii sau a discursului. Să nu gândești că trebuie să știți foarte multe din Biblie și să ai un vocabular bogat înainte de a putea contribui în Adunare. O mulțumire de câteva propoziții, rostită de cineva care a venit recent la credință, este adesea de mare ajutor pentru creșterea unei adunări locale. Și despre asta este vorba în continuare: zidirea adunării.

Citește din nou 1 Corinteni 14.7-19. - De ce este atât de importantă zidirea Adunării?

49. Limbile, un semn pentru... necredincioșii

1 Corinteni 14.20-25: Fraților, nu fiți copii la minte: ci fiți prunci la răutate, iar la minte fiți maturi. Este scris în lege: „Prin alte limbi și prin buze străine voi vorbi poporului acestuia, și nici așa nu Mă vor asculta, spune Domnul”. Așa că limbile sunt ca semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși; iar profeția, nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată adunarea s-ar strânge într-un loc și toți ar vorbi în limbi și ar intra oameni neștiutori sau necredincioși, nu ar spune ei că sunteți nebuni? Dar dacă toți profetesc și ar intra vreun necredincios sau unul neștiutor, el este convins de toți, este judecat de toți, tainele inimii lui sunt arătate; și astfel, căzând cu fața la pământ, I se va închina lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu este cu adevărat între voi.

Darul vorbirii în limbi se referă la două aspecte:

- (1) Limba vorbită este o limbă existentă;
- (2) persoana care vorbește această limbă nu a învățat-o.

Faptul că vorbirea în limbi se referă la limbi existente reiese din Faptele apostolilor 2. Acolo are loc pentru prima dată vorbirea în limbi. Se citește acolo că în Ierusalim locuiau iudei „din orice națiune a celor de sub cer” și că fiecare îi auzea pe apostoli vorbind „în propria lui limbă” (Faptele apostolilor 2.5-12). Apostolii nu învățaseră aceste limbi. Aceasta se poate deduce din faptul că majoritatea dintre ei erau „oameni neînvățați și neinstruiți” (Faptele apostolilor 4.13). De

asemenea, se vorbește despre „darul” vorbirii în limbi (1 Corinteni 12,10,28). Dacă ai învățat o limbă, ar fi ciudat să mai vorbești despre un dar. Marea întrebare, care se pune acum, este: Când trebuie exercitat acest dar? Se poate pune întrebarea și altfel, întrebându-ne de ce a dat Dumnezeu acest dar. Pavel nu dă un răspuns prestabilit la această întrebare. Ar fi prea simplu. El vrea ca credincioșii din Corint să se gândească mai întâi singuri la asta.

Reflectând, se ajunge la o anumită concluzie. Reflectarea nu trebuie să se facă așa cum o fac copiii. Copiii nu reflectă prea mult, nu se gândesc, ci emit imediat o sentință, fără să înțeleagă ceva din problema în sine. Când văd ceva frumos sau le place să facă ceva, nu se gândesc la utilitatea aceluia lucru. Se gândesc doar la plăcerea pe care o pot avea. Este important să ne gândim de ce facem sau nu facem ceva. Am spus deja mai devreme: un creștin credincios este cineva care face ceva în mod conștient. El acționează cu chibzuință. Nu trebuie să te gândești la lucruri rele, păcătoase, nici măcar să te ocupi de ele. În această privință, trebuie să acționezi ca un copil. Răul, ceea ce este greșit, poți să-l respingi imediat, fără să te gândești la el. Cu lucrurile care vin de la Dumnezeu este altfel. Despre acestea trebuie să te gândești. Trebuie să-ți dai seama ce vrea Dumnezeu într-un anumit caz. Așa trebuie să procedezi și când ai de-a face cu vorbirea în limbi.

Dacă urmezi raționamentul lui Pavel și încerci să înțelegi ce spune el despre aceasta, dovedești că ai crescut puțin din punct de vedere spiritual. Pavel spune: Uită-te în Lege (cu aceasta se referă la întregul Vechi Testament). Ca introducere la expunerea sa ulterioară, el citează din Isaia 28.11,12. Un pasaj similar se găsește în Deuteronomul 28.49. Despre ce este vorba în aceste capitole? Acum este nevoie de capacitatea ta de a reflecta și de discernământul tău spiritual. Trebuie să deschizi Biblia și să citești versetele dinainte și de după. Apoi vei înțelege contextul în care se află aceste texte. Vei vedea că, în ambele cazuri, Domnul anunță judecata asupra poporului Său, Israel, din cauza necredincioșiei și neîncrederii lor. El a și adus această judecată. El S-a folosit de poporul caldeenilor (sau babilonienilor) sub conducerea lui Nebucadnețar. Acest popor vorbea o limbă complet diferită. Când aceștia au invadat țara și au cucerit Ierusalimul, iudeii ar fi trebuit să înțeleagă că aceasta era pedeapsa lui Dumnezeu pentru necredința lor. Dumnezeu a renunțat astfel la legătura cu poporul Său și l-a predat în mâinile unui conducător străin, pentru că ei L-au părăsit. Faptul că acum li se vorbea într-o limbă străină și de neînțeles ar fi trebuit să-i facă să se gândească. Ar fi trebuit să se întrebe de ce Dumnezeu a permis ca un popor străin să se afle în țara lor. Dacă privești pasajele din Isaia 28 și Deuteronom 28, devine clar că limbile erau în primul rând un semn pentru iudeii „necredincioși”.

Aceasta reiese și din pasajul deja menționat din Faptele Apostolilor 2.5-12. Prin toate limbile străine diferite, care se vorbeau în ziua Cincizecimii, a devenit clar că Israel nu mai era singurul popor cu care Dumnezeu era în legătură. Ei pierduseră acest privilegiu pentru că îl respinseseră pe Mesia, Domnul Isus. Din acel moment, mântuirea lui Dumnezeu a fost vestită tuturor popoarelor. Pentru a putea ajunge la aceste popoare cu Evanghelia, Dumnezeu le-a dat ucenicilor capacitatea de a vorbi toate aceste limbi diferite. Concluzia este așadar, că limbile sunt un semn, nu pentru credincioși, ci pentru necredincioși. Cu profeția este exact invers: ea nu este destinată necredincioșilor, ci credincioșilor. Astfel, diferența dintre vorbirea în limbi și profeție devine și mai clară.

Pavel aplică acum aceasta la străngerile laolaltă ale adunării. Și tu trebuie să faci la fel. Sper că te afli acolo unde credincioșii se adună ca Adunare. În capitolele anterioare ai aflat cum poți să-ți dai seama dacă te afli în locul potrivit și dacă te aduni în modul corect. În versetele 26-40 există încă câteva semne distinctive. Verifică și tu, pe baza versetelor pe care le ai în fața ta, dacă ești (încă) în locul potrivit. Pavel ne atrage atenția asupra cazului în care întreaga adunare s-a adunat într-un

singur loc (adică nu împrăștiată în nenumărate biserici și grupuri) și toți vorbeau în limbi. Ușa era evident deschisă, deoarece necunoscuții sau necredincioșii, oamenii de pe stradă, puteau intra fără probleme. Când au intrat și au auzit toate aceste limbi diferite, din care nu înțelegeau nimic, ne putem imagina că se scărpinau în cap și se întrebau în ce fel de societate dezordonată se aflau. Ei nu au primit niciun mesaj, deoarece nu înțelegeau nimic din ceea ce se spunea.

Și din nou vine marea diferență față de profeție. Pavel tratează acum cazul în care toți profeteau. Aceasta nu se întâmpla simultan, ci, conform versetului 31, „câte unul [unul după altul]”. În cazul în care, într-o astfel de situație, un necunoscut sau un necredincios intra în adunare, efectul era cu totul altul. Știi ce este profeția: a rosti cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Când are loc aceasta, vizitatorul nu poate decât să simtă prezența lui Dumnezeu și să se simtă adresat personal, chiar dacă profeția nu este destinată lui (profeția este pentru credincioși, vezi versetul 22).

Am menționat deja într-o secțiune anterioară conversația Domnului Isus cu femeia samariteană din Ioan 4 (Ioan 4.19). Nu ar fi minunat dacă adunările credincioșilor ar fi așa fel încât astfel de lucruri să se poată întâmpla? Condiția preliminară pentru aceasta este să fim însuflețiți spiritual și să ducem o viață în comuniune cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Profeția este vorbirea din prezența lui Dumnezeu. Atunci vom arăta mai ales în viața noastră că luăm în considerare voia Lui. Atunci vrem să-I fim ascultători în toate lucrurile vieții noastre de zi cu zi. Este, desigur, de neconceput să trăim în viața noastră de zi cu zi fără să întrebăm voia lui Dumnezeu și apoi să devenim spirituali deodată în strângerea laolaltă. Nu poți fi în strângerea laolaltă mai mult decât ești în viața ta de zi cu zi. Nimeni nu este perfect, dar cel care dorește cu adevărat să trăiască cu Domnul își va recunoaște greșelile, astfel încât părtășia cu Tatăl și Fiul să fie restabilită cât mai repede posibil. O comunitate de creștini care trăiește astfel cu Dumnezeu și cu Domnul Isus va putea experimenta în adunările locale lucrurile descrise aici. Dacă dorești să experimentezi astfel de lucruri, nu poți face nimic mai bun decât să te asiguri că rămâi aproape de Domnul Isus și că ești umplut de El.

Citește din nou 1 Corinteni 14,20-25. - Cum experimentezi strângerile laolaltă în care se profetește?

50. Când vă strângeți ...

1 Corinteni 14.26-33: Ce este deci de făcut, fraților? Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire. Dacă cineva vorbește într-o limbă, să fie câte doi sau cel mult trei, și pe rând: și unul să interpreteze. Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare și să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu. Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece. Iar dacă i se va face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă. Pentru că puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați. Și duhurile profeților sunt supuse profeților; pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților.

Acum Pavel începe să explice cum trebuie să se desfășoare strângerile laolaltă ale credincioșilor. El începe cu întrebarea: „Ce este deci de făcut?” Este bine să-ți pui regulat această întrebare și să ascuți răspunsul care se află în versetele următoare.

Importanța acestor versete pentru tine este determinată, desigur, de atitudinea ta personală, atunci când participi la strângerile laolaltă. Cum și de ce mergi la strângerea laolaltă? Mergi acolo, pentru că trebuie sau pentru că îți place să fii acolo? Îmi pot bine imagina că uneori ai mai mult chef decât

alteori. Dar dacă Îl iubești pe Domnul Isus, în general îți place să fii împreună cu alții care Îl iubesc și ei.

Apoi vine întrebarea, cu care începe versetul 26: „Ce este deci de făcut?” Când se spune mai departe „fiecare dintre voi are”, aceasta este valabil și pentru tine. Este vorba despre faptul că ai „ceva” cu care mergi la strângerea laolaltă și că nu vii acolo cu mâinile goale sau cu inima goală. Deci, este necesar să te pregătești pentru strângerea laolaltă. Această pregătire nu constă în a căuta repede o cântare sau a citi puțin din Biblie înainte de a pleca. Depinde de viața ta cu Domnul în fiecare zi. Întreaga ta viață este, de fapt, o pregătire pentru strângerea laolaltă. Strângerile laolaltă sunt momente importante în viața unui credincios. În Deuteronomul 26 găsești un exemplu frumos despre cum israeliții trebuiau să vină, după voia Domnului, la locul unde El locuia. Când israeliții locuiau în țară și adunau recolta, Domnul dorea să primească primele roade (Deuteronomul 26.1-11).

Din punct de vedere spiritual, este la fel. Dacă în relația ta zilnică cu Domnul vezi din ce în ce mai mult din tot ceea ce El ți-a dat, atunci El dorește să audă din gura ta, mai întâi, ceea ce te-a bucurat. De fiecare dată când ai citit ceva, poți să-I mulțumești pentru asta. El apreciază foarte mult să audă de la tine ce te-a impresionat în Cuvântul Său. Fă-ți un obicei din a-I spune ce ai descoperit în Biblie. Și când vei merge la strângerea laolaltă, vei constata că inima ta este plină de El. Așa vrea Dumnezeu să te găsească, împreună cu ceilalți credincioși care, dacă totul este bine, s-au ocupat și ei în acest fel de Domnul Isus. În Deuteronomul 16.16 scrie că nu trebuie să ne prezentăm înaintea Domnului cu mâinile goale. Asta înseamnă că, dacă, de exemplu, din cauza muncii sau a unei boli, nu ai putut să te ocupi de lucrurile Domnului Isus, nu trebuie să mergi la strângerea laolaltă? Nu, cu siguranță nu! Și mie mi se întâmplă să mă simt puțin „gol”. Dar cât de frumos este atunci când sunt acolo alți frați care laudă și glorifică pe Domnul din plinătatea inimii lor. Atunci sunt, ca să zic așa, tras după ei și ajung să-L admir pe Domnul Isus. Totuși, scopul este ca fiecare să aibă ceva.

Dacă fiecare are ceva, asta nu înseamnă încă că strângerea laolaltă se desfășoară așa cum dorește Dumnezeu. În Corint, toți aveau ceva. Dar se pare că acolo era destul de dezordine, pentru că Pavel dă instrucțiuni pentru a restabili ordinea. Dacă fiecare are ceva și vrea să contribuie cu asta, există pericolul să se creeze dezordine. Căci chiar dacă fiecare are ceva, asta nu înseamnă că trebuie să o spună cu voce tare.

Întrebarea, dacă ceva este pentru zidire, este importantă în toate strângerile laolaltă. Este întotdeauna vorba despre zidirea celorlalți. Dacă prin intermediul unui psalm, al unei învățături sau al unei revelații se caută binele celorlalți, este clar din capitolul 12.7-10 că Duhul Sfânt lucrează. Atunci nu se vorbește în dezordine, nimeni nu vrea să se impună, ci fiecare așteaptă pe celălalt. Se stabilește o limită pentru vorbirea în limbi: să fie cel mult trei. Această restricție trebuie să fi fost greu de acceptat pentru credincioșii din Corint, care găseau minunat să vorbească în limbi. Mai mult, vorbirea în limbi este condiționată de prezența unui traducător. Dacă nu era prezent un traducător, trebuia să se păstreze tăcerea. Pe lângă întrebarea dacă vorbirea în limbi mai există astăzi și care era de fapt scopul vorbirii în limbi, găsești aici câteva criterii pe baza cărora poți verifica dacă vorbirea în limbi este folosită în mod corect. Aceeași limitare se aplică și în cazul profeției: dacă trei profeți au profetizat, al patrulea nu trebuie să se mai ridice. Semnificația acestui dar a fost tratată în detaliu.

Acum se spune ceva ascultătorilor. Ei trebuie să judece ceea ce a spus profetul (versetul 29b). În 1 Tesaloniceni 5.20 găsești aceeași poruncă: „Nu disprețui profețiile; dar cercetați toate”. În

ambele cazuri, trebuie să se evalueze dacă mesajul este în concordanță cu Biblia. Reține: tu nu trebuie să judeci dacă mesajul ți se pare bun sau nu, dacă îți place sau nu vorbitorul, dacă se exprimă frumos sau nu, dacă vorbește într-un mod plăcut sau nu.

Se așteaptă ceva și de la profet. El trebuie să fie deschis la faptul că Duhul lui Dumnezeu vrea să Se folosească și de altcineva pentru a spune ceva. Deci, cine dorește să împărtășească un cuvânt de profeție în adunare, să nu creadă că trebuie să umple tot timpul.

Cine poate profeți de fapt? Este aceasta rezervat doar unui grup ales? Darul profeției este la fel ca darul evanghelistului. Nu toți au darul evanghelistului (vezi Efeseni 4.11 unde se spune că El a dat pe unii evangheliști), dar toți sunt chemați să facă „lucrarea evanghelistului” (2 Timotei 4.5). La fel este și cu darul profeției. Darul profeției nu este dat tuturor, și totuși toți pot profeți. Mai știi ce este profeția? Să se vorbească pentru zidire, încurajare și mângâiere (1 Corinteni 14.3). Ei bine, fiecare frate ar trebui să fie pregătit pentru asta. Fiecare frate, care trăiește cu Domnul și iubește Cuvântul Lui, poate fi folosit pentru a transmite un cuvânt de mângâiere sau de mustrare (deși, desigur, pot exista și excepții). Prima dată va fi cu siguranță dificil. Vorbirea nu trebuie să dureze o oră. Pavel a vorbit în versetul 19 despre cinci cuvinte. Acestea se spun repede. Desigur, este doar o comparație. Cred că prea mulți frați lasă slujba profeției în seama altora, deoarece consideră că aceștia o pot face mult mai bine. Este adevărat că, pentru a vorbi în public, trebuie adesea depășită o anumită timiditate. Pe de altă parte, scopul nu este ca cineva, care tocmai s-a convertit, să vorbească în adunare. Mai întâi trebuie să-ți clădești o viață cu Domnul. Asta nu înseamnă însă că trebuie să aștepti până când ai învățat totul. Atunci ai putea aștepta mult, pentru că aici, pe pământ, nu învățăm niciodată totul. Dar sper că înțelegi ce vreau să spun. Fii gata pentru Domnul și vei vedea că El are nevoie de tine.

Mai este un aspect important în această slujire, și anume stăpânirea de sine. Nu vreau să spun că trebuie să exprimi imediat în adunare fiecare gând care îți vine. Nu te poți ascunde în spatele afirmației că „Duhul te-a împins să faci asta”. Aici scrie: „Și duhurile profeților sunt supuse profeților” (versetul 32). Asta înseamnă că oricine simte nevoia să spună ceva în adunare trebuie să o facă în mod conștient și gândit, și nu din cauza unei constrângeri interioare, asupra căreia nu are control. Duhul lui Dumnezeu nu lucrează așa. De exemplu, te gândești la un pasaj din Biblie. Cum poți ști dacă Domnul vrea să spui ceva despre el? Cea mai importantă întrebare pe care ți-o poți pune este următoarea: Vreau cu adevărat să zidesc adunarea și să-L glorific pe Domnul Isus, sau caut totuși puțină glorie pentru mine? Dacă stăm cu toții așa în strângerea laolaltă și dacă și surorile se roagă ca Domnul să arate fratele potrivit și pasajul potrivit din Cuvântul Său, nu va fi dezordine, ci pace. Dumnezeu este un Dumnezeu al păcii, și această pace trebuie să fie simțită în toate strângerile laolaltă. Strângerile laolaltă ale credincioșilor trebuie să fie astfel o oază în mijlocul unei lumi neliniștite.

Citește din nou 1 Corinteni 14.26-33. - Cum te pregătești pentru strângerea laolaltă?

51. Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine

1 Corinteni 14.34-40: Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, așa cum spune și legea. Iar dacă doresc să învețe ceva, să întrebe pe soții lor acasă; pentru că este rușine pentru femeie să vorbească în adunare. De la voi a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns? Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului. Iar dacă cineva este neștiutor, să fie

neștiutor! Astfel, fraților, doriți stăruitor profeția și nu interziceți vorbirea în limbi. Dar toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine.

În Corint era dezordine. Poți deduce asta din tot ce le-a scris Pavel credincioșilor din Corint. El a trebuit să corecteze multe lucruri. O parte din dezordine consta în faptul că femeile aveau un cuvânt greu de spus în strângerile laolaltă ale adunării.

O femeie are multe abilități. Și ea poate să slujească Domnului cu ele. În Biblie există multe exemple de femei care au slujit Domnului, uneori cu mai mult devotament și mai multă înțelegere decât bărbații. Domnul apreciază și prețuiește aceasta. Ca păcătoși, nu există nicio diferență înaintea lui Dumnezeu. Bărbații și femeile au păcătuit și pot fi mântuiți fără deosebire. Odată mântuiți, nu există nicio diferență înaintea lui Dumnezeu. În Hristos, bărbatul și femeia sunt egali (Galateni 3.28). Dar asta nu înseamnă că femeile au același loc ca bărbații în strângerile laolaltă ale adunării. Aici se spune foarte clar că ele nu au voie să vorbească în strângerile laolaltă. Unii au susținut că aici este vorba despre bârfele dintre ele. Dar, desigur, acesta nu poate fi sensul, deoarece bârfa este la fel de greșită și pentru bărbați. Vorbim aici despre a vorbi lui Dumnezeu în numele adunării sau a vorbi adunării în Numele lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. Chiar și a pune o întrebare nu le era permis în adunare. Motivul este dat imediat: nu se potrivește cu poziția de supunere (subordonare), pe care trebuie să o aibă față de bărbat.

Această supunere (subordonare) nu este o invenție a lui Pavel. Chiar la începutul Bibliei, Dumnezeu Însuși i-a dat femeii acest loc. Expresia „așa cum spune și legea” ne trimite la ceea ce este descris în Geneza 2. Acolo citești despre crearea lui Adam și Eva. Mai întâi a fost creat Adam, apoi Eva. Din aceasta, apostolul Pavel deduce în 1 Timotei 2.11-14 poziția de supunere a Evei față de Adam. Și aceasta este valabil și astăzi. Desigur, asta nu înseamnă că bărbatul trebuie să domine femeia. El trebuie să o trateze cu respect. Această poruncă este descrisă clar în 1 Petru 3.7. În plus, aceasta sporește responsabilitatea bărbatului de a o conduce bine pe femeie.

Deci, dacă aceste lucruri sunt valabile în general, cu atât mai mult sunt valabile când adunarea se întrunește. Este chiar o rușine pentru femeie să vorbească acolo, chiar dacă pune doar o întrebare. Dacă vrea un răspuns la o întrebare referitoare la un subiect sau un verset din Biblie, să-l întrebe pe soțul ei acasă. Asta înseamnă că se așteaptă ca bărbatul să poată răspunde la întrebările soției sale. Desigur, nimeni nu știe întotdeauna răspunsul corect la toate întrebările; și chiar și un bărbat are destule întrebări. Dar cred că mulți bărbați se eschivează de la această responsabilitate spunând că nu știu. Oricine este conștient de această sarcină va face tot posibilul să găsească un răspuns. Există multe resurse utile sub formă de cărți despre Biblie. Trebuie să depui puțin efort. Dar cine nu face asta pentru soția sa? Este o mare binecuvântare să vorbești cu soția ta despre Biblie. Multe lucruri din sfera casnică pot fi analizate pe baza Bibliei. Nu mă refer la un robinet care curge sau la o scurgere înfundată, ci, de exemplu, la modul de gestionare a banilor sau la întrebări care privesc copiii. Acestea sunt, de altfel, teme care pot fi abordate și în cadrul strângerilor laolaltă ale adunării. Din ceea ce se spune despre ele pot apărea noi întrebări. Despre acestea se poate discuta mai departe acasă.

Mai este și întrebarea: dacă o femeie nu are soț sau soțul ei nu este credincios, ce se întâmplă atunci? Este prea simplist să spunem că ea poate căuta răspunsul în cărți despre Biblie. Când este vorba de interpretarea unui anumit verset, acest lucru este posibil. Dar majoritatea întrebărilor au legătură cu practica vieții, cu modul în care trebuie să te porți într-o anumită situație. Pentru acestea nu există răspunsuri standard. O posibilitate este să se adreseze unui cuplu despre care știe că soțul este deschis față de soția sa și face tot posibilul pentru a-i răspunde la întrebări.

Cine îndrăznește în zilele noastre să proclame public ceea ce am spus mai sus nu se face popular printre oamenii care consideră că astfel de versete sunt depășite și nu mai sunt de actualitate. Astfel de oameni sunt foarte mulți, iar numărul lor crește. Tot mai mulți creștini cad pradă gândirii moderne, în care diferența dintre bărbat și femeie este treptat ștearsă. Nu numai oamenii lumii, necredincioșii fac asta; de la ei nu te poți aștepta la altceva. Cei mai periculoși sunt oamenii care se dau creștini, dar sunt creștini doar cu numele, și îți reproșează că trebuie să vezi totul altfel, mai în acord cu vremurile în care trăim. Nu te lăsa înșelat! Ține-te strâns de Cuvântul lui Dumnezeu, care este demn de încredere! Pavel le spune credincioșilor din Corint: „De la voi a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu?” El vrea să spună: „Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit din Dumnezeu Însuși și nu de la voi. Voi nu puteți decide ce trebuie să se întâmple în adunare, ca și cum Dumnezeu nu ar fi spus ceea ce era necesar.” Când Dumnezeu vorbește, nu putem face nimic mai bun decât să ne supunem necondiționat, chiar dacă asta înseamnă să facem lucruri pe care mulțimea nu le face.

Mai este ceva. Credincioșii din Corint nu erau singurii la care ajunsese Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce are Dumnezeu de spus, El spune tuturor adunărilor. Ei puteau să se uite în jur și să vadă cum se petreceau lucrurile în alte adunări, care respectau cu strictețe ceea ce spusese Dumnezeu. Ei puteau să ia un exemplu de la ele.

Ceea ce a scris Pavel despre ordinea în adunare nu este o invenție a lui. Nu este nici o rugămintă prietenoasă de a acționa astfel; este o poruncă a Domnului. Și această poruncă este desconsiderată în creștinătate, în mod conștient sau inconștient. Dar cine se consideră profet, adică cineva care transmite un mesaj de la Dumnezeu, sau cine se consideră spiritual, adică cineva care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, nu va avea probleme cu această poruncă. Cine nu se sinchisește de această poruncă, să-și vadă de drumul lui. Este o pierdere de energie să încerci să convingi pe cineva de această poruncă.

Pavel încheie expunerea sa despre profeție și vorbirea în limbi cu un fel de rezumat. Pe de o parte, el îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să dorească stăruitor profeția; ai văzut că în acest capitol se pune un accent deosebit pe acest dar. Pe de altă parte, ei nu trebuiau să împiedice vorbirea în limbi; ai văzut în ce cazuri acest dar putea fi exercitat în adunare. Observi în exprimarea pe care Pavel o alege aici același lucru ca în tot capitolul: este vorba despre profeție, în timp ce vorbirea în limbi are o importanță secundară. Dar orice se întâmplă în adunare, totul trebuie să se facă în forma și ordinea corectă. Pentru aceasta nu este necesar să se programeze slujba în adunare, așa cum se întâmplă adesea în creștinătate. Dacă ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt în adunare, El va da formă strângerii laolaltă și va păstra ordinea.

Este de remarcat faptul că în acest capitol nu se vorbește despre călăuzirea Duhului Sfânt în strângerile laolaltă. Aici se pune accentul pe faptul că fiecare credincios are propria sa responsabilitate în strângerea laolaltă. Tu nu vei fi copleșit deodată de un anumit sentiment. Dumnezeu pornește de la premisa că ești prezent în mod conștient și că ai propria ta contribuție conștientă în strângerea laolaltă. Va trebui să te străduiești să experimentezi aceasta. Și Duhul Sfânt vrea să-ți dea puterea pentru aceasta, așa cum reiese, de exemplu, din Filipeni 3.3.

Citește din nou 1 Corinteni 14.34-40. - La ce se referă „porunca Domnului” (versetul 37)?

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 15

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	118
Capitolul 15.....	118
52. Evanghelia, prin care ești mântuit	118
53. Martori ai învierii lui Hristos	120
54. Domnia lui Hristos	122
55. Viața cu moartea în fața ochilor	124
56. Cum vor învia morții?	126
57. O taină dezvăluită.....	128
58. Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului	130

52. Evanghelia, prin care ești mântuit

1 Corinteni 15.1-4: Și vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care și stați, prin care și sunteți mântuiți (dacă țineți cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit), afară numai dacă n-ați crezut în zadar. Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că a înviat a treia zi, după Scripturi;

Capitolul pe care îl ai acum în fața ta este cel mai lung din această epistolă. La fel ca în capitolele anterioare, Pavel abordează aici un subiect care trebuia corectat la credincioșii din Corint. De data aceasta, însă, nu este vorba de practici greșite, ci de învățături greșite. Nu că învățătura și practica ar fi separate una de alta. Vei vedea că o învățătură greșită este întotdeauna însoțită de o practică greșită. În sens pozitiv, este exact la fel. Dacă te ocupi de învățătura sănătoasă a Bibliei, vei avea o viață creștină sănătoasă și echilibrată.

Învățătura greșită, despre care este vorba în acest caz, are legătură cu învierea morților. Erau oameni care propovăduiau că nu există învierea morților (versetul 12). În acest capitol, Pavel arată foarte clar care sunt consecințele acestei erori. Ca și în alte cazuri, el folosește învățătura greșită pentru a spune multe despre Hristos. El arată consecințele unei anumite învățături mincinoase despre Persoana lui Hristos. Din aceasta poți învăța ceva. Când te întâlnești cu o învățătură îndoielnică, gândește-te la consecințele pe care le are această învățătură asupra Persoanei și lucrării lui Hristos. Pavel arată în același timp care este adevărul lui Dumnezeu, adică cum trebuie să vedem lucrurile în realitate. El profită de ocazie pentru a-i învăța pe credincioși mai multe despre adevărul care este atacat de vrăjmaș. În legătură cu învierea, el dezvăluie chiar o taină (versetele 51-55). Astfel, acest capitol devine unul extrem de frumos și important.

Înainte de a vorbi despre particularitățile învierii, el le prezintă credincioșilor din Corint, în primele versete, Evanghelia într-un mod simplu și insistent. El le-o vestise deja, dar era necesar să le-o facă cunoscută din nou. Părea că o uitaseră, poate pentru că fuseseră influențați de învățători falși, care îi conduseseră pe o cale greșită în ceea ce privește învierea. De aceea, el le arată chiar de la început că, dacă cred această erezie, își pun în pericol mântuirea. El spune acest lucru în mod intenționat, pentru a arăta gravitatea ereziei și ce riscuri își asumă cei care o urmează.

Este cert că credincioșii nu pot fi pierduți. Domnul Isus ne dă o garanție absolută în acest sens (Ioan 10.28-29). Această garanție aparține lui Dumnezeu, El o garantează. Dar Pavel nu se referă acum la ceea ce face Dumnezeu, ci la responsabilitatea credinciosului. Trebuie să faci bine această diferențiere. Există mai multe pasaje care fac această diferențiere. Citește, de exemplu, Coloseni 1.22,23. Acolo citești ce face Dumnezeu (Coloseni 1.22) și ce trebuie să facă credinciosul (Coloseni 1.23). Vezi că versetul începe cu „dacă”? În propozițiile care încep cu acest cuvânt „dacă”, este adesea vorba despre responsabilitatea credinciosului. Un alt exemplu se găsește în Evrei 3.6. Cuvântul „dacă” apare și în acest verset. El nu are scopul de a te face să te îndoiești de mântuirea ta. El are scopul de a te face să te gândești la mărturisirea ta. Te-ai convertit cu adevărat și ai primit cu adevărat Evanghelia, Vestea bună a lui Dumnezeu? Stai în ea fără să te îndoiești? Ești sigur că prin ea vei fi mântuit, adică, că vei ajunge odată în cer?

Așa le-a spus Pavel credincioșilor din Corint. El le-a vestit Evanghelia ca Veste bună a lui Dumnezeu pentru acești păcătoși complet pierduți. El a văzut că ei au primit-o. El știa că ei stăteau în ea, că au căpătat fermitate și nu mai erau împinși înapoi și încolo de poftele lor. El știa că astfel vor ajunge cu siguranță la țință. Dar ... ei trebuiau să dovedească că aceasta era adevărat, rămânând fideli celor auzite de la Pavel. Aceasta este valabil și pentru tine și pentru mine. Nu poți dovedi că mărturisirea ta este adevărată decât într-un singur fel, și anume rămânând fidel Cuvântului lui Dumnezeu. Altfel, ai crezut în zadar. „În zadar” înseamnă că credința ta este goală, lipsită de conținut. Pentru a le clarifica încă o dată conținutul și valoarea Evangheliei, el le amintește mai întâi modul în care le-a adus-o. El nu le-a spus nimic altceva decât ceea ce a primit el însuși de la Domnul. Nu a auzit de la nimeni altcineva, astfel încât nu putea exista nicio neînțelegere. În al doilea rând, ei puteau verifica conținutul Evangheliei, deoarece era „după Scripturi [conform Scripturilor]”. În Scriptură se vorbește despre lucrarea lui Hristos. Pavel face tot posibilul pentru a-i convinge de veridicitatea Evangheliei pe care au auzit-o. Mă bucur că el spune aceasta atât de clar aici. Nu există niciun dubiu cu privire la conținutul Evangheliei. Este vorba despre Hristos și despre ceea ce s-a întâmplat cu El. Deoarece se spune de două ori „după Scripturi”, poți spune că Evanghelia se bazează pe doi piloni. Dacă îndepărtezi unul dintre ei, nu mai rămâne Evanghelia.

Primul pilon este că Hristos a murit pentru păcatele noastre. Moartea lui Hristos era necesară, pentru că noi am păcătuit. Pentru a ne mântui de păcatele noastre, El a trebuit să moară în locul nostru și să ia asupra Sa păcatele noastre. Dumnezeu a judecat păcatele noastre judecându-L pe El. Însă, dacă asta ar fi fost singurul lucru, nu am fi știut dacă Dumnezeu a fost cu adevărat mulțumit de ceea ce a făcut Fiul Său. De aceea, era necesar ca El să-L învie pe Domnul Isus din morți, pentru a dovedi că lucrarea Lui a fost desăvârșită și acceptată de El.

Al doilea „după Scripturi” urmează înmormântării și învierii. În mormântarea este menționată în același context cu învierea. Aici se află o mângâiere puternică la înmormântarea fiecărui credincios. În mormântarea are loc în perspectiva învierii! Cine trebuie să îngroape pe cineva, pe care l-a iubit foarte mult, poate ști că va fi o revedere. Acest fapt se va întâmpla la înviere. Atunci totul va fi mult mai frumos decât a fost pe pământ. Mai presus de toate, Dumnezeu va fi glorificat, pentru că atunci mântuirea pe care a adus-o Domnul Isus va fi completă. Și trupul va avea parte

de aceasta. Cum va fi acest lucru este descris începând cu versetul 42. Din întregul capitol reiese cât de importantă este credința în învierea trupească.

În discursurile ucenicilor din Faptele apostolilor, învierea este menționată în repetate rânduri (Faptele apostolilor 1.21-23; 2.31; 3.15; 4.2,10; 5.30; 10.40; 13.30; 17.31). Credința în înviere constituie o parte esențială a credinței creștine. Cine nu crede în înviere se poate numi creștin, dar nu este. Se poate întâmpla ca oamenii să vorbească despre înviere, dar să înțeleagă cu totul altceva decât ceea ce învață acest capitol. Ei se referă la reîncarnare, adică la reparația în lume după moarte, dar într-o altă formă. Cu regret, oamenii care susțin această concepție sunt din ce în ce mai numeroși. Împotriva acestei concepții poți opune doar ceea ce spune Pavel aici despre înviere. Aceasta este adevărul care demască minciuna.

Citește din nou 1 Corinteni 15.1-4. - Care este semnificația învierii?

53. Martori ai învierii lui Hristos

1 Corinteni 15.5-19: ... și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie. Pentru că eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli, eu, care nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că am persecutat Adunarea lui Dumnezeu. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mult mai mult decât ei toți; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci, fie eu, fie ei, noi așa predicăm și voi așa ați crezut. Iar dacă se predică despre Hristos că a fost înviat dintre morți, cum spun unii dintre voi că nu este înviere a morților? Iar dacă nu este înviere a morților, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, atunci, în adevăr, zadarnică este și predicarea noastră și zadarnică și credința voastră. Și suntem găsiți și martori falși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat, dacă, în adevăr, morții nu înviază. Pentru că, dacă morții nu înviază, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre; atunci, în adevăr, și cei care au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii.

Pentru a susține realitatea învierii Domnului Isus, Pavel cheamă o serie de martori, dintre care unii erau încă în viață când a scris această epistolă. Era deci un fapt pe care credincioșii din Corint îl puteau verifica.

După învierea Sa, Hristos nu a mai fost văzut de niciun necredincios, cel puțin nu găsim nicio mențiune în acest sens în Biblie. Toți, cei cărora El le-a apărut după învierea Sa, erau credincioși. Duhul Sfânt nu-l lasă pe Pavel să numească toți martorii. Astfel, Maria Magdalena (Ioan 20.11-18) și „ucenicii din Emaus” (Luca 24.13-27) nu sunt menționați. Martorii menționați aici sunt aleși fie după notorietatea lor personală (Chifa, adică Petru), fie după numărul lor (cei doisprezece, 500 deodată), fie după poziția lor specială (Iacov, toți apostolii). Astfel, orice îndoială cu privire la învierea fizică a lui Hristos trebuia înlăturată. La final, Pavel se numește pe sine. Domnul i S-a arătat într-un mod cu totul special. Ceilalți martori L-au văzut pe Domnul în timpul celor 40 de zile, în care El a mai rămas pe pământ după învierea Sa (Faptele apostolilor 1.3). Lui Pavel, dimpotrivă, Domnul I s-a arătat după ce S-a întors în cer. Despre acest eveniment citim în Faptele apostolilor 9.1-9. În acel moment a avut loc și convertirea lui. El s-a născut din nou, ca să zicem

așa, prea târziu pentru a-L putea vedea pe Domnul înviat aici, pe pământ. De aceea, Pavel se numește „ca unei stârpituri [o naștere înainte de vreme]”.

Când scrie despre aceasta și apoi se gândește din nou la circumstanțele în care trăia pe atunci, harul lui Dumnezeu îl copleșește din nou. El nu poate vorbi despre adevărul lui Dumnezeu doar cu mintea. Inima lui este implicată. Și când vede din nou ce a făcut în trecut, se umilește profund înaintea lui Dumnezeu. El nu și-a uitat trecutul. El a fost odată un persecutor al Adunării lui Dumnezeu. În 1 Timotei 1.15, el se numește pe sine cel dintâi dintre păcătoși. El nu se laudă, ci recunoaște fără ocolișuri cât de mari au fost fărâdelegile sale. El nu face aceasta dintr-un fel de dorință de a arăta cât de rea era situația lui. Nu, el face aceasta pentru a arăta cu atât mai mult harul lui Dumnezeu. Nu este o smerire falsă când se numește pe sine cel mai neînsemnat dintre apostoli. Nu este nici o formă ascunsă de glorificare de sine când spune despre sine că nu este vrednic să fie numit apostol. El crede din adâncul sufletului său ceea ce spune, pentru că a fost impresionat de harul lui Dumnezeu.

Aici poți învăța în ce mod minunat te poți ocupa de adevărul lui Dumnezeu. Indiferent de partea din adevăr pe care o citești în Biblie, intenția lui Dumnezeu este întotdeauna ca noi să devenim mai mici și El mai mare. Ioan Botezătorul a înțeles bine aceasta când a spus: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3.30). Noi nu ne putem da aceasta unul altuia, trebuie să fie o dorință a inimii tale. Dacă aceasta este în inima ta, atunci citirea Cuvântului lui Dumnezeu va trezi în tine admirație pentru harul lui Dumnezeu. Vei ocupa atunci locul potrivit înaintea lui Dumnezeu, astfel încât El să te poată folosi, pentru că în acest fel ești valoros pentru El.

De aceea, Pavel putea spune că harul lui Dumnezeu l-a făcut ceea ce era. Este într-adevăr foarte frumos să vezi cum, pe de o parte, el este conștient că totul este har și că omul nu este nimic, iar pe de altă parte, tocmai conștientizarea acestui har l-a stimulat la o mare activitate. El s-a dedicat cu toate puterile sale lucrării lui Dumnezeu, astfel încât a putut spune, fără nici o urmă de aroganță, că a lucrat mai mult decât toți ceilalți. Dar nici acest fapt nu-l atribuie lui însuși, ci harului lui Dumnezeu, care era cu el. Așadar, el spune succesiv: eu nu sunt nimic – și ceea ce sunt, sunt prin har – de aceea am muncit mai mult decât toți ceilalți – dar și această muncă grea am putut-o face numai pentru că harul lui Dumnezeu mi-a dat puterea pentru aceasta. Dumnezeu vrea să te învețe să spui și tu aceasta. Nu ca o lecție învățată pe de rost, ci prin faptul că te dedici în fiecare zi pentru aceasta. Rezultatul va fi că Lui Îi va reveni toată gloria „predicii”, care iese din viața ta. Pavel le prezintă credincioșilor din Corint aceasta aici. El era profund pătruns de harul care i-a fost arătat la convertirea sa și în perioada care a urmat, la fel ca și celorlalți apostoli. Așa au predicat ei Evanghelia, și așa au crezut credincioșii din Corint. Dacă suntem profund pătrunși de harul lui Dumnezeu, pe care El ni l-a arătat la convertirea noastră și ni-l arată în fiecare zi, vom fi capabili să predicăm așa cum au făcut Pavel și ceilalți. Nu că am putea să fim ca Pavel, dar conținutul și puterea predicării noastre vor proveni din aceeași sursă, din care Pavel le-a scos.

În versetele 12-19 se arată foarte simplu cât de devastatoare este negarea învierii. Dacă citești aceste versete în liniște, simți foarte clar puterea argumentației apostolului. Totul este clar și logic. Pavel spune, într-un fel: „Gândiți-vă bine, dragi credincioși din Corint, ce înseamnă de fapt să nu mai credeți în învierea morților. Ascultați bine: dacă morții nu învie, nici Hristos nu a înviat; dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, și voi sunteți încă în păcatele voastre. Și noi am fost martori mincinoși, pentru că v-am înșelat cu propovăduirea noastră. Cei care au adormit sunt pierduți. Am fi sărmani, dacă ne-am pune speranța în Hristos numai în această viață. Asta ar însemna că în această viață ar trebui să renunțăm la bucuriile și plăcerile lumii și să trecem prin

încercări, fără să avem nimic în schimb în viața de apoi. Am fi atunci cei mai nenorociți dintre toți oamenii. Acum nu am avea nimic, și nici după aceea nu am avea nimic. Totul ar fi în zadar.”

Credincioșii din Corint nu au spus asta în sensul acesta, dar Pavel arată că acestea sunt consecințele a ceea ce au spus unii dintre ei. Tocmai învierea Domnului Isus de către Dumnezeu este dovada sigură că toate păcatele tuturor credincioșilor au fost șterse. Aici vezi și cât de indisolubil legat este Domnul Isus de credincioși. Ceea ce este valabil pentru credincioși este valabil și pentru Hristos. Nu vor fi înviați credincioșii? Atunci nici Hristos nu a fost înviat! Pavel ne oferă aici o metodă bună pentru a demasca un învățător greșit: examinează care sunt consecințele unei anumite învățături pentru Hristos și pentru lucrarea Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 15.5-19. - Ce înseamnă harul lui Dumnezeu pentru tine?

54. Domnia lui Hristos

1 Corinteni 15.20-28: Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit. Pentru că, întrucât prin om este moartea, prin om și învierea morților. Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui; atunci va fi sfârșitul, când El va da Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată, când va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere. Pentru că El trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Cel din urmă vrăjmaș desființat va fi moartea. Pentru că El „a supus toate sub picioarele Lui”. Dar, când spune că toate au fost supuse, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus toate. Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Versetele pe care tocmai le-ai citit formează de fapt un fel de propoziții intercalate. Unele traduceri sugerează aceasta punând acest pasaj între paranteze. Versetul 29 continuă versetul 19. Voi reveni la aceasta când vom ajunge acolo.

Frazele intermediare sunt ușor de trecut cu vederea, ca și cum nu ar fi atât de importante. În Biblie nu este așa. Aceste fraze intermediare, de exemplu, oferă o imagine de ansamblu excelentă asupra desfășurării istoriei, începând cu învierea lui Hristos până la gloria eternă, unde timpul va fi încetat. Deși este foarte succint prezentat, viitorul strălucește în fața ta. Se pare că Pavel nu putea continua să aducă argumente împotriva nebuniei învățăturii false, fără a arăta mai întâi consecințele pozitive enorme ale învierii lui Hristos. După concluziile sumbre, la care ajunsese în cazul în care Hristos nu ar fi înviat, primul verset pe care l-ai citit sună ca un strigăt de bucurie.

Hristos a înviat! El a înviat dintre morți! Este altceva decât a fi înviat de sub *puterea* morții. Aceasta din urmă înseamnă că El nu a putut fi ținut în puterea morții și a revenit la viață. În acest sens, credincioșii Vechiului Testament și ucenicii credeau în învierea morților. Ei credeau că cei morți, care muriseră în credință, vor reveni la viață. Dar când Domnul a vorbit într-o zi despre învierea Sa *dintre morți*, ucenicii Lui nu au înțeles ce voia să spună (Marcu 9.9,10). Ce înseamnă că El a fost înviat *dintre morți*? Înseamnă că El este Singurul care a fost înviat dintre toți morții. El a fost înviat, în timp ce toți ceilalți morți au rămas în mormânt. El este numit „cel dintâi rod”, pentru că El este Primul care a înviat, dar mai târziu vor urma și alții. În versetul 23, Pavel continuă această idee. Cei care vor urma mai târziu sunt credincioșii, pentru că despre ei se spune: „care au adormit”; cuvântul „adormit” este folosit numai pentru credincioși. Aceasta reiese clar din versetul 23. Dar mai întâi, Pavel arată în versetele 21 și 22 ce vrea să spună Dumnezeu prin înviere.

Ceea ce este impresionant la învierea Domnului Isus este că moartea a fost învinsă de un Om! Ea a venit în lume tot prin intermediul unui om, Adam. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „În ziua când vei mânca din el [din pomul cunoștinței binelui și răului], vei muri negreșit” (1 Moise 2.17). Adam a fost neascultător și astfel păcatul a intrat în lume. Dar acum, prin alt Om, învierea dintre morți a devenit realitate. Părea că moartea avea ultimul cuvânt și că toate planurile lui Dumnezeu nu puteau fi îndeplinite. Nimeni nu a scăpat vreodată de consecințele faptei lui Adam, toți au murit. (Faptul că Enoh [Evrei 11.5] și Ilie [2 Împărați 2.11] au intrat în cer fără să moară, prin puterea lui Dumnezeu, nu este în discuție aici, ci confirmă doar că puterea lui Dumnezeu trebuia să acționeze pentru a scăpa de moarte.) Adam stă față în față cu Hristos. Pentru că Hristos a înviat dintre morți, toți cei care Îi aparțin vor fi odată făcuți vii.

În versetul 23 vezi că există o ierarhie în înviere. Nu există așa ceva ca o înviere generală. Primul, Hristos, a înviat deja. Toți cei care au murit în credință, începând cu Abel (el este primul credincios care a murit), sunt încă în morminte. Dar acest fapt se va schimba când Hristos va reveni. Atunci El îi va chema pe toți cei care sunt în morminte și care Îi aparțin, așa cum L-a chemat pe Lazăr din mormânt (Ioan 11.43,44). Apoi, El Își va ridica Împărăția în lume și va domni o mie de ani. Deși aceasta nu este spus literalmente aici, poți deduce din versetul 24 și din versetele următoare. Va fi o perioadă glorioasă de pace și dreptate.

Despre această perioadă se spune foarte multe în profețiile Vechiului Testament. Și în Noul Testament există diferite pasaje care vorbesc despre guvernarea publică a Domnului Isus. După această perioadă glorioasă, El va preda Împărăția lui Dumnezeu Tatăl. Atunci va veni sfârșitul tuturor lucrurilor și va începe eternitatea. Domnul Isus nu va avea aceeași soartă ca toți ceilalți conducători ai împărățiilor pământului, căroră guvernarea le-a fost smulsă de vrăjmași sau care au predat-o altor conducători (păcătoși). El Îi încredințează lui Dumnezeu Împărăția Sa intactă, curățată de tot răul. Domnia Sa este o domnie desăvârșită de dreaptă, în care nu este loc pentru rău. Vrăjmașii Săi nu vor mai avea nicio posibilitate de a ajunge la putere. Ei vor fi stăpâniți în totalitate de El și nu vor mai incita niciodată la revoltă. Aceasta este cuprins în expresia „pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale”. Aceasta nu este valabil numai pentru puterilor pământești, ci și pentru ultimului vrăjmaș, care va fi înlăturat, moartea.

Iov a numit moartea „împăratul spaimelor” (Iov 18.14). Prin moarte, satan încă exercită teroarea asupra tuturor celor pe care îi ține în robie (Evrei 2.14,15). Abia la sfârșitul timpurilor moartea va fi complet izgonită din creație. Prin puterea Domnului, chiar și morții necredincioși vor fi chemați din mormintele lor – sau de oriunde s-ar afla – și vor fi judecați după faptele lor. Acest moment este descris în mod emoționant în Apocalipsa 20.11-15. Nu există niciun dubiu cu privire la domnia eternă și atotstăpânitoare a lui Hristos: totul, fără excepție, este supus picioarelor Lui. Cu toate acestea, este clar că Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Lui, nu Îi este supus. Prin urmare, Dumnezeu constituie o excepție în ceea ce privește „totul”. Dar, și acesta este un mare miracol, există încă o excepție la acest „tot”, și anume Adunarea. Această excepție este menționată în Efeseni 1.22,23. Și acolo se spune că Dumnezeu a supus totul Domnului Isus, astfel încât Domnul Isus este „Capul peste toate”. Și, după cum citești acolo, în această poziție de „Cap peste toate”, El este dat Adunării, care este trupul Său. Adunarea formează un trup cu Domnul Isus. Ai văzut deja aceasta într-o secțiune anterioară a acestei epistole. Deci, când Domnul Isus va domni, El va face aceasta împreună cu Adunarea, deoarece Capul și trupul sunt inseparabile. După ce Domnul Isus Și-a exercitat domnia în mod desăvârșit și va fi dat Împărăția înapoi lui Dumnezeu Tatăl, poate începe eternitatea.

În domnia Sa de o mie de ani, El a îndeplinit ca Om toate cerințele lui Dumnezeu fără nici o greșală. Primul om a greșit, când a primit stăpânirea peste creație, dar Domnul Isus, ca al doilea Om, a arătat cum a intenționat Dumnezeu să fie totul. El a dat lui Dumnezeu toată gloria în toate. El a făcut întotdeauna aceasta și o va face în eternitate. El a făcut aceasta când era Om în slăbiciune pe pământ, de la nașterea Sa până la moartea Sa. Și El va face aceasta când, tot ca Om, va domni o mie de ani în glorie și putere, când Dumnezeu Îi va supune totul. Și El Îi va da și Lui gloria când va începe veșnicia. Când acolo scrie că și Fiul Însuși va fi supus lui Dumnezeu, aceasta se referă la eternitate.

Cum trebuie să ne imaginăm asta? Nu este Fiul Dumnezeu? Este atunci Dumnezeu supus lui Dumnezeu? Eu nu-ți pot explica asta. Te afli în fața unui mister insondabil. Minunea Persoanei Fiului constă în faptul că El este Dumnezeu și Om într-o singură Persoană, pe deplin Dumnezeu și pe deplin Om. El a fost Dumnezeu din eternitate și s-a făcut Om, fără a înceta să fie Dumnezeu (Ioan 1.1-3,14). El, Fiul etern, este Om în eternitate, pentru ca Dumnezeu să poată fi totul în toți. Când va sosi acest moment, toate planurile lui Dumnezeu se vor împlini. Odihna eternă a lui Dumnezeu a început. Dragostea și puterea lui Dumnezeu au biruit în toate domeniile. Dumnezeu poate să se odihnească în dragostea Sa. Tot ceea ce Îl înconjoară va fi acolo pentru El, și tot ceea ce există se va bucura de El. Peste tot și în toate Se va vedea Dumnezeu și nimic altceva. Toate dorințele inimii Sale vor fi atunci împlinite pe deplin.

Citește din nou 1 Corinteni 15.20-28. - Ce te atrage cel mai mult când te gândești la eternitate?

55. Viața cu moartea în fața ochilor

1 Corinteni 15.29-34: Altfel, ce vor face cei care sunt botezați pentru cei morți, dacă morții nu înviază nicidecum? De ce mai sunt botezați pentru ei? De ce suntem și noi în primejdie în fiecare ceas? Pentru lauda cu voi, pe care o am în Hristos Isus, Domnul nostru, zilnic mor. Dacă, vorbind în felul omului, m-am luptat cu fiarele în Efes, ce-mi folosește? Dacă morții nu înviază, „să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri”. Nu vă amăgiți: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune! Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți! Pentru că unii nu au cunoștință de Dumnezeu: spre rușinea voastră vorbesc.

După ce a vorbit detaliat despre viitoarea domnie a lui Hristos, Pavel reia în versetul 29 firul argumentării, pe care îl întrerupsese în versetul 19. El aduce acum un nou argument pentru a sublinia și mai mult semnificația învierii.

Acest argument este botezul. Poate că ți se pare exagerat, dar vei vedea cât de mult are botezul de-a face cu învierea. Ce înseamnă botezul? În Romani 6 citești că el reprezintă o înmormântare (Romani 6.3,4). Când te botezi, arăți că ești îngropat împreună cu Hristos, care a murit pentru tine. Cine este îngropat, nu mai există pentru lume. Prin botez, recunoști că vrei să-L urmezi pe Domnul Isus într-o lume rea, pentru care Hristos a murit. Botezul te face să fii cineva care Îl urmează. Dacă vrei să faci asta în mod consecvent, vei fi tratat de lume exact așa cum ea L-a tratat pe El. Domnul Isus a spus că oamenii lumii L-au persecutat și că vor persecuta și pe ucenicii Lui (Ioan 15.20).

Din momentul în care cineva este botezat, el nu mai vrea să trăiască pentru sine, ci pentru Cel care a murit și a fost îngropat pentru el. Tu nu ești primul care a fost botezat; mulți au fost botezați înaintea ta. Toți cei botezați formează, ca să zicem așa, o armată care se află pe teritoriul inamic. Ei vor să-L urmeze pe Domnul Isus, chiar dacă asta înseamnă suferință și vrăjmășie. Lumea este încă sub stăpânirea lui satan. Când Domnul Isus Se va întoarce, lucrurile se vor schimba, așa cum

ai văzut în versetele 20-28. Dar în acest timp trebuie să te aștepti să nu fii luat în seamă, să fii disprețuit și respins. Această vrăjmășie poate merge până la uciderea credincioșilor. Astfel apar goluri, locuri goale în armată. Cât de frumos este atunci când vin noi ucenici ai lui Hristos, care se botează și umplu astfel golurile apărute. Înțelege, desigur, că fac comparația cu armata doar în sens spiritual.

Ce legătură au toate acestea cu învierea? Citește cu atenție versetul 29. Este vorba despre credincioși care au murit și despre alții care sunt încă în viață și botezați. Pentru credincioșii care au murit, urmarea lui Hristos, care a fost respins – o viață plină de ocară și dispreț – s-a sfârșit. Alții, care L-au cunoscut pe Domnul Isus, printre care te numeri și tu, s-au botezat și au ocupat astfel locurile rămase goale. Ei merg acum după Domnul Isus și împărtășesc ocara și disprețul pe care aceasta le aduce cu sine.

Dar ce sens ar avea toate acestea dacă nu ar exista învierea? Tocmai această perspectivă a învierii îi determină pe oameni să renunțe la o viață confortabilă și plăcută și să aleagă de bunăvoie o cale a umilinței și a batjocurii. La înviere va avea loc răsplata pentru toate lipsurile îndurate. Atunci Dumnezeu va răsplăti tot ceea ce cineva a renunțat în această viață pentru Domnul Isus. Atunci vei fi ca Domnul Isus. El a îndurat crucea și nu a pus preț pe rușine, pentru bucuria care-L aștepta (Evrei 12.1,2). În Evrei 11 se vorbește despre credincioși care au fost torturați și „nu au acceptat eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună” (Evrei 11.35). Trebuie să citești întregul capitol în această lumină. Pavel știa și el aceasta. Dacă în versetul 29 vorbea despre alții, în versetele 30 și 31 vorbește despre sine. El trăia în circumstanțe care erau departe de a fi roz. „De ce suntem și noi în primejdie în fiecare ceas? ... zilnic mor.” Nu era o exagerare, dar credincioșilor din Corint le părea așa, de aceea el își întărește cuvintele, făcând referire la lauda lor.

În ce consta lauda lor, cu ce se lăudau? Orice laudă aveau, ea se baza pe faptul că Pavel le propovăduise Evanghelia. De aceea, lauda *lor* era lauda lui, pe care o avea în Hristos Isus. El adaugă: „Domnul nostru”. Aici îi leagă pe credincioșii din Corint de sine însuși ca fiind supuși unui Domn comun. Pavel s-a confruntat de multe ori cu moartea față în față. Pentru cineva care Îl urmează îndeaproape pe Domnul său, aceasta este un program de viață. Cine se angajează să trăiască pe Hristos în toate felurile și cu orice ocazie, nu cunoaște pauze și programe de distracții.

Pavel era mereu conștient de domeniul în care se afla. Pentru el, lumea era o zonă de tranzit. Trebuia să treacă prin ea și a trecut, cu o misiune clară. Odihna și răsplata le va primi la înviere. Atâta timp cât nu avea parte de ele, viața lui era o luptă, o bătălie. El compara oamenii, care îi amenințau viața, cu animale sălbatice. Erau oameni cruzi, neînduplecați, care voiau să vadă sânge. Citește Faptele apostolilor 19.23-40. Ceea ce citești acolo nu este o nimica toată. Imaginează-ți că mii de oameni s-ar ridica împotriva ta, pentru că le-ai vestit Evanghelia. Nu te-ai teme pe bună dreptate pentru viața ta? Oamenii se transformă în fiare sălbatice când sunt incitați de mulțime. Războaiele din trecut și din prezent dovedesc aceasta. Dar ce sens ar avea să-ți riști viața în acest fel, dacă morții nu ar învia? Atunci ar fi mai bine să te bucuri de viață astăzi, nu-i așa? Măine s-ar putea să nu mai fie posibil.

Chiar și oamenii care profită cât mai mult de viață sunt deplin conștienți că va veni un moment în care vor trebui să moară. Totuși, ei cred că asta se va întâmpla mâine, nu astăzi. Ei amână mereu momentul îngrozitor. Ei argumentează: „Măine pot muri, de aceea vreau să profit din plin de viață astăzi.” Pare logic și chiar este, dacă nu ții cont de înviere. Dar, deoarece există înviere, această concluzie este greșită. Nu te înșela! Nu asculta de oamenii care gândesc și trăiesc astfel. Nu te lăsa influențat de ei! Cine se lasă influențat de ei, va adopta același mod de viață. Apostolul îi îndeamnă

pe credincioșii din Corint să fie treji. „Trez” înseamnă: neinfluențat de o anumită stare de spirit. Creștinul credincios este îndemnat adesea să fie treaz (1 Tesaloniceni 5.6,8; 2 Timotei 4.5; 1 Petru 1.13; 4.7). Oamenii, care trăiesc fără Dumnezeu, se dau în fața altora că sunt treji, că au picioarele pe pământ și se bazează doar pe ceea ce văd. Cei care cred nu sunt treji, ci entuziaști, afirmă ei. Nu crede nimic din toate acestea! Ei sunt oameni care nu știu nimic despre Dumnezeu și de aceea nu țin cont de El. Realitatea este inversă. Cine este treaz, ascultă ceea ce spune Dumnezeu în Biblie și acționează în conformitate cu aceasta. Atunci trăiești așa cum se cuvine și nu păcătuiești.

Pentru necredincioși, necunoașterea lui Dumnezeu este normală. Dar aici se vorbește despre credincioși. Dacă ar trebui să spunem asta despre tine sau despre mine, ar trebui să ne fie rușine. Această necunoaștere nu este o lipsă de cunoaștere a lui Dumnezeu din cauză că Îl cunoaștem de puțin timp. Un copil al lui Dumnezeu are ungerea de la Cel Sfânt și știe totul (1 Ioan 2.20). Asta înseamnă că a primit Duhul Sfânt și, prin urmare, simte dacă ceva este după voia lui Dumnezeu sau nu, chiar și fără a putea cita un anumit verset din Biblie. Desigur, vei citi mult în Biblie pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu. Necunoașterea, despre care se vorbește aici, se referă la credincioșii care ar fi trebuit să știe mai bine, dar care au ajuns pe căi greșite din cauza relațiilor greșite. Ia-ți la inimă acest cuvânt și nu te lăsa influențat de oameni, fie ei necredincioși sau „credincioși”, care vor să te facă să crezi lucruri care sunt în contradicție cu ceea ce a spus Dumnezeu. Aceasta te va feri de o viață care Îl dezonorează pe Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 15.29-34. – Consideri tu că se merită să trăiești o viață cu Domnul, așa cum este descrisă în aceste versete?

56. Cum vor învia morții?

1 Corinteni 15.35-44: Dar va spune cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup vin ei?” Nebunule, ce semeni tu nu este adus la viață, dacă nu moare; și ce semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un simplu grăunte, poate de grâu sau de altceva din celelalte; și Dumnezeu îi dă un trup, după cum a vrut, și fiecăreia dintre semințe, propriul ei trup. Nu orice carne este aceeași carne, ci una a oamenilor, și altă carne este a animalelor, și alta a păsărilor, și alta a peștilor. Și sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar una este gloria celor cerești și alta a celor pământești; una este gloria soarelui și alta gloria lunii, și alta gloria stelelor; pentru că o stea se deosebește în glorie de altă stea. Așa este și învierea morților. Este semănat în putrezire, înviază în neputrezire; este semănat în dezonoare, înviază în glorie; este semănat în slăbiciune, înviază în putere; este semănat trup natural, înviază trup spiritual: dacă este trup natural, este și unul spiritual.

Nu te încurajează să pui o întrebare despre înviere, când în răspuns ești declarat prost. Cine nu are întrebări despre înviere?! Dar nu trebuie să uiți că Pavel vorbește încă despre oameni care nu iau în serios învierea, așa cum se întâmplă și astăzi în cazul multor așa-zisi creștini. Și întrebarea din versetul 35 trebuie privită în această lumină. Ea este pusă de cineva care încă nu este gata să se lase convins că există o înviere. Întrebarea este pusă doar pentru a satisface curiozitatea, și nu din dorința interioară de a afla mai multe despre acțiunile lui Dumnezeu. De aceea Pavel îl muștră într-un anumit sens pe cel care pune întrebarea, indicându-i exemple din natură. Din acestea, el ar fi putut deja învăța ceea ce era necesar despre înviere.

Am auzit odată despre un om care era pe patul de moarte și se gândise mult la moarte și la ceea ce urmează după ea. El nu credea în învierea morților. Fusesse mult timp bolnav. Din patul său, putea să vadă afară și vedea plantele și copacii. El observase că, în toamnă, totul părea să moară. Culorile

se schimbau aproape toate în maro, iar frunzele cădeau, până când nu mai rămânea nimic decât crengi goale. În timpul iernii, totul părea mort. Dar ce se întâmpla în primăvară? Apărea o nouă viață! Pe crengi apăreau muguri, care mai târziu se transformau în frunze și flori. Viața revenea după moarte! Acest fapt i-a deschis ochii asupra propriei situații. A ajuns să creadă în Domnul Isus și, când a murit, știa că nu totul se terminase, ci că se va duce la Mântuitorul său și că va primi un trup nou.

Ceea ce a văzut și a constatat acest om este în concordanță cu ceea ce spune Pavel aici. El se referă la sămânța care este semănată. Aceasta trebuie mai întâi să moară, abia apoi începe germinarea și creșterea. Și ce apare atunci? Se mai aseamănă cu sămânța care a fost semănată? Deloc! Sămânța care a fost semănată în pământ nu este aceeași cu cea care iese din pământ după o perioadă de timp. Cu toate acestea, ceea ce apare deasupra pământului provine din sămânța care a fost semănată. Soiul de sămânță care a fost semănat determină ceea ce va crește din ea. Ai rămâne cu gura căscată dacă ai săpa pământul și ai semăna semințe de iarbă pentru a obține un gazon frumos, dar după un timp te-ai trezi în fața unui câmp de grâu unduitor. Desigur, acest lucru nu este posibil.

Fiecare sămânță are propriul său corp, propria sa plantă, care devine vizibilă deasupra pământului. Așa a hotărât Dumnezeu în natură: El dă tuturor un corp propriu, o formă proprie. În Geneza 1 se spune că Dumnezeu a făcut totul „după felul său” (Geneza 1.11,21,24,25). Dacă te uiți din nou la natură, nu la lumea plantelor, ci la lumea oamenilor și a animalelor, vei observa aceeași diferență. Oamenii și animalele sunt făcuți din aceeași substanță, și anume din carne. Cu toate acestea, există variații enorme ale acestei materii. Ce diferență uriașă a făcut Dumnezeu între oameni, animale, păsări și pești!

Exemplele, pe care Pavel le-a menționat aici, provin din prima creație, așa cum a fost ea descrisă în Geneza 1. Totuși, prin modul în care Pavel folosește aceste exemple, înveți că Geneza 1 spune ceva și despre diferența care va exista în noua creație. Pentru a da și mai multă culoare multor diferențe, Pavel menționează acum diferența dintre trupurile cerești și cele pământești. În versetele anterioare, el a vorbit despre trupurile pământești, iar în versetele 40 și 41 merge un pas mai departe și se referă la corpurile cerești, cum ar fi soarele, luna și stelele. Fiecare corp crește din univers are propria sa glorie specială, care i-a fost dată de Dumnezeu. Am citit recent în Psalmul 19: „Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale” (Psalmul 19.1). Tot ceea ce se poate vedea în creație este o strălucire a lui Dumnezeu Însuși. El a conceput și a realizat totul. Dar El vrea ca noi să percepem aceasta și să-L onorăm pentru asta. Dacă aceasta este valabil pentru prima creație, cu cât mai mult pentru noua creație! Noua creație constă dintr-un cer nou și un pământ nou. În cerul nou și pe pământul nou vor locui oameni noi. Cum vor lua naștere cerul nou și pământul nou, poți citi în 2 Petru 3.10-13.

Revenim la 1 Corinteni 15. Acolo este vorba despre oameni noi, așa cum vor apărea în înviere. Unii dintre acești oameni vor locui pe pământul nou, cu un trup care are o glorie pământească, iar alții vor locui în cer, cu un trup care are o glorie cerească. Nu va mai exista invidie, pentru că păcatul nu va mai exista. Fiecare va lauda înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru că El a pregătit un trup potrivit pentru fiecare.

În concluzie, din cele spuse mai sus poți învăța trei lucruri:

1. Se vorbește despre sămânță, care trebuie să moară mai întâi și din care apoi iese un trup, care arată complet diferit de sămânță (versetele 37 și 38).
2. Se vorbește despre diferențele dintre trupurile înviate (versetul 39).
3. Se vorbește despre o diferență între trupurile cerești și cele pământești (versetele 40 și 41).

Aceste trei lucruri sunt luate din creația pământească, în care trăim, și dovedesc că există o înviere. Concluzia este: „Așa este și învierea morților” (versetul 42). Astfel se dovedește că există o înviere și că ea va avea loc într-un mod comparabil cu exemplele din natură. Dar asta nu spune încă cum vom arăta exact la înviere. Aceasta nu reiese în mod direct nici din versetele următoare. Este clar că totul va fi mult mai glorios, fără nici o amintire a slăbiciunii și a stricăciunii unei lumi, în care păcatul și-a făcut lucrarea distructivă. Poți compara aceasta cu o omidă și un fluture. Omidă se transformă într-un cocon și, după un timp, apare un fluture strălucitor. Această transformare este de neimaginat! Dacă compari existența ta pământească cu omida și trupul tău înviat cu fluturele, ai o mică idee despre schimbarea care va avea loc la înviere.

Pavel folosește pentru „existența noastră de omidă” cuvintele „putrezire”, „dezonoare”, „slăbiciune” și „trup natural”. Aceste cuvinte arată cât de mult consecințele păcatului au lăsat urmele lor în trupul nostru pământesc. Când murim, aceasta este dovada ultimă și cea mai clară a decăderii la care este supus trupul nostru de la naștere. Apoi, trupul nostru ajunge în pământ: este „semănat”. Dar pentru credincios lucrurile nu se termină aici! Tocmai pentru că există o înviere, se seamănă. Și această înviere face vizibil un trup complet diferit și mult mai glorios. Trupul este înviat în „neputrezire”, „glorie”, „putere” și ca „trup spiritual”. Cuvintele folosite aici au legătură cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa, cu cerul, cu Dumnezeu și cu Duhul Sfânt. Prin lucrarea Sa de pe cruce, Domnul Isus „a desființat moartea și a adus la lumină viața și nemurirea” (2 Timotei 1.10).

Cerul este locul unde se vede și se experimentează gloria și unde noi nu puteam ajunge mai înainte (Romani 3.23,24; 5.2). Puterea lui Dumnezeu este cea prin care va avea loc învierea (Efeseni 1.19,20). Trupul pe care îl vom avea atunci nu va mai avea nevoi naturale: nu va mai avea nevoie să mănânce și să bea pentru a rămâne în viață. Viața trupului înviat este una spirituală, adică Duhul Sfânt se îngrijește de tot ceea ce are nevoie acest trup, și anume părtășia cu Tatăl și cu Fiul. În această comuniune are loc orice activitate, atât în Împărăția de o mie de ani, cât și în eternitate, în casa Tatălui. Mi se pare extraordinar, să fii atât de nederanjat preocupat cu tot ceea ce Tatăl a pregătit pentru noi datorită lucrării Fiului Său – într-o atmosferă în care nu mai există nimic care să te deranjeze.

Citește din nou 1 Corinteni 15.35-44. - Ce caracteristici ale trupului înviat găsești în acest pasaj?

57. O taină dezvăluită

1 Corinteni 15.45-52: Așa și este scris: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu”; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual; cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer. Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești; și, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc. Dar aceasta spun, fraților, că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moștenește neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

Pentru a clarifica diferența dintre trupul natural și cel spiritual, Pavel citează ceea ce este scris despre crearea primului om. Tu vezi: din nou un „este scris”.

La orice întrebare despre existența omului și despre viața de apoi, trebuie să încerci să găsești răspunsul în Biblie. Cum a devenit primul om un suflet viu? Prin faptul că Dumnezeu a suflat viață

în el. Astfel, omul, pe care Dumnezeu l-a format din pământ, a devenit o ființă superioară animalelor. Prin suflarea lui Dumnezeu, omul natural a putut să-și înceapă existența pe pământ și să aibă relații cu Dumnezeu. Animalelor, Dumnezeu nu le-a dat viață în acest fel. Dumnezeu putea veni la Adam și putea vorbi cu el, iar Adam cu Dumnezeu. Cu animalele, Dumnezeu nu se purta astfel. Dumnezeu a creat omul astfel încât, pentru a rămâne în viață, el trebuia să mănânce. Dumnezeu a avut grijă de hrană. Din felul în care Dumnezeu l-a creat pe Adam, poți vedea că el era dependent de Dumnezeu. Totul, viața lui și mijloacele de trai, le-a primit de la Dumnezeu. El a primit viața de la Dumnezeu prin suflet.

Nu pot explica exact ce este sufletul. S-au scris cărți groase despre acest subiect, dar nimeni nu a putut spune încă ultimul cuvânt. Nici eu nu pot spune ultimul cuvânt, dar vreau să-ți dau de gândit următoarele. Când întâlnești cuvântul „suflet” în Biblie, acesta poate avea diferite semnificații. Una dintre ele este latura nematerială a omului (adică altceva decât corpul său, pe care l-am putea numi latura materială). Când cuvântul „suflet” este folosit în acest sens, se referă de obicei la om în relația sa cu circumstanțele pământești, la felul în care se simte și se comportă pe pământ.

Ceea ce s-a întâmplat cu primul om este comparat aici cu ceea ce s-a întâmplat cu ultimul Adam. Domnul Isus este numit aici „cel din urmă Adam”, pentru a indica faptul că nu va mai exista niciodată un alt Adam. Care este caracteristica ultimului Adam? El a devenit un duh dătător de viață. Deci, El nu a primit nimic de la Dumnezeu, ci a dat El *Însuși* viață altora. Domnul a făcut aceasta după ce a înviat dintre morți. Poți citi despre aceasta în Ioan 20.22. El a suflat asupra ucenicilor și le-a dat astfel o viață în care Duhul Sfânt putea să lucreze. Acest fapt corespunde cu ceea ce s-a întâmplat cu Adam în Geneza 2.7, și totuși este ceva diferit. Prin ceea ce s-a întâmplat cu Adam, el a putut trăi pe pământ ca suflet viu. Prin ceea ce a făcut ultimul Adam, ucenicii au primit o viață nouă, care i-a făcut capabili să vină în cer, la Dumnezeu.

Tu vezi aici și ordinea: mai întâi ceea ce este natural, apoi ceea ce este spiritual. Această ordine se întâlnește în fiecare zi. Un bebeluș are nevoie doar de lapte. Nu poți comunica lucruri spirituale unui bebeluș. Aceasta este posibil numai când cineva ajunge la o anumită vârstă. Domnul Isus și Adam nu sunt diferiți doar în ceea ce au devenit, ci și în originea lor. Această diferență este enormă. Primul om își datorează existența țărânei pământului. După căderea în păcat, Dumnezeu a spus: „Pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19). Omul, cu toată îngâmfarea lui, nu este mai mult decât atât! Fără o lucrare puternică a lui Dumnezeu, nu ar exista nici o speranță că acest lucru s-ar putea schimba vreodată. Dar apoi a venit al doilea Om. De unde a venit El? Un Om nou din țărâna pământului? Nu! El a venit din cer. El a devenit Om, dar originea Lui este cerul.

Cei doi „Adam” au amândoi „descendenți”. Cei care aparțin primului om, Adam, sunt și ei din țărână. Cei care aparțin ultimului Adam, numit aici „Cel ceresc”, sunt cerești. Tu ești acum ceresc, la fel ca Domnul Isus. Asta este cu adevărat ceva! Deși ești încă pe pământ și ai încă parte de lucrurile materiale, în interiorul tău aparții cerului. În interiorul tău a avut deja loc o schimbare uriașă. Acum aștepti marea schimbare care va avea loc la înviere. Atunci vom purta chipul Celui ceresc. Câteva pasaje frumoase, care vorbesc despre acest fapt, se găsesc în Romani 8.29 și 1 Ioan 3.2. Aici nu este vorba de lucruri la care au parte carnea și sângele. Expresia „carne și sânge” se referă la om ca ființă creată cu limite, în care păcatul locuiește începând de la căderea în păcat. Prin aceasta, el este supus pieririi. Pentru astfel de oameni, Dumnezeu nu poate ridica Împărăția Sa. Ei nu sunt destinați de El să fie moștenitori ai Lui. Moștenirea Împărăției Sale este destinată celor care sunt legați de Moștenitorul, Domnul Isus. În afara acestei legături nu există înviere, viață sau moștenire.

În acest punct al învățaturii sale, Pavel dezvăluie o taină. El s-a referit tot timpul la învierea morților. Acest fapt era cunoscut și în timpul Vechiului Testament. Toți credincioșii din Vechiul Testament au murit cu credința că va avea loc o înviere și că vor primi ceea ce le-a promis Dumnezeu. Evrei 11 este un capitol întreg în care întâlnești astfel de credincioși. Pentru a participa la înviere, trebuie însă să fi murit mai întâi. Ce este special la taina dezvăluită aici este faptul că, atunci când Hristos va veni să împlinească toate promisiunile lui Dumnezeu, nu toți vor fi murit. Căci vor fi și credincioși vii pe pământ, când Hristos Se va întoarce. În 1 Tesaloniceni 4.15, Pavel spune aceasta așa ca și cum el însuși se aștepta să nu adoarmă: „noi, cei vii”. Cu cât mai mult putem spune noi, cei care trăim *acum*.

Ce se va întâmpla atunci cu cei vii? Vor fi transformați. Acest fapt este necesar, pentru că în versetul 50 ai citit că trupul și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Avem nevoie de un trup care să poată fi cu Dumnezeu în cer. În Filipeni 3.21 scrie că la venirea Sa, Domnul Isus „va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupului gloriei Sale”. Momentul, în care se va întâmpla aceasta, nu poate fi exprimat printr-un concept temporal. Folosim tot felul de cuvinte când vrem să descriem scurtimea unui eveniment: fulgerător, într-o fracțiune de secundă etc. Dar toate aceste descrieri sunt insuficiente pentru a descrie scurtimea în care va avea loc această transformare: este un moment indivizibil.

Semnalul care anunță acest eveniment este sunetul trâmbiței, și anume al ultimei trâmbițe. Pavel face aici aluzie la un obicei din armata romană, unde trâmbița era sunată de trei ori: prima dată pentru adunare, a doua oară pentru aliniere, a treia și ultima oară pentru plecare. Adunare, aliniere și plecare – așa se proceda în armata romană. Așa trebuie să fie și pentru noi, creștinii credincioși. Ești deja „adunat” și te-ai aliniat? A te aduna înseamnă a te detașa de tot ceea ce te leagă încă de lume. A te alinia înseamnă a fi gata de plecare. Acum nu mai rămâne decât să așteptăm ultima trâmbiță. Atunci, în acest moment indivizibil, se vor întâmpla două lucruri. Mai întâi, morții vor învia. Ei au prioritate față de cei vii, chiar dacă totul se întâmplă într-un moment indivizibil. Ei nu rămân în mormânt niciun moment mai mult decât este necesar. Ce se întâmplă mai departe poți citi în 1 Tesaloniceni 4.15-18. Acest pasaj tratează același eveniment. Acolo accentul este pus pe cei adormiți, în timp ce aici transformarea celor vii este mai mult în prim-plan. În orice caz, rezultatul este că vom fi mereu la Domnul. Ce perspectivă minunată!

Citește din nou 1 Corinteni 15.45-52. - Ce schimbări mari va aduce venirea Domnului? Aștepti acest moment?

58. Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului

1 Corinteni 15.53-58: Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezite și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Dar când putrezirea aceasta se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”. „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” Dar boldul morții este păcatul, și puterea păcatului, legea; dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos. De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.

Deci, trebuie să aibă loc o mare schimbare înainte de a putea intra în cer și locui acolo unde locuiesc Dumnezeu și Domnul Isus. Ca urmare a păcatului, trupul nostru este trecător și trebuie să îmbrace

nemurirea. Trecător înseamnă că trupul nostru este într-un declin permanent. Poți face exerciții fizice și multe altele pentru a-ți menține trupul în formă, dar toate acestea au un sfârșit. Chiar dacă rămâi sănătos (nu ai niciun drept la asta), vei observa că nu mai poți face atât de multe ca înainte. În aceasta se manifestă caracterul trecător. Acest proces de degradare nu va mai exista când trupul nostru va fi înviat în nemurire sau îmbrăcat în neputrezire. La aceasta se adaugă faptul că trupul nostru actual este muritor. Asta nu se potrivește deloc cu cerul. De aceea, trupurile noastre trebuie să îmbrace nemurirea. Trupul, pe care îl vom primi la venirea lui Hristos, nu va mai fi afectat de procesul de îmbătrânire și de moarte. Nu este vorba doar de un trup care nu mai poate muri și care va rămâne etern, ci nu mai există nicio posibilitate ca moartea să aibă vreodată putere asupra lui.

Când va veni momentul în care se va împlini cuvântul „Moartea a fost înghițită de victorie”? Acesta este momentul în care toți cei mântuiți vor fi înviați din morminte. Învierea va avea loc în mai multe etape. Prima etapă a fost învierea Domnului Isus. Aceasta s-a împlinit deja. A doua fază se va împlini la venirea Domnului Isus pentru Adunarea Sa. Atunci Domnul Isus nu Se va întoarce încă pe pământ. El va învia toți credincioșii care au trăit vreodată pe pământ și îi va lua la Sine în cer. Dovada acestui fapt o găsim în 1 Tesaloniceni 4.17. Dar chiar și după răpirea acestor credincioși, vor mai muri și alți credincioși. Aceștia sunt cei care vor veni la credință după răpire. Mulți dintre ei vor trebui să plătească cu moartea mărturisirea credinței lor. Aceasta se va întâmpla mai ales în timpul unei perioade de mare necaz, care va izbucni la câțiva ani după a doua fază a învierii. Despre acești credincioși citești în Apocalipsa 6.9 și 13.7,15. Ei vor participa însă la domnia milenară a lui Hristos. Așa scrie în Apocalipsa 20.4, unde ei sunt menționați în mod expres. Deci, ei vor fi înviați înainte ca Hristos să-Și înceapă domnia. Aceasta este a treia fază, și astfel se încheie prima înviere, așa cum spune Apocalipsa 20.5,6.

Atunci nu va mai există vremelnicie și moarte. Ele au fost înlocuite cu eternitatea și nemurirea. Biruința asupra morții este completă. Faptul că moartea trebuie să fie desființată ca ultimul vrăjmaș nu diminuează biruința. Este doar împlinirea judecății, așa cum este descrisă în Apocalipsa 20.14 cu cuvinte simple. Moartea nu mai poate exercita grozăvia ei. Niciodată un credincios nu va mai fi pus în mormânt. De aceea cuvintele din versetul 55 sună ca un strigăt triumfător: moartea este, ca să zicem așa, provocată să-și arate țepușa, victoria ei. Dar moartea nu mai are niciun răspuns. Când toți credincioșii vor fi răpiți din sfera puterii morții prin metamorfoza (= transformarea) celor vii sau prin învierea morților, moartea va lua sfârșit. Domnia ei asupra trupurilor credincioșilor vii și morți va înceta pentru totdeauna.

Moartea a avut mai întâi o armă foarte puternică, cu care putea lovi oamenii, și aceea era păcatul. Acesta este numit aici „țepușă a morții”. Între moarte și păcat există o legătură întunecată. Prin păcat, moartea a venit în lume și îi trage pe toți oamenii în moarte. Legea a adăugat și mai mult, pentru că prin ea a ieșit la iveală voința păcătoasă și rebelă a omului. Legea nu era altceva decât o serie de porunci, pe care omul trebuia să le îplinească. Și ce s-a întâmplat? Omul nu a respectat aceste porunci, ci le-a încălcat. El nu era în stare să respecte Legea, pentru că păcatul era atât de puternic în el. Legea a dovedit puterea păcatului. Epistola către Romani arată clar că Legea nu este greșită. Omul este cel care este greșit. Din fericire, Dumnezeu nu ne-a lăsat singuri în această luptă inegală. Noi eram învinșii. Dar victoria ne-a fost dată de Dumnezeu prin darul Fiului Său iubit. Dată! Este un dar, pe care am putut să-l primim prin har. Nici măcar nu a trebuit să facem ceva pentru asta. Tot ce am încercat să facem pentru a scăpa de frica morții și pentru a învinge în lupta împotriva păcatului a fost de fiecare dată o înfrângere. Glorie lui Dumnezeu! El a dat victoria. Pe crucea de la Golgota, Domnul Isus a nimicit păcatul; când a înviat din mormânt, a desființat moartea. Chiar dacă încă nu vedem rezultatul final, El a obținut o victorie completă și eternă.

Dumnezeu vede deja rezultatul final, iar noi îl putem vedea deja prin credință. Ce altceva poți face, decât să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru asta? Cu privire la viitor, totul este așadar rezolvat.

Dar cum te gândești la viața ta viitoare aici, pe pământ? Tu încă trăiești în lumea în care moartea își exercită puterea. Domnul Isus încă nu a venit să-ți transforme trupul. Asta înseamnă că mai ai o misiune de îndeplinit. Ultimul verset al acestui capitol începe cu „de aceea” și se referă astfel la versetele precedente. Dacă ai înțeles ceva din aceste versete, vei găsi în ele un impuls puternic de a te pune complet la dispoziția Domnului. Perspectiva unei schimbări atât de mari este un stimulent pentru a te dedica din plin și a nu da doar puțin din timpul și puterea ta. Ești chemat să fii ferm și neclintit. Acest lucru este necesar, deoarece există multă rezistență atunci când te hotărăști să trăiești pentru Domnul Isus. Așteaptă-te să existe întotdeauna voci care îți vor da de înțeles că poți face și puțin mai puțin. Aceste voci pot veni din interiorul tău sau alții îți pot spune că ai nevoie și de odihnă. Desigur, nu trebuie să-ți distrugi sănătatea, dar angajamentul este foarte important.

În afară de aceasta, poți întâmpina multă ostilitate, care te poate face să-ți pierzi curajul. De aceea: fii ferm și neclintit; continuă și rezistă! În orice caz, după cele spuse mai sus, știi un lucru: munca ta nu este zadarnică în Domnul. Ar fi zadarnică sau inutilă dacă nu ar exista învierea. Dar învierea este un fapt, și când va avea loc, roadele vor fi vizibile. Tot ceea ce faci sau nu faci pentru Domnul este rod pentru El, care va fi văzut la înviere.

Aș dori să atrag atenția asupra unei neînțelegeri. Unii cred că numai atunci ești în lucrarea Domnului dacă nu mai ai o profesie în societate și îți poți dedica tot timpul lucrurilor spirituale. Dar, după cum am spus, aceasta este o neînțelegere. Fiecare creștin credincios este chemat să lucreze în lucrarea Domnului. Și munca ta în societate, frecventarea școlii sau treburile casnice fac parte din aceasta. Poți face toate acestea pentru Domnul (compară cu Coloseni 3.17). Aceasta conferă celor mai obișnuite lucruri o strălucire specială. „Prisosind în lucrarea Domnului” nu înseamnă că tu trebuie să te îneci în tot felul de activități pământești, ci că ești gata să faci voia Domnului, chiar și în cele mai simple lucrări.

Citește din nou 1 Corinteni 15.53-58. - Care este cea mai bună motivație pentru a prisosi mereu în lucrarea Domnului?

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 16

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	133
Capitolul 16.....	133
59. Colecta și planurile de călătorie	133
60. Doi slujitori: Timotei și Apolo	135
61. Ultimele îndemnuri și salutări	137

59. Colecta și planurile de călătorie

1 Corinteni 16.1-9: Iar despre colecta pentru sfinți, cum am rânduit adunărilor Galatiei, așa faceți și voi. În ziua întâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte la el acasă, adunând din ce va fi câștigat, ca să nu se strângă colecte când voi veni. Și, când voi sosi, pe cei pe care îi veți aproba, pe aceștia îi voi trimite cu scrisori, ca să ducă darul vostru la Ierusalim. Și dacă este potrivit să merg și eu, vor merge împreună cu mine. Voi veni însă la voi când voi trece prin Macedonia, pentru că trec prin Macedonia. Dar poate voi rămâne sau voi și ierna la voi, ca să mă conduceți oriunde ar fi să merg. Pentru că nu doresc să vă văd acum în treacăt; pentru că sper să rămân la voi un timp, dacă Domnul va îngădui. Dar voi rămâne în Efes până la Cincizecime, 9. pentru că mi s-a deschis o ușă mare și cu folos, și adversari sunt mulți.

Pavel încheie această scrisoare cu câteva indicații practice privind strângerea de bani. Pare a fi un fel de anexă, în care vrea să mai spună ceva, ce nu este atât de important. Dar asta este doar o aparență. Ceea ce spune aici ne privește pe toți.

Se spune uneori că ultimul lucru care se convertește la un om este portofelul său. Astfel de remarci nu sunt, de obicei, luate din aer. Sunt puțini oamenii care nu se preocupă deloc de bani. Toată lumea vrea să aibă cât mai mulți. Loteriile și jocurile de noroc dovedesc că această tendință este generală. Motivația pe care o primesc credincioșii din Corint pentru a organiza o colectă pentru credincioșii săraci este foarte necesară și nouă. Este omenește să uiți de ceilalți când ție îți merge bine. Poate că ai doar cât să te descurci. Ce mai poți da altora? Cu toate acestea, nu este o chestiune de politețe să pui ceva deoparte pentru alții.

Pavel scrisese deja același lucru adunărilor din Galatia, iar aici le prezintă și credincioșilor din Corint responsabilitatea lor. El se așteaptă ca ei să facă ceea ce le spune. În 2 Corinteni 8 și 9, adică în două capitole întregi, el dă și alte indicații despre colectarea de bani pentru credincioșii aflați în nevoie. Din aceasta poți vedea cât de important este acest aspect pentru el. În capitolul acesta vei găsi, printre altele, că lui Dumnezeu Îi place să dai de bunăvoie, nu din obligație. În capitolul nostru, el arată cum se face cel mai bine această punere deoparte.

Desigur, există multe modalități de a-i face pe alții să se bucure de bunăstarea ta, dar aici se face o legătură strânsă cu prima zi a săptămânii, duminica. Este frumos. Prima zi a săptămânii era în

mod deosebit ziua în care credincioșii se adunau pentru a sărbători Cina Domnului și a asculta Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.7). Nu este o consecință automată a legăturii cu Domnul, pe care o experimentăm în strângerile laolaltă, faptul că arătăm această legătură și în mod practic? Biblia vorbește despre o „jertfă de laudă”, pe care o putem aduce lui Dumnezeu ca „rod al buzelor”. Aceasta înseamnă că Îi spunem lui Dumnezeu cât de recunoscători Îi suntem că ne-a mântuit. Dar imediat după aceea, Biblia vorbește despre jertfele de binefacere și dărnicie, care sunt plăcute lui Dumnezeu (Evrei 13.15,16). Așadar, aceste colecte nu sunt cerșetorie, ci o consecință logică a recunoștinței noastre față de Dumnezeu.

După ce Pavel a legat astfel punerea deoparte a banilor de prima zi a săptămânii, el dă un sfat practic: să punem deoparte în fiecare săptămână o anumită sumă. Această sumă putea fi diferită în fiecare săptămână. Depindea de starea lor materială. Pentru persoanele cu venituri fixe, suma va fi adesea aceeași. Ar trebui să ne gândim din când în când: cât pot pune deoparte săptămâna aceasta? Sper că este o obișnuință pentru tine să pui regulat bani în punga de colectă. Dar te gândești din când în când dacă poți schimba suma? Prin procedura pe care o propune Pavel aici, el putea conta pe faptul că, la venirea sa, se va fi strâns o sumă considerabilă. Dacă colectarea ar fi avut loc doar în momentul în care el ar fi venit la ei, suma cu siguranță nu ar fi fost atât de mare. O donație unică este de obicei mai mică decât suma economisită. Suma, care ar fi fost astfel strânsă, urma să fie înmănată fraților care se bucurau de încrederea adunării. Împreună cu o scrisoare de însoțire, frații trebuiau să ducă acest dar de dragoste la Ierusalim. El nu știa încă dacă va merge și el. În acest caz, ei ar fi putut călători împreună cu el.

Frații, care urmau să fie însărcinați cu această misiune, nu au fost aleși la întâmplare. Erau frați care se dovediseră deja în slujba Domnului. Adunarea din Corint trebuia să-i aleagă pe acești frați pe baza faptelor lor. Trebuiau să fie frați care nu ar fi cedat ispitei de a fugi cu banii. În Faptele apostolilor 6.3 și 1 Timotei 3.8-13 găsești câteva caracteristici ale fraților cărora li se poate încredința o astfel de slujbă. Caracteristicile descrise acolo ar trebui, desigur, să caracterizeze pe fiecare creștin credincios, și dacă este așa, atunci cu siguranță și pe frații cărora le este încredințată sarcina de a răspunde nevoilor materiale ale credincioșilor. Aceste caracteristici sunt încă considerate condiții necesare pentru a putea îndeplini o slujbă în domeniul material. Faptul că astăzi avem posibilitatea de a efectua plăți fără numerar nu diminuează în niciun fel calitățile pe care trebuie să le aibă cineva care este însărcinat cu un astfel de serviciu.

Pavel se hotărâse deci să viziteze pe credincioșii din Corint și descrie modul în care intenționa să ajungă la ei. După ce a plecat din Efes (de unde a scris această epistolă), voia să călătorească mai întâi prin Macedonia. Acolo se aflau orașe precum Filipi și Tesalonic, după care tânjea inima lui. Dar apoi urma să ajungă la Corint. El voia să rămână mai mult timp la ei, poate chiar peste iarnă. Când afară va fi frig, se va putea bucura de căldura dragostei credincioșilor din Corint. Aceasta ar fi o ocazie excelentă să-i învețe mai departe în chestiunile pe care i le-au pus. În același timp, ei ar avea ocazia să-l ajute când va pleca mai departe. El era convins că vor face aceasta. Acesta este limbajul dragostei. În această scrisoare, el a trebuit să mustre unele lucruri, care nu erau bune. Cu toate acestea, el avea încredere că ei nu îl vor respinge din această cauză. O muștrare făcută cu dragoste nu va răci relația.

Vizita lui nu trebuia să fie, după cum a spus, doar una scurtă. El își încheie planurile cu: „dacă Domnul va îngădui”. Aceasta arată că Pavel căuta voia Domnului în toate lucrurile. Poți să-ți faci planuri, nu este nimic rău în asta, cu condiția, desigur, ca acestea să fie planuri pe care Domnul le poate aproba. Pentru un creștin este normal să-și prezinte planurile în rugăciune Domnului, fie că este vorba de un concediu, o călătorie de afaceri sau o slujbă pentru Domnul. Domnul Isus a spus:

„Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5). Cu siguranță ai experimentat deja că ai vrut să faci ceva fără să-L întrebi pe Domnul. Nu contează dacă planurile tale au reușit sau nu – fără Domnul nu a fost bine. Există o mare liniște când știi că Domnul îți călăuzește viața și când îți pui conștient viața în mâinile Lui. Așadar, prezintă-ți planurile Domnului și vei experimenta binecuvântarea lor.

Pe de altă parte, o viață trăită pe căile Domnului nu este întotdeauna ușoară. Pavel a experimentat și el aceasta. El voia să rămână în Efes până la Cincizecime, pentru că Domnul avea o lucrare importantă pentru el acolo. Aceasta s-a manifestat în două moduri:

1. O ușă mare și cu folos i-a fost deschisă. Aceasta înseamnă că Domnul a deschis în mod puternic și impresionant inima unui număr mare de oameni pentru Evanghelie.

2. Dovada, că Domnul era la lucru acolo, era faptul că existau mulți adversari. Nimic nu îl face pe diavol să fie atât de activ ca lucrarea Domnului. Cu cât întâmpini mai multă împotrivire într-o slujbă, pe care vrei să o faci pentru Domnul, cu atât poți fi mai sigur că este într-adevăr o lucrare a Domnului.

Diavolul nu se preocupă de oamenii care trăiesc doar pentru ei înșiși. Acolo nu are nimic de temut. Ei fac ceea ce îi place, iar lui îi place tot ceea ce nu este pentru Domnul.

Dacă vrei să faci ceva pentru Domnul, vei întâlni adesea aceste două lucruri:

1. Domnul îți deschide o ușă, adică vezi o posibilitate de a face o lucrare pentru Domnul. El te conduce în circumstanțe prin care recunoști că El te călăuzește să faci o lucrare pentru El.

2. Întâlnești împotrivire. Nu numai tu cunoști o slujbă pentru Domnul, ci și diavolul o cunoaște. De aceea, el va folosi toate puterile sale pentru a ți se împotrivi. Pentru aceasta, el are nevoie de oameni care să te împiedice să slujești, considerându-te un adversar al Evangheliei. Nu te lăsa descurajat de aceasta, ci mai degrabă încurajat.

Citește din nou 1 Corinteni 16.1-9. - Economisești? Pentru ce / pentru cine?

60. Doi slujitori: Timotei și Apolo

1 Corinteni 16.10-14: Dar, dacă va veni Timotei, vedeți să fie fără frică între voi, pentru că el lucrează lucrarea Domnului, ca și mine. Nimeni deci să nu-l disprețuiască, ci conduceți-l în pace, ca să vină la mine, pentru că îl aștept cu frații. Cât despre fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații; însă nu a voit deloc să vină acum, dar va veni când va avea o ocazie potrivită. Vegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă! Toate faptele voastre să se facă în dragoste.

Corintenii credincioși nu par să fi fost un popor ușor de condus – nu erau tocmai oile blânde ale bunului Păstor. Pavel spusese deja despre sine că fusese cu teamă și cu mult tremur în mijlocul lor (1 Corinteni 2.3). Avea toate motivele să o facă, pentru că avea să le transmită un mesaj care nu le va plăcea. Dimpotrivă, cuvintele lui vor provoca împotrivire. Acum îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să procedeze în așa fel încât Timotei să nu aibă aceeași soartă ca el. În capitolul 4.17, el anunțase deja venirea lui Timotei și scopul vizitei sale. Din acest pasaj reiese cât de mult era Timotei pătruns de aceeași dorință ca și Pavel. El le-ar fi dat aceeași învățătură, pe care ei o primiseră de la Pavel, o învățătură care nu lăsa nimic din înalta părere pe care o aveau despre ei înșiși. Așadar, și aici exista perspectiva unei împotriviri. De aceea, el le atrage atenția asupra modului în care ar trebui să-l primească pe Timotei.

Timotei lucra la fel ca Pavel în lucrarea Domnului. Gândesc că „lucrarea Domnului” are aici un sens mai special decât în ultimul verset al capitolului anterior (1 Corinteni 15.58), unde ni se spune tuturor că trebuie să lucrăm în lucrarea Domnului. Nu că slujba lui era diferită, dar Timotei, la fel ca Pavel, avea o slujbă printre credincioși care îl solicitau în totalitate. El era un tânăr deosebit, cu care Pavel avea o legătură deosebită. În mai multe dintre scrisorile sale, el îl menționează pe Timotei ca împreună-expeditor sau face referire la el. I-a scris chiar două scrisori deosebite. Le găsești și tu în Biblie. Din toate acestea reiese cât de mult îl aprecia Pavel. Dacă ai un prieten sau o prietenă cu care împărtășești totul și care simte lucrurile la fel ca tine, poate îți poți imagina cum era relația dintre acești doi slujitori.

La aceasta se adaugă faptul că Pavel era mai în vârstă, iar Timotei era un tânăr. Este plăcut să vezi cum două generații interacționează fără să existe vreo problemă între ele. La fel de plăcut este când într-o adunare locală există tineri, care se dezvoltă bine din punct de vedere spiritual. Acolo unde tinerii credincioși sunt interesați de Biblie, se va crea o relație bună cu credincioșii mai în vârstă, care de asemenea duc o viață cu Domnul.

În dezvoltarea spirituală, pe care Timotei o parcursese, el ajunsese acum într-un punct în care Pavel îi putea da o misiune independentă. El a putut să-l trimită într-o adunare dificilă, cum era cea din Corint. Acest fapt arată încrederea pe care Pavel o avea în el. Aici se află o învățătură pentru credincioșii mai în vârstă, aceea de a le acorda tinerilor credincioși încrederea pe care o merită. Pavel știa că Timotei nu va da altă învățătură decât aceea pe care o dăduse el. Munca lui nu va fi întreruptă de acest tânăr, ci tocmai susținută.

Cu siguranță, Timotei nu era un om puternic, care a venit la credincioșii din Corint cu o mare doză de îndrăzneală pentru a le sluji. Se pare că era mai degrabă un tânăr timid, care avea nevoie să fie încurajat și stimulat în mod regulat (vezi 2 Timotei 1.6-8). Aceasta putea fi un motiv pentru credincioșii din Corint să-l disprețuiască. Ei erau atrași de oratori impresionanți și captivanți. Rămăneau cu gura căscată de uimire în fața talentului lor oratoric. Conținutul era mai puțin important, principalul era să fie bine prezentat. Și astăzi, ceea ce contează este modul în care cineva „face impresie”. Ceea ce are de spus este secundar. Nu te lăsa contaminat de asta. Judecă tot ce auzi după Cuvântul lui Dumnezeu și nu după felul în care este spus. Altfel, te poți înșela ușor.

Nu așa a fost în cazul lui Timotei. Credincioșii din Corint nu trebuiau să fie fascinați de înfățișarea lui sau de felul în care „transmitea” mesajul, ci să asculte mesajul pe care îl aducea. Îi puteau arăta că îl acceptă prin faptul că îl primeau, ascultau învățăturile lui și îl conduceau în pace, când se întorcea la apostol. Pavel aștepta venirea lui și era nerăbdător să afle tot ce trăise. Timotei nu urma să vină singur, ci însoțit de câțiva frați. Ar fi fost o bună ocazie de a schimba experiențe și de a-L lăuda pe Domnul pentru tot ce făcuse. Aceasta este frumusețea întâlnirilor cu alți frați și alte surori. Mai ales în perioada concediilor, astfel de întâlniri cu credincioși, pe care altfel nu i-ai fi cunoscut, pot fi o mare binecuvântare. Află de la ei cum trăiesc cu Domnul și ce a făcut El în viața lor, și poți povesti ce înseamnă Domnul pentru tine și ce a făcut El în viața ta.

Un alt slujitor, pe care Pavel îl menționează aici este Apolo. Și la Apolo Pavel a găsit calități deosebite, cu care putea să slujească altora. Dar vezi aici că relația lui Pavel cu Apolo era diferită de cea cu Timotei. Pavel îi putea da sarcini lui Timotei, pe care acesta le îndeplinea. Mai găsești câțiva bărbați de acest fel în Tit 3.12. Când ajungeau undeva, veneau în numele apostolului și puteau acționa cu autoritatea lui. În cazul lui Apolo, era altfel, după cum poți vedea aici. Pavel dorea ca și el să meargă la Corint, pentru a sluji credincioșilor de acolo. L-a îndemnat insistent să facă aceasta. De mai multe ori a folosit toată puterea sa de convingere pentru a-l determina pe

Apolo să meargă. Nu a reușit. A procedat Pavel în mod uman? Nu cred. Dragostea lui pentru credincioșii din Corint căuta orice ocazie să le slujească. Cu toate acestea, Apolo a considerat că nu trebuie să dea curs cererii lui Pavel. Nu că ar fi ignorat rugămintea lui Pavel. El s-a gândit înaintea Domnului, dacă să plece și a ajuns la concluzia că ar trebui să plece dacă se va ivi ocazia. În orice caz, nu a plecat imediat.

Un motiv important pentru care nu a plecat imediat poate fi dragostea lui pentru Pavel: nu voia să fie pus în opoziție cu el. Poate îți amintești din capitolul 9, că erau oameni care puneau la îndoială apostolia lui Pavel. Dacă Apolo ar fi venit, credincioșii suspicioși ar fi putut concluziona că Pavel însuși nu îndrăznește să vină. În Apolo vezi un slujitor care este rugat de un alt slujitor să facă ceva, dar apoi vorbește singur cu Domnul despre asta și ajunge la o decizie personală.

Aceasta este o evoluție foarte importantă și în creșterea ta spirituală. La început, vei fi luat de alți frați să participi la una sau alta dintre slujbele pe care le fac pentru Domnul. Sper, în orice caz, că există astfel de frați în jurul tău, care te vor implica într-o lucrare pentru Domnul, astfel încât să poți dobândi experiență. Cu cât crești mai mult spiritual, cu atât vei observa mai mult în relația ta cu Domnul că El vrea să te folosească. În acest fel, poți oferi și altora ocazia de a dobândi experiență spirituală în slujba pentru Domnul.

Timotei era în călătorie. Apolo și chiar Pavel urmau să vină mai târziu. Între timp, credincioșii din Corint trebuiau să vegheze, adică să fie cu ochii în patru pentru a recunoaște pericolele care amenințau prin învățăturile false. Ei trebuiau să înfrunte atacurile vrăjmașului împotriva credinței și să rămână tari pe temelia credinței, așa cum auziseră de la Pavel și cum puteau citi în această epistolă. Ei trebuiau să se comporte ca niște bărbați, care nu se tem de luptă și se dovedesc puternici în ea. Slăbiciunea și somnolența nu au ce căuta când vine vorba de a păstra ceea ce am primit de la Dumnezeu în Cuvântul Său. Pentru a fi puternici împreună, avem nevoie de dragoste unii pentru alții, nu de invidie sau dezaprobare. Dragostea este legătura reciprocă, care dă cea mai mare putere pentru a respinge orice atac al vrăjmașului.

Citește din nou 1 Corinteni 16.10-14. - Numеște diferențele dintre Pavel, Timotei și Apolo. În ce te poți compara cu fiecare dintre ei?

61. Ultimele îndemnuri și salutări

1 Corinteni 16.15-24: Vă rog dar, fraților (știți casa lui Ștefana, că este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire), ca și voi să fiți supuși unora ca aceștia și fiecareia care lucrează împreună și se ostenește. Mă bucur însă de venirea lui Ștefana și a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea voastră, pentru că au înviorat duhul meu și al vostru: recunoașteți deci pe unii ca aceștia. Adunările din Asia vă salută. Acuila și Priscila, împreună cu adunarea din casa lor, vă salută mult în Domnul. Toți frații vă salută. Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă. Salutul este cu mâna mea: Pavel. Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema! Maranatha! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi! Dragostea mea este cu voi toți, în Hristos Isus. Amin.

La sfârșitul scrisorii sale, Pavel atrage din nou atenția asupra unei familii. Cu aceasta începuse și scrisoarea sa.

În capitolul 1.11, el menționează că motivul pentru care a scris această scrisoare este faptul că a auzit diverse lucruri de la membrii casei lui Cloe. El menționează acolo și casa lui Ștefana (1

Corinteni 1.16). El botezase întreaga familie. Acum revine la această familie. El o poate descrie ca o familie care a slujit altor credincioși. În versetele anterioare, ai întâlnit pe Pavel, Timotei și Apolo, care își îndeplineau misiunea ca slujitori deosebiți ai Domnului. Aici găsești un frate, Ștefana, care slujea Domnului împreună cu întreaga sa familie. A sluji Domnului înseamnă, în mod concret, a sluji fraților și surorilor. Efortul acesta se merită. Sunt convins că există o nevoie extrem de urgentă de astfel de familii.

Cea mai mare parte a nenorocirii din lume și din adunări se datorează lipsei comuniunii familiale. Tații și mamele nu mai ocupă locul pe care Dumnezeu li le-a dat în familie. Copiii nu mai ascultă ce le spun părinții. Acestea sunt evoluții extrem de dăunătoare. Dar din familii precum cea a lui Ștefana rezultă ceva. Acest frate a fost primul din regiunea Ahaia care s-a convertit împreună cu familia sa. Dovezi ale autenticității acestei convertiri sunt date din belșug în continuare. Una dintre aceste dovezi era disponibilitatea sa de a sluji fraților. A sluji înseamnă a ocupa locul cel mai de jos. Prin faptul că au ocupat acest loc, Ștefana și ai săi au strălucit. Ștefana nu avea o funcție oficială de prezbiter sau ceva asemănător. Nici nu pretindea acest loc. Dar, datorită modului său de viață, Pavel a putut să-i îndemne pe credincioșii din Corint să i se supună.

Tu faci bine să te supui unor astfel de credincioși, care arată în viața lor de familie că iau în serios Cuvântul Domnului. Ei au ceva să-ți ofere, prin care propria ta viață cu Domnul va fi îmbogățită. Aceasta nu se aplică doar familiilor; supune-te tuturor celor care slujesc cu devotament Domnului. Poți învăța de la ei, te apropie de Domnul. Această supunere este ceva care în zilele noastre aproape nu mai poate fi amintit. Toți suntem maturi, și a te face „sclav” nu se potrivește cu drepturile tale, așa se spune. Dar, supunerea nu este servilism. Este o atitudine de respect față de celălalt și de respectare a drepturilor sale. Este atitudinea pe care Domnul Isus a avut-o față de Dumnezeu și Tatăl Său în timpul vieții Sale pe pământ.

Ștefana era un om care a arătat o inimă caldă față de apostol. El călătorise împreună cu alți doi la Pavel. Cât de bucuros fusese Pavel! Te bucuri și tu la fel, când frații vin la tine să împărtășească cu tine lucrurile Domnului? Pavel avea nevoie de astfel de vizite, cu atât mai mult cu cât nu fusese tratat cu prea multă recunoștință de către credincioșii din Corint. El primise mai mult respingere decât mulțumire din partea lor. El se străduise foarte mult pentru ei, dar nu se vedea prea multă recunoștință. Desigur, pe un slujitor nu trebuie să-l preocupe primirea de mulțumiri și laude. Un slujitor adevărat trebuie să se preocupe ca învățăturile sale să aibă efect asupra credincioșilor. Când o slujire este primită, rezultatul este o relație cordială între slujitor și credincioși, iar acest fapt nu era în cazul credincioșilor din Corint.

Dar acum au venit câțiva frați din Corint, care au primit și apreciat slujba lui. Nu din pricina lui Pavel, ci pentru că el propovăduia pe Hristos. Când Hristos este subiectul slujbei și inimile se deschid pentru El, întotdeauna se creează comuniune. Acești frați aveau în mod evident inima la locul potrivit. Ei au făcut bine ceea ce credincioșii din Corint au omis să facă. Ei „i-au înviorat duhul”. Poate că el se gândise, cum ar trebui să continue cu credincioșii din Corint. El ar fi putut ușor să devină melancolic. Poate că îți poți imagina cum ar fi fost să vezi propria ta muncă de o viață eșuând în acel loc. Apoi au venit acești frați. Cât de bine i-a făcut asta! Și dacă credincioșii din Corint erau sinceri, trebuiau să recunoască că acești frați, care l-au încurajat atât de mult pe Pavel, i-au încurajat și pe ei de multe ori prin slujirea lor. Trebuiau să se poarte cu blândețe cu astfel de frați, pentru că erau de mare valoare. Sper că și tu cunoști astfel de frați; ai grijă să-i recunoști, adică să-i ascuți.

Urmează salutarile. Sunt menționate câteva nume. Mai întâi adunările din Asia. În acea vreme, exista o legătură strânsă între adunările locale. Ele se cunoșteau reciproc și păstrau legătura între ele. Transmiterea salutarilor este un semn al legăturii. În acest fel, adunările locale pot experimenta unitatea lor chiar și în vremurile confuze în care trăim. Este ceva foarte simplu și, în același timp, foarte frumos și valoros. Acuila și Priscila sunt singurii care sunt menționați pe nume, împreună cu adunarea care se întrunea în casa lor. În primele versete din Faptele apostolilor 18, poți citi că Pavel a cunoscut acest cuplu din Corint (Faptele apostolilor 18.1-3). Era un cuplu care avea o inimă pentru Domnul. Pavel îi menționează de mai multe ori în scrisorile sale. Trebuie să citești ce se spune despre ei. Aici scrie că, casa lor era deschisă fraților, spre gloria lui Dumnezeu. Deoarece locuiau de câțiva ani în Corint, probabil că aveau legături cu credincioșii de acolo, pe care încă îi primeau. În continuare, Pavel transmite saluturi din partea tuturor fraților. Prin credința în Domnul Isus, există o legătură între toți cei care Îl cunosc și Îl iubesc.

Uneori poate fi mai ușor să transmiți saluturi de la distanță, decât să saluți credincioși pe care îi întâlnești regulat. Le cunoști atât de bine slăbiciunile și defectele, încât uneori îți este greu să îi saluți cu căldură pe astfel de frați. De aceea, se face apel la a vă saluta cu o sărutare sfântă. Nu este vorba atât de mult de sărut, cât de sinceritatea salutului; nu trebuie să fie un salut ipocrit.

La final urmează salutul scris de mâna lui Pavel. Cu o singură excepție, el nu și-a scris singur scrisorile. El dicta, iar altcineva scria; la sfârșit, el scria salutul său, ca un fel de semnătură. Verifică aceasta la sfârșitul diferitelor scrisori. Este posibil ca Pavel să fi avut o problemă la ochi și, prin urmare, să nu fi putut scrie singur – sau, în orice caz, să fi scris cu mare dificultate (vezi Galateni 4.14-15).

Apoi, el are un cuvânt foarte serios și insistent pentru cineva, care nu-L iubește pe Domnul. Oare erau oameni printre credincioșii din Corint care nu-L iubeau pe Domnul? Oare sunt astfel de oameni printre noi? Dragostea pentru Domnul se poate arăta numai prin a face ceea ce El a spus. În Ioan 14.21,23 găsim două afirmații frumoase în acest sens. Credincioșii din Corint puteau să-și arate dragostea față de Domnul ascultând ceea ce le-a scris Pavel în această epistolă. Același lucru este valabil și pentru noi în ceea ce privește întreaga Biblie. Nu este vorba despre eșecurile noastre, ci despre faptul dacă vrem cu adevărat să facem ceea ce spune Domnul, din dragoste pentru El, indiferent de prețul pe care îl vom plăti. Cine nu are această dorință, atrage asupra sa un blestem.

Maranatha! Aceasta înseamnă: „Domnul vine” sau „Domne, vino!” Se referă la venirea Domnului. Cine Îl iubește, Îl așteaptă. Pentru cel care nu-L iubește, venirea Lui înseamnă judecată. Până atunci, Pavel le urează harul Domnului. Când ne simțim slabi, din fericire, acest har este mereu prezent și ne ajută să perseverăm. La final, el le mărturisește dragostea pe care le-a purtat-o tuturor în Hristos Isus. Dragostea l-a determinat să scrie această epistolă, dragostea pentru Domnul său și dragostea pentru ai Săi. Numai prin dragoste suntem capabili să ne slujim unii pe alții, să ne apropiem de Domnul și să-L glorificăm împreună ca adunare locală.

Citește din nou 1 Corinteni 16.15-24. - Îl iubești pe Domnul?